

singulis in eisdem seminariis, tam fundatis et erectis, quam deinceps fundandis et erigendis, nunc et pro tempore degentibus inviolabiliter observari debere, per nos decerneretur: nobis propterea dicti exponentes humiliter supplicari fecerunt ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere benignitate apostolicâ dignaremur.

Quam Pontifex favorabiliter concedit.
 § 3. Nos igitur, piis eorumdem exponentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innotatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum, qui votum dilecti filii nostri Ludovici ipsius S. R. E. cardinalis Belluga nuncupati, ad hoc negotium examinandum ab eisdem cardinalibus deputati, votum perpenderunt, consilio, praecursoria statuta, constitutiones et regulas, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus: salvâ tamen in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clausula.
 4. Decernentes, easdem praesentes litteras, ac praecursoria statuta, constitutiones et regulas semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spe-

ctat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 6. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die vi novembris MDCCXXXI, pontificatus nostri anno II.

*Dat. die 6 novembris 1730, pontif. anno II.

Pro domino card. OLIVERIO
 L. arch. Thebarum.

Derogatio contrariorum.

Transumptum fides.

L.

Tres eremi Ordinis fratrum Servorum B. M. V. pro tempore existentium provinciae Romanae provincialium iurisdictioni subiiciuntur, etiam quoad visitationem per eosdem provinciales in dictis eremis annis singulis peragendam.

Clemens Papa XII,
 ad futuram rei memoriam.

Quam utile regulari disciplinae sit, ut conventus singuli a superioribus saepius invisantor.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Petrus Maria Pieri, prior generalis Ordinis fratrum Servorum B. Mariae Virginis, quod ipse, occasione qua per sexennium munere prioris generalis dicti Ordinis perfunctus est, et adhuc de praesenti fungitur, longevâ experientiâ comperiit, nihil esse utilius ac magis proficuum ad promovendam observantiam et disciplinam regularem, quam si superiores erga subditorum regularium mores, eorumque vitae rationem, ac in ordine ad instruendam utiliter rectam oeconomiam rerum familiarium ac bonorum administrationem assiduam adhibeant diligentiam, domusque regulares frequenter visitent, iuxta praescriptum constitutionum ipsius Ordinis, per quas sub cap. xxxii *De visitationibus* expresse demandatur pro tempore existentibus prioribus generalibus, ut, unâ vice saltem in sexennio eorum regiminis, singulos totius Ordinis conventus, prioribus vero provincialibus quolibet anno singulos conventus earum respective provinciarum visitare debeant. A qua quidem salubri sanctione licet non eximantur etiam Eremitae eiusdem Ordinis qui de illius corpore existunt, imo eidem obnoxii esse noscantur, ex quo in eorum peculiaribus statutis sub cap. LVIII, demptis in illis specialiter ordinatis, expresse praecipitur ut reliquae omnes eiusmodi Ordinis constitutiones inviola-

biliter observentur; excepto tamen eremo Montis Senarii, quae ad instar aliorum conventuum quolibet anno a priore provinciali Etruriae et quolibet sexennio a priore generali hactenus visitari consuevit, in aliis vero tribus eremis visitatio nunquam peracta fuit, in quibus proinde minus forsitan viget observantia, oeconomicumque gubernium utilius constabiliri posset.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subinungebat, dictus Petrus Maria generalis dictam visitationem in praedictis tribus eremis, scilicet eremo S. Georgii in Lunigianâ a praedicto priore provinciali Etruriae, et in eremis B. Mariae Virginis loci Ciboriae ac S. Bonaventurae Monterani a priore provinciali provinciae Romanae faciendam eodem prorsus modo, qui in eremo Montis Senarii, etiam in iudicando, servari solet, inducere summopere desideret; idque propria auctoritate statuere minime audeat, quamvis in vim praedictarum constitutionum ea se uti posse existimet, veritus, ne praetextu inobservantiae et contrariae consuetudinis eremitae praedictorum locorum visitationi et iurisdictioni sese subicere renuant: nobis propterea dictus Petrus Maria prior generalis humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, ipsum Petrum Mariam priorem generalem specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innotatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, huiusmodi supplicationibus inclinati, ut deinceps tres eremi praedictae, scilicet

Priori provinciali provinciae Romanae subiiciuntur, a quo singulis annis debent visitari.

S. Georgii in Lunigiana Etruriae, et B. Mariae Virginis loci Ciberiae, ac S. Bonaventurae Monterani, pro tempore existentium Romanae provinciae respective priorum provincialium iurisdictioni subiaci, et ab eisdem singulis annis visitari omnino debeant, itaut iidem provinciales eandem habeant et exercent iurisdictionem, etiam in iudicando, quam habet et exercet praedictus provincialis in eremo Montis Senarii huiusmodi, auctoritate apostolica, tenore praesentium, decernimus et mandamus.

Clausulae. § 3. Decernentes pariter, praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac¹ illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrariis. § 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus apostolicis, necnon Ordinis et eremitarum praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et ex-

¹ Praeposit. ab delemus (n. r.).

presse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xiv ianuarii mdccxxii, pontificatus nostri anno ii.

Dat die 14 ianuarii 1732, pontif. anno ii.

F. card. OLIVERIUS.

LI.

Nonnullae ordinationes pro restituendo antiquo cultu in monasterio Sacri Specus prope Sublacum Congregationis Cassinensis Ordinis sancti Benedicti¹.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

In supremâ Principis Apostolorum Sede, meritis licet imparibus, divinâ dispositione constituti, ad ea, per quae sanctorum in caelis regnantium cultus in terris promoveatur ac in dies augeatur, iuxta creditum nobis desuper apostolicae servitutis officium libenter intendimus, et piis christifidelium, praesertim divinis obsequiis sub suavi religionis iugo mancipatorum, id exoptantium, votis favorabiliter annuimus, prout in Domino conspiciamus salubriter expedire.

§ 1. Nuper siquidem pro parte dilectorum filiorum praesidis generalis ac totius Congregationis Cassinensis Ordinis sancti Benedicti nobis expositum fuit, quod, statim ac ex hac mortali vitâ ad immarcescibilem gloriam feliciter transit

¹ Praeter quamplurima privilegia monasterio huic a Summis Pontificibus concessa, quae referre longum unâ esset atque inutile, Innocentius XI, anno mdclxxvi, die 17 novembris, statuit, ad abbatem commendatarium Sublacensem pertinere approbare confessarios pro ecclesiâ Sacri Specus: Clemens autem XI, anno mdccj, die 22 novembris, ad eum peregrinantibus plenariam indulgentiam concessit.

divus Benedictus, parens et auctor tam praeclari ac antiquissimi monastici Ordinis, qui a suo nomine Benedictinus dicitur, unde, ut notum est, prodierunt tot Pontifices Maximi, sanctae Romanae Ecclesiae cardinales, episcopi alique vitae sanctimoniâ, singulari pietate ac doctrinâ incliti viri, qui Ecclesiam catholicam mirifice illustrarunt, orthodoxamque religionem multipliciter propagarunt, magno in honore ac veneratione a christifidelibus haberi coepit Sacer Specus, ubi idem sanctus Benedictus in aspero monte sub praecipiti rupe prope Sublacum plures annos solitarius delituit, ac prima Ordinis a se instituti fundamenta iecit. Unde in eo loco extractum fuit monasterium monachorum dicti Ordinis sub denominatione Sacri Specus ac Congregationis Specuensis, in quod, exemplo gestorum ab ipso S. Benedicto dum inter homines versabatur, duodecim monachi cucullati cum eis inservientibus primum introducti sunt. Licetque subinde eiusmodi monasterium ob bella, incendia, barbarorum incursiones aliasque ingruentes calamitates funditus eversum, ac tametsi multoties instauratum, ac vicissim dirutum fuisset; nihilominus, illo rursus aedificato anno mcc, Romanus tunc temporis abbas monasterii S. Scholasticae Sublacensis eiusdem Ordinis mandavit, ut in dicto monasterio Sacri Specus continuo resideret unus praepositus sive prior claustralis cum suis monachis iuxta praescriptum regulae ipsius S. Benedicti, iisque per monasterium S. Scholasticae, non longe inde dissitum, necessaria alimenta subministrarentur, ac aegroti deferrentur illuc curandi. Sed quia successu temporis dicti duodecim monachi forsân sustentari nequibant, quondam Landus praedicti monasterii S. Scholasticae itidem abbas, iussu recolendae memoriae

Gregorii Papae IX, praedecessoris nostri qui devotionis causa Sacrum Specum inviserat, ordinavit sex ibidem monachos iugiter Deo famulari debere, quibus diversas possessiones pro eorum subsistentiâ concessit; sexque monachi huiusmodi in praefato monasterio Sacri Specus resederunt usque ad annum mcccxx, cum tunc Bartholomaeus abbas, videns concursum hospitem peregrinorum, aliorumque piorum fidelium, qui sacrum eum locum assidue visitatum ibant, vestigiis ac regulae eiusdem S. Benedicti insistendo, denuo decrevit ut in praedicto monasterio Sacri Specus duodecim monachi sub regimine huius prioris claustralis degerent, pro quorum alimoniâ, ultra varia bona iam a suis antecessoribus donata, annuos ipsius monasterii redditus adauxit. Idipsum quoque disposuerunt felices recordationis Alexander IV et Gregorius X Romani Pontifices praedecessores nostri, qui ratas habuerunt omnes donationes dicto monasterio Sacri Specus antea factas, mandantes quod ibi semper foret unus prior cum duodecim monachis ac duobus oblatiis seu conversis, quodque abbas monasterii S. Scholasticae, qui praefati monasterii Sacri Specus superior remanebat, sumptus panis et vini tam iis quam hospitibus adventantibus dietim suppeditaret. Quae omnia sic ordinata postmodum anno mcccclxxv similis recordationis Gregorius XI praedecessor quoque noster apostolicâ auctoritate approbavit et confirmavit. Increbescente autem exinde fervore monachorum, qui certatim Sacrum Specum inhabitare cupiebant, usque ab anno mcccclxxi Franciscus abbas praedicti monasterii S. Scholasticae, pio eorum desiderio satisfacere volens, quasdam in locis eidem Sacro Specui vicinis construxit aedes, ad instar eremorum, quas incolebant monachi qui solitudi-

nem et arctiorem vitam ducere auebant; itaut, cum paris memoriae Pius Papa II praedecessor etiam noster anno MCDLXI ad Sacrum Specum devenisset, viginti monachos ibi degentes, ut plurimum senes, viribus tamen valentes ac vegetos, etsi austeriorem vivendi rationem retinerent, non sine peculiari animi sui oblectatione ac speciali aedificatione invenerit. Quae quidem laudabilis disciplina a tempore piae memoriae Gregorii Papae IV praedecessoris quoque nostri in dicto monasterio Sacri Specus duravit usque ad annum MDXIV, quo idem monasterium S. Scholasticae ipsi Congregationi Cassinensi aggregatum fuit. Abinde vero, vel istius monasterii abbatum incuria, vel quia illud commendari coepit, antiquus ille mos ac cultus tantopere commendatus ac tot decretis Pontificiis munitus, sensim exolevit; dictumque monasterium Sacri Specus prope desertum iacuit, utpote in quo diu unus, ac novissime duo monachi dumtaxat aderant, quamvis populi ac praesertim peregrinorum non deesset frequentia. Donec felicitis itidem recordationis Clemens Papa XI praedecessor noster, pro sua in Deum pietate et erga sacrum locum, quem pluries ante suam assumptionem ad summi apostolatus apicem personaliter visitaverat, devotione, omnibus et singulis christifidelibus ad ecclesiam eiusdem Sacri Specus peregrinantibus, vereque poenitentibus et confessis ac sacra communione refectis, illam visitantibus, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, semel in anno per unumquemque lucrifaciendam, concessit; ac successive ab officio Poenitentiariae Apostolicae attributa fuit duobus monachis ibidem commorantibus facultas absolvendi dictos fideles a peccatis, censuris et poenis reservatis, qua poenitentiarum basilicam

S. Petri de Urbe et sacrae domus Lauretanae ex concessione apostolica potiuntur: unde factum est ut populi devotio ac concursus in eum locum nova in dies suscipere incrementa. Porro dilectus filius modernus abbas regularis praedicti monasterii S. Scholasticae, loco vetustae, quae difficilis ac praerupta erat, novam faciliorem viam aperuit, qua fideles eundem Sacrum Specum ascendere possint, adeout ad instaurandum totaliter opus, universo Ordini sancti Benedicti optatissimum, nihil aliud nunc supersit, quam augere numerum monachorum, qui inibi residentes divina officia ad tramites regulae dicti Ordinis celebrare, spiritualibusque peregrinorum aliorumque adventantium necessitatibus subvenire valeant, quod duo soli monachi ibi de praesenti existentes praestare nequeunt, minusque pristinam venerationem, qua sacer ille locus tot retro saeculis eximie floruit, restituere possunt.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, bonae memoriae Aegidius Columna, dum vixit, monachus expresse professus dicti monasterii S. Scholasticae ac patriarcha Hierosolymitanus, ipsi monasterio Sacri Specus assignaverit quoddam capitale octo millium scutorum monetae, in tot annuis perpetuis ac redimibilibus censibus investiendum, ut in eo alerentur quatuor alii monachi praeter illos duos qui a praefato monasterio S. Scholasticae deputari consueverunt, cum uno priore regimini, ita quod idem monasterium S. Scholasticae illiusque abbas semper retinerent superioritatem in ipso monasterio Sacri Specus, quodque hoc monasterium alterius S. Scholasticae membrum ac pertinentia perpetuo foret, et praedicta Congregatio Cassinensis in futurum duos priores, unum scilicet pro quolibet ex dictis

Donationes
ei factae.

monasteriis, deputare deberet; licetque Aegidii patriarchae dispositio effectum suum sortita non fuerit, nihilominus venerabilis frater Nicolaus Maria Tedschi archiepiscopus Appamiarum, monachus alias etiam expresse professus praedictae Congregationis Cassinensis, insigni liberalitate non ita pridem applicaverit eidem monasterio Sacri Specus aliud capitale conspicuum quatuordecim millium scutorum paris monetae, in tot similibus censibus ei a praefata Congregatione Cassinensi debitis consistens, ex quibus annuus fructus trecentorum sexaginta scutorum dictae monetae retrahitur, ea lege ut in eiusmodi monasterio quatuor alii monachi, ultra duos supradictos, necnon alius conversus seu oblatus praeter binos qui a praefato monasterio S. Scholasticae iam ibidem sustentantur, et unus famulus cum alia mula alerentur; ac insuper dilectus filius Iosephus Maria Petrucci, abbas titularis Congregationis praedictae, in commodum et utilitatem sacristiae eiusdem monasterii Sacri Specus cedere ac pervenire intendat post sui obitum duo oliveta, totidemque domos, quae Tybure possidet, ac quaedam argentea quae habet provenientia ex sua familia et donatione sibi a quondam canonico Petrucci fratre suo germano facta ad effectum de illis disponendi in usus pios, ultra centum scuta similia, quae sunt in pecunia numerata, in emptionem censuum huiusmodi vel bonorum stabilium eroganda, iuxta declarationem per ipsum Iosephum Mariam desuper confectam, quae penes dilectum etiam filium procuratorem generalem dictae Congregationis extat, in archivio eiusdem Congregationis quod in collegio S. Calixti de Urbe habetur asservandam; cupiantque propterea dicti exponentes, ex praemissis statui praefati monasterii Sacri

Specus opportune a nobis provideri et alias ut infra indulgeri:

§ 3. Nos, piis eorundem exponentium votis, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, ac singulares eorum personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, necnon Nicolai Mariae archiepiscopi dispositionis et Iosephi Mariae declarationis enarratorum tenores, et alia quaecumque, etiam specialem ac individuum mentionem et expressionem requirentia, praesentibus pro plene et sufficienter specificatis et insertis habentes, supplicationibus dictorum exponentium nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, auctoritate apostolica, tenore praesentium, praecipimus et mandamus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus monasterium S. Scholasticae, praeter et ultra duos monachos cucullatos, duosque oblatos seu conversos, ac unum famulum cum equo seu mula, quos ad usum monasterii Sacri Specus ad praesens sustentat, duos alios monachos eiusmodi in ipso monasterio Sacri Specus retineat: ita quod in posterum quatuor monachos cucullatos, duos oblatos seu conversos, famulum cum equo vel mula propriis sumptibus alere, ac continuo retinere teneatur. Qui quatuor monachi cum aliis itidem quatuor ex bonis per memoratum Nicolaum Mariam archiepiscopum applicatis, ut praefatur, numerum constituent octo monachorum, e quibus unus sit prior a dicta Congregatione Cassinensi semper eligendus, qui tamen cellerarium, per superiores,

De numero
monachorum
ibi alendo-
rum

ut moris est, approbandum, pro administratione proventuum eiusdem monasterii Sacri Specus deputare valeat; prior vero, ac omnes monachi, ac universa familia huiusmodi abbati dicti monasterii S. Scholasticae pro tempore existenti, in omnibus et per omnia subsint; atque idem monasterium Sacri Specus membrum ac pertinentia ipsius monasterii S. Scholasticae, sicuti prius, remaneat, dictumque S. Scholasticae monasterium pro sustentatione praefatorum quatuor monachorum, conversorum et famuli cum equo sive mula, summam quingentorum quadragintaquinque scutorum monetae itidem romanae quotannis in duabus solutionibus aequalibus contribuere teneatur, ultra expensas pro manutenzione ac reparatione tectorum et aedificiorum dicti monasterii Sacri Specus faciendas; cum facultate tamen, in diminutionem ac excomputationem praefatae summae annuae sic contribuendae, subministrandi totum panem, vinum et oleum necessaria pro alimonia monachorum, conversorum et aliarum personarum quae in eodem monasterio Sacri Specus pro tempore degent; idque ut facilius eiusmodi contributionem facere ac ferre possit. Ad haec, declarationem, a praedicto Iosepho Maria, sicut praemittitur, editam, harum serie approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adicimus, mandantes proinde ut oliveta, domus, census, vel bona stabilia et argenta supradicta, post illius decessum, uniantur ac incorporentur redditibus eiusdem monasterii Sacri Specus in beneficium ac utilitatem illius sacristiae iuxta ipsius Iosephi Mariae voluntatem ac declarationem.

§ 4. Praeterea, ut felici prosperoque dicti monasterii Sacri Specus regimini

1 Edit. Main. legit *abbatis* (R. T.).

ac gubernio spiritualique consolationi et necessitatibus illuc accedentium prospectum ac consultum sit, ea quae sequuntur statuenda, ordinanda et decernenda duximus, videlicet: — I. Quod monasterium Sacri Specus subiaceat curae et directioni procuratoris generalis pro tempore existentis Congregationis Cassinensis, eisdem modo et forma quibus subiacent collegium et collegiales Urbis ipsius Congregationis, qui, tametsi constituti in monasterio S. Pauli prope et extra moenia Urbis praefatae totali illius abbatis pro tempore iurisdictioni subiecti sint, nihilominus, quoad destinationem, mutationem ac recursus collegialium, cuncta diriguntur a dicto abbate simul cum eodem procuratore generali; itaut in futurum in assignandis, retinendis, mutandis ac regendis priore, monachis ac oblatis seu conversis monasterii Sacri Specus ius ac omnimoda directio ad abbatem monasterii S. Scholasticae una cum ipso procuratore generali perpetuo pertineant. — II. Ne monasterium Sacri Specus crebris monachorum mutationibus aut viaticis gravetur, neque idem monasterium, neque illud S. Scholasticae ulla viatica monachis e monasterio Sacri Specus discedentibus praebere teneantur. — III. Prior et cellerarius monasterii Sacri Specus rationes accepti et impensi decanis, singulis mensibus, abbati vero monasterii S. Scholasticae semel quolibet anno, ad formam statutorum Congregationis Cassinensis, reddere debeant. — IV. Prior monasterii Sacri Specus cellerarium nominare, et capitulo generali iuxta morem Congregationis Cassinensis praesentare possit. — V. Monachi ac oblatis seu conversi in monasterio Sacri Specus degentes, ubi aegrotaverint, ibidem curari valeant; priorque eis de medico, chirurgo ac pharmacis neces-

ratie Cassinensis subiaceat.

sariis provideat; sed, si pro maiori communitate, utque melius curentur, in monasterium S. Scholasticae transferri maluerint, abbas illos recipiat, adnotando omnes expensas pro eorum curatione factas, quae ex annua contributione, ab eodem monasterio, ut supra dictum est, praestanda, subducantur. — VI. Quatuor e praefatis octo monachis, quando maior populi frequentia, et duo saltem quando minor fuerit concursus, hebdomatim per turnum in confessionalis sede remaneant ad excipiendas confessiones peregrinorum, aliorumque fidelium illuc confluentium, adeout omnes octo monachi ad hoc obligati sint alternis ac divisim inter eos hebdomadis, quarum distributio a priore pendeat; et, quo dicti peregrini ac fideles a peccatis, poenis et censuris reservatis absolvi possint, ipsis monachis (ad audiendas confessiones ceteroquin legitime approbatis) easdem facultates quoad absolutionem huiusmodi impartimur, quibus gaudent poenitentarii dictarum basilicae S. Petri et S. Domus Lauretanae, quaeque duobus monachis in eodem monasterio Sacri Specus ad praesens demorantibus ab officio Poenitentiariae Apostolicae alias, ut praefertur, attributae fuerunt. — VII. Quatuor aut respective sex monachi diebus, quibus, deficiente populi concursu, ab obligatione remanendi in confessionalis sede liberi reperientur, quotidie choro intersint, divinaque peragant officia, quemadmodum servatur in monasterio S. Scholasticae. — VIII. Monachi choro interessentes incedant processionally ad Sacrum Specum canentes hymnum *Laudibus cives*, cum antiphona et oratione S. Benedicti, postquam recitaverint primam Horam mane, et Completorium vespere, sicuti fit in monte Alverniae a fratribus Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantia

Reformatorem praecipue in laudem ac memoriam sancti S. Francisci eorum institutoris, deinde sancti antiphonam *Si iniquitatem cum peccato de profundis, etc.*, et orationem, quae de praedictis Nicolaus Maria archiepiscopus vixerit, *Fidelium Deus omnium conditor, etc.*, ipse autem sancto, alteri *Deus, qui inter apostolicos sacerdotes*, in ipsius animae suffragium; unusquisque insuper ex quatuor monachis, qui ex bonis per eundem Nicolaum Mariam archiepiscopum applicatis videntur, duas qualibet hebdomada missas ad altare S. Gregorii, in supradicta ecclesia situm, secundum suam intentionem celebrat. — IX. Prima tamen deputatio prioris, qui eodem tempore de novo talis creandus erit, ac monachorum in monasterium Sacri Specus collocandorum, facienda sit a memorato praeside Congregationis Cassinensis cum consilio ipsius procuratoris generalis; firmis de cetero superius dispositis, quoad successivam eorum deputationem ac mutationem, quae ad abbatem monasterii S. Scholasticae et procuratorem generalem huiusmodi pertineat, excepto priore, utpote iuxta usum et statuta dictae Congregationis Cassinensis eligendo.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac omnibus et singulis, ad quos spectat et pro tempore quancumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. praefatae cardinales, etiam de latere legatos, aliosve quoslibet quacumque praecellentiam et potestate fungentes et functuros, sublatam eis et eo-

Claudio.

rum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, indicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Quocirca dilecto filio nostro Petro Marcellino eiusdem S. R. E. presbytero cardinali Corradino nuncupato, moderno ac pro tempore existenti dictae Congregationis Cassinensis apud Sedem Apostolicam protectori, auctoritate et tenore praefatis committimus et mandamus ut praesentes nostras litteras, ac in eis disposita et contenta quaecumque, executioni demandari, ac omnino observari curet et faciat. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, Ordinis, Congregationis ac monasteriorum praedictorum, et quibusvis aliis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis, usibus et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibeatur, quae adhibetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maio-

rem, sub annulo Piscatoris, die vii februarii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 7 februarii 1733, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LII.

Revocantur diversae facultates a Romanis Pontificibus per eorum vivae vocis oraculum vel rescripta concessae.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Romanus Pontifex, gregis dominici curae, sibi divinitus commissae, more seduli pastoris iugiter advigilans, nonnulla, quae a praedecessoribus suis concessa noscuntur, iustis interdum suadentibus causis, quibus praesertim ecclesiasticae disciplinae conservationi, animarum christifidelium salutis, ac recto rerum ordini consulitur, pro apostolici muneris sui sollicitudine moderatur, revocat et immutat, sicuti, omnibus debita considerationis trutinâ perpensis, conspiciat in Domino salubriter expedire.

§ 1. Itaque de nonnullorum venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, et ex certâ scientiâ et maturâ deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula infrascripta indulta, facultates et gratias, quae tam ad supplicationem partium, quam motu, scientiâ et potestatis plenitudine similibus, a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, vivae eorum vocis oraculo, vel per rescripta propria illorum, aut de eorum mandato cuiusvis S. R. E. praefatae cardinalis alteriusve ipsorum praedecessorum vel Sedis Apostolicae officialis et ministri manu signata, quibuscumque utriusque

Exordium.

Revocatio indultorum.

sexus personis saecularibus et regularibus, cuiuslibet status, gradus, conditionis, praeceminentiae ac dignitatis sive ecclesiasticae sive temporalis existentibus, etiamsi de iis specialis ac individua mentio et expressio necessariò facienda foret, communitatibus quoque, universitatibus, capitulis, collegiis, confraternitatibus, conventibus et monasteriis cuiusvis Ordinis, congregationis, militiae, etiam S. Ioannis Hierosolymitani, ac instituti et societatis, etiam Iesu, tam mendicantium quam non mendicantium, exemptorum et non exemptorum, ac quovis tandem privilegio suffultorum, nullis prorsus exceptis, quandocumque et qualitercumque concessa fuerunt, tenore praesentium revocamus, cassamus, tollimus, abrogamus, irritamus et annullamus, viribusque et effectum penitus et omnino vacuumus, ac revocata, cassata, sublata, abrogata, irrita et annullata, viribusque et effectum vacua esse ac perpetuo fore, neque de cetero cuiquam suffragari posse vel debere, decernimus et declaramus.

Quae sint indulta.

§ 2. Indulta autem, facultates et gratiae huiusmodi sunt quae sequuntur; videlicet:

Audiendi confessiones inconfesso Ordinario.

I. Excipiendi confessiones sive saecularium sive regularium etiam monialium, aut aliarum quarumvis personarum, in conventibus, monasteriis, seu conservatoriis degentium, absque expressâ Ordinariorum ac superiorum illorum, ad quos pertinet, facultate; necnon eligendi sibi confessarium ab iis respective non approbatum:

Absolvendi a casibus reservatis.

II. Absolvendi quoscumque sive saeculares sive regulares utriusque sexus a peccatis, poenis et censuris in litteris die Coenae Domini quotannis legi et publicari consuetis, vel aliâs Sedi Apostolicae, locorumve Ordinariis, aut superioribus regularibus quoquo modo

reservatis; prout quoque eligendi confessarium etiam ex legitime ad audiendas confessiones approbatis, qui a peccatis, poenis ac censuris sic reservatis absolvat:

III. Eximendi seu absolvendi quolibet ab obligatione denunciandi in casibus, quibus denunciatio iuxta praescriptum constitutionum apostolicarum, seu aliâs, fieri debet:

IV. Utendi quibuscumque facultatibus, etiam generaliter concessis, quod alitercumque dictae Sedi vel etiam ipsi Romano Pontifici reservata, sive per eos maiori vel minoribus poenitentiaris attributis, durante iubilaeo, vel missionum, exercitiorum spiritualium, Quadragesimae, Adventus, aut alio quovis anni tempore; sicuti etiam utendi facultatibus, quae ab officio Poenitentiariae Apostolicae aliquando impertiri solent:

V. Relaxandi iuramenta quaelibet, etiamsi de nullo cuiusquam agatur damno seu praeiudicio:

VI. Dispensandi sive commutandi vota quaecumque, licet simplicia dumtaxat, ac iuramento minime confirmata:

VII. Dispensandi cum quibusvis personis saecularibus pariter vel regularibus super qualibet irregularitate et inhabilitate quomodocumque ex delicto vel defectu etiam prorsus occultis proveniente, tam pro exercendis susceptis, quam pro suscipiendis quibusvis ordinibus, ac retinendis et assequendis quibuscumque beneficiis ecclesiasticis:

VIII. Dispensandi super quocumque impedimento, quantumvis occulto, matrimonio dirimente, sive agatur de matrimonio contrahendo, sive de convalidando iam contracto:

IX. Convalidandi titulos beneficiorum ecclesiasticorum simoniace vel ex alio quovis capite invalide obtentorum, ac

Eximendi a denunciandi in casibus.

Utendi facultatibus specialibus.

Relaxandi iuramenta.

Dispensandi vota.

Dispensandi super irregularitate.

Vel super impedimento ad matrimonium.

Convalidandi titulos beneficiorum.

non solum fructus quolibetque in
debito perceptos, sed componendi super
illis fructibus.

Celebrandi
missae in por-
tali, etc.

**X. Celebrandi missam, in omni aliove
occasione, in quocumque loco, super
altari portatili, sive extra tempus ab
Ecclesia definitam, vel non servandi
omnia et singula ab ipsa Ecclesia prae-
cepta et ordinata circa celebrationem
missae et administrationem sanctissimi
Eucharistiae sacramenti.**

Dispensandi
recitatione
officii.

**XI. Officium divinum absque legitima
causa non recitandi, illudve commutandi
in alias preces, vel opera pia, sive re-
citandi unum officium pro alio, aut ex-
tra tempus ab Ecclesia statutum, vel
super praemissis cum aliis dispensandi:**

Paupertatem
laudentia.

**XII. Indulta quaecumque, a regulari-
bus utriusque sexus obtenta, vo-
tum paupertatis quomodolibet laudentia,
aut regulari observantiae, apostolicis
constitutionibus, propriique Ordinis seu
instituti statutis contraria vel adver-
santia;**

Alloquendi
moniales.

**XIII. Facultas regularibus alloquendi
moniales, etiam consanguineas, aliasque
personas intra clausuram degentes, abs-
que peculiari superiorum, ad quos quo-
modocumque spectat, licentia;**

Aliis commu-
nicandi.

**XIV. Indulta, facultates et gratias mox
relata, eorumve aliqua, in toto vel in
parte, indefinite vel ad tempus, et in
casu particulari, seu alio quovis modo,
aliis communicandi.**

Revocatio
plena praedi-
ctorum.

**§ 3. Quae quidem omnia et singula,
etiamsi sub quibuscumque aliis quantum-
vis amplis verborum formis et tenori-
bus concessa et impetrata fuerint, quoad
utrumque forum, ac generaliter, sive
res sit de casu occulto, sive de publico,
revocata et abrogata esse ac intelligi
et censeri debere, statuimus.**

Poenae contra
istam utentes
indultis.

**§ 4. Districte propterea prohibemus,
ne quisquam deinceps indultis, faculta-
tibus et gratiis, sic per nos revocatis**

et abrogatis, existens uti audeat seu
praesumat, sub poena excommunicationis
et privationis officiorum, dignita-
tum et quorumvis beneficiorum obten-
torum, vocis activae et passivae, nec-
non inhabilitatis ad audiendas confes-
siones, et ad officia, dignitates et be-
neficia huiusmodi in futurum obtinenda,
ipso facto absque ulla alia declaratione
pertransgressores respective incurrenda;
a qua non nisi a nobis, seu Romano
Pontifice pro tempore existente, praeter-
quam quoad excommunicationem prae-
fatam in mortis articulo constituti, ab-
solutionis, dispensationis, seu rehabi-
litationis beneficium valeant obtinere.

**§ 5. Noverint insuper poenitentes, et
alii fideles, absolutiones, dispensatio-
nes, relaxationes, commutationes, con-
validationes, compositiones, et alia eius-
modi, si quae imposterum contra hanc
nostram prohibitionem obtinuerint, nulla
fore, nulliusque roboris ac momenti.**

**§ 6. Ceterum per praesentes non
intendimus revocare supradicta indulta,
facultates, gratias, quae per quasvis li-
teras apostolicas, etiam in simili forma
Brevis expeditas vel rescriptas, a S.R.E.
praefatae cardinalium, aut Romanae Cu-
riae praelatorum, aliisque almae Urbis
Congregationibus edita, et ab eisdem
praedecessoribus approbata; necnon per
dictum officium Poenitentiariae Apostoli-
cae quodcumque concessa fuerint, seu
emanaverint: quae salva ac firma rema-
nere volumus.**

**§ 7. Decernentes, easdem praesentes
litteras, et in eis contenta, etiam ex eo
quod praedicti et alii quicumque in
praemissis interesse habentes, seu ha-
bere quomodolibet praetendentes, ad
ea vocati et auditi non fuerint, de sub-
reptionis vel obreptionis vitio, aut in-
tentionis nostrae seu alio quocumque
defectu notari, impugnari, redargui, in**

controversiam vocari, aut adversus illas
quodcumque iuris, gratiae vel facti re-
medium intentari vel impetrari nullate-
nus posse; sed ipsas praesentes litteras
semper firmas, validas et efficaces exi-
stere et fore, suosque plenarios et in-
tegrus effectus sortiri et obtinere, ac ab
illis, ad quos spectat et pro tempore
spectabit, in omnibus et per omnia in-
violabiliter observari, sique et non a-
liter in praemissis per quoscumque iu-
dices ordinarios et delegatos, etiam
causarum palatii apostolici auditores,
ac eiusdem S. R. E. cardinales, etiam
de latere legatos, dictaeque Sedis nun-
cios, et alios quoslibet quavis praeemi-
nentia et potestate fungentes et functu-
ros, sublata eis et eorum cuilibet aliter
iudicandi et interpretandi facultate et
auctoritate, iudicari et definiri debere,
ac irritum et inane si secus super his
a quoquam, quavis auctoritate, scienter
vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium
derogatio.

**§ 8. Non obstantibus praemissis, ac
quibusvis constitutionibus et ordinatio-
nibus apostolicis, necnon, quatenus opus
sit, quarumlibet ecclesiarum, Ordinum,
congregationum, militiarum, etiam S. Io-
annis Hierosolymitani, institutorum, so-
cietatum, etiam Iesu, communitatum,
universitatum, capitulorum, collegiorum,
confraternitatum, conventuum et mo-
nasteriorum, etiam iuramento, confir-
matione apostolica, vel quavis firmitate
aliâ roboratis, statutis, usibus et con-
suetudinibus, etiam immemorabilibus,
privilegiis quoque, indultis et litteris
apostolicis, sub quibuscumque verborum
tenoribus et formis, ac cum quibusvis
etiam derogatoriis derogatoriis, aliis-
que efficacioribus, efficacissimis et in-
solitis clausulis, irritantibusque et aliis
decretis, in genere vel in specie, etiam
motu, scientia et potestatis plenitudine
paribus, ac consistorialiter, et aliis quo-**

modolibet in contrarium praemissorum
concessis, confirmatis et approbatis, ac
pluries et quantiscumque vicibus inno-
vatis; quibus omnibus et singulis, et-
iamsi pro illorum sufficienti derogatione
de illis eorumque totis tenoribus spe-
cialis, specifica, expressa et individua,
ac de verbo ad verbum, non autem per
clausulas generales idem importantes,
mentio seu quaevis alia expressio ha-
benda, aut aliqua alia exquisita forma
ad hoc servanda foret, tenores huius-
modi, ac si de verbo ad verbum, nihil
penitus omisso et forma in illis tradita
observata, exprimerentur et insererentur,
praesentibus pro plene et suffi-
cienter expressis et insertis habentes,
illis aliâs in suo robore permansuris,
ad praemissorum effectum, hac vice
dumtaxat, specialiter et expresse ac
plenissime et amplissime derogamus, et
derogatum esse volumus; ceterisque con-
trariis quibuscumque.

**§ 9. Ut autem eadem praesentes
litterae ad omnium notitiam facilius
deveniant, volumus illas seu earum
exempla ad valvas ecclesiae Lateranen-
sis et basilicae Principis Apostolorum,
necnon Cancellariae Apostolicae, Curiae-
que generalis in Monte Citorio, et
acie Campiflorae de Urbe praefata, ut
moris est, affigi et publicari; sique
publicatas et affixas omnes et singulos,
quos illae concernunt, perinde aretare
et afficere, ac si unicuique eorum nomi-
natim et personaliter intimatae fuissent;**

**§ 10. Utque ipsarum litterarum trans-
umptis, seu exemplis, etiam impressis,
manu alicuius notarii publici subscriptis
et sigillo personae in ecclesiastica digni-
tate constitutae munitis, eadem prorsus
fides tam in iudicio quam extra
illud ubique adhibeatur, quae eisdem
praesentibus adhiberetur si forent ex-
hibitae vel ostensae.**

Constitutionis
huiusce publi-
catio.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XII februarii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 12 februarii 1732, pontif. anno II.
F. card. OLIVERIUS.

LIII.

Iubilaeum pro christifidelibus almae Urbis, Italiae et insularum adiacentium divinam opem implorantibus in praesentibus Ecclesiae necessitatibus.

Clemens Papa XII,
universis christifidelibus praesentes litteras
inspecturis, salutem et apostolicam
benedictionem.

Procedimus: E sublimi Principis Apostolorum Sede, in qua posuit nos Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, veluti e specula, mentis nostrae aciem quaquaversum intendentibus, tristior in dies semperque luctuosior sese nobis offert christianae reipublicae facies; ubique enim terror, ubique malorum impendentium formido; undique percutimur, undique amaritudinibus replemur. Visitavit profecto nos Dominus, sicut impetus aquarum multarum inundantium et emissarum super terram; potavit nos vino compunctionis; ascendit fumus in iram Dei, et ignis a facie eius exarsit; commota est et contremuit terra, fundamenta montium conturbata sunt et commota sunt, quoniam iratus est eis. Quae nobiscum animo reputantes, si unquam, certe nunc onerosam curarum pontificiarum molem experimur, gravemque Domini manum sentimus; unde crebra ex imo corde suspiria, ac uberes ex oculis lacrymas fundere cogimur; nec praetermittimus opportunum ab eo, qui altissimum posuit refugium suum, adversus tot mala remedium quaerere, cumque

assidue deprecari ne obliviscatur misereri Deus, aut contineat in ira sua misericordias suas. Sed longe efficacius promptiusque id assequi ac exaudiri speramus, si ad privatas nostras publicae quoque fidelium preces ac obsecrationes adiungantur; potens est enim oratio Ecclesiae supplicantis ad Dominum, qui pius est et misericors, et propitiatur invocantibus eum in veritate. Hoc itaque acceptabili Quadragesimae tempore, quod sicut nos ad impensius orandum, ita Dei clementiam ad liberalius indulgendum invitat, adeamus cum fiducia ad thronum gratiae; ac ne exprobrari nobis audiamus propheticum illud: *Percussisti eos, et non doluerunt; attrivisti eos, et renuerunt accipere disciplinam*¹; scindamus corda nostra, et expiatis per veram poenitentiam peccatis, caelestem iracundiam placare, auctisque per ieiuniorum labores ac eleemosynarum largitiones viribus orationis, divinam opem in praesentibus Ecclesiae ac reipublicae urgentissimis necessitatibus imploremus, ut benignissimus Dominus et Deus noster, cordium contritorum holocausta in odorem suavitatis accipiens, brachio suo excelso, quo dominatur potestati maris et motum fluctuum eius mitigat, ostendat potentiam suam, exortas sedet tempestates, statuatur procellas in auram, ac nos nostrasque curas ac spem, quam in eius ineffabili bonitate reposuimus, optatae cumulet laetitia tranquillitatis. Haec autem ut ferventiori spiritus ardore uberiorique fructu peragantur, ex prisco Romanae Ecclesiae omnium matris et magistrae more, caelestium munerum thesauros, quorum dispensationem fidei nostrae commisit divina dignatio, aperire et largam manu erogare decrevimus.

¹ IEREM., V, 3.

Quae requirantur ad indulgentiarum huiusmodi acquisitionem.

§ 1. Itaque de omnipotentis Dei misericordia ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam nobis Dominus, licet indignis, contulit, universis et singulis utriusque sexus christifidelibus in alma Urbe nostra degentibus, qui S. Ioannis in Laterano, eiusdem Principis Apostolorum et S. Mariae Maioris ecclesias seu basilicas, vel earum aliquam, intra decursum proximae, quae erit prima Quadragesimae, vel immediate subsequentis hebdomadae, usque ad dominicam sequentem inclusive, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium devote, ut supra Deum oraverint, ac quartâ et sextâ feriâ ac sabbato alterius ex praefatis hebdomadis ieiunaverint, et peccata sua confessi, sanctissimum Eucharistiae sacramentum in dominicâ die immediate sequenti, vel aliâ die intra eandem hebdomadam, reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint; ceteris vero in universâ Italia et insulis illi adiacentibus degentibus, qui ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum vicariis seu officialibus, aut de eorum mandato, et, ipsis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hae nostrae pervenerint, designandas, vel ecclesiarum huiusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum vicarios, seu officiales, vel alios, ut praefertur, faciendae decursurarum¹, saltem semel visitaverint, ibique, ut supra, oraverint, ac quartâ et sextâ feriâ, ac sabbato alterius ex hebdomadis huiusmodi ieiunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die dominicâ imme-

¹ Edit. Main. legit *decursarum* (B. T.).

diate sequenti, vel aliâ die intra eandem hebdomadam, sanctissimâ communionem refecti fuerint, et pauperibus aliquam eleemosynam, ut praemittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, sicut in anno iubilaei visitantibus certas ecclesias intra et extra Urbem praedictam concedi consuevit, tenore praesentium concedimus et clarigimur. Navigantes vero et iter agentes, ut, cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, et visitatâ ecclesiâ cathedrali, vel maiori aut parochiali loci eorum domicilii, eandem indulgentiam consequi possint et valeant: regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscunque tam laicis quam ecclesiasticis, saecularibus vel regularibus, etiam in carcere aut captivitate existentibus, vel aliquâ corporis infirmitate seu alio quocunque impedimento detentis, qui supra expressa vel eorum aliqua praestare nequiverint, ut illa confessarius, ex iam approbatis a locorum Ordinariis ante praesentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque iniungere, quae ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus et indulgemus.

§ 3. Insuper praefatis omnibus et singulis christifidelibus utriusque sexus tam laicis quam ecclesiasticis, saecularibus et regularibus cuiusvis Ordinis, congregationis et instituti, tam in Urbe quam in universâ Italia et insulis ei adiacentibus praedictis, ut praefertur, degentibus, licentiam concedimus et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque presbyterum confessarium tam saecularem

De confessario eligendo.

quam cuiusvis Ordinis et instituti regularum, ex approbatis, ut praemittitur, a locorum Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, et aliis ecclesiasticis sententiis et censuris, a iure vel ab homine, quavis causâ latis seu inflicis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus et delictis, quantumvis gravibus et enormibus, etiam locorum Ordinariis sive nobis et Sedi Apostolicae etiam in litteris die Cocnae Domini legi solitis contentis, et aliâs per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutiones, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, quomodoque reservatis, in foro conscientiae et hac vice tantum absolvere et liberare valeant; et insuper vota quaecumque (religionis et castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, iniunctâ tamen eis et eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus poenitentia saluari, aliisque eiusdem confessarii arbitrio iniungendis.

De indulgentiarum concessione.

§ 4. Quapropter tenore praesentium in virtute sanctae obedientiae districe praecipimus atque mandamus omnibus et quibuscumque venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis, episcopis, et aliis ecclesiarum praelatis, ac quibuscumque Ordinariis civitatum et dioecesium, oppidorum et terrarum et locorum Italiae et insularum ei adiacentium huiusmodi, eorumque vicariis et officialibus, vel, iis deficientibus, illis qui curam animarum exercent, ut, cum praesentium litterarum transumpta aut exempla, etiam impressa, acceperint, illa statim absque ullâ morâ, retardatione vel impedimento per suas ecclesias et dioeceses, provincias, civitates, oppida, terras et loca publicent et publicari faciant, ecclesiamque seu ecclesias visitandas designent.

§ 5. Non intendimus autem per praesentes super aliquâ irregularitate publicâ vel occultâ, notâ, defectu, incapacitate seu inhabilitate quoquo modo contractâ dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiae; neque etiam easdem praesentes iis, quae a nobis et Apostolicâ Sede vel ab aliquo praelato seu iudice ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu aliâs in sententias et censuras incidisse, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse aut debere.

Capitulum, qui reservatur.

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, praesertim quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles indulgentiarum et facultatum huiusmodi concessionibus, nisi de illis expressa mentio aut specialis derogatio fiat, cuicumque suffragari queant, necnon regulâ nostrâ de non concedendis indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum et congregationum sive institutorum regularium, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, eisdem Ordinibus, congregationibus et institutis, illorumque personis, quomodolibet concessis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores

Clausulae.

praesentibus pro sufficienter expressis ae formam in eis traditam pro servatâ habentes, hac vice specialiter, nominatim et expresse ad effectum praemissorum derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Vides transumptum.

§ 7. Ut autem praesentes nostrae litterae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem praesentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxix februarii MDCCLXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 29 februarii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LIV.

Concessio indulgentiae, sicut in anno iubilaei, pro degentibus in regno Hiberniae, Deoque precantibus pro regni eiusdem spiritualibus necessitatibus.

Clemens Papa XII.
ad futuram rei memoriam.

Rei catholicae in regno Hiberniae periculum.

Inter gravissimas pastoralis officii nostri curas, quibus assidue urgemur, illa animum nostrum acrius vehementiusque angit sollicitudo, quam de afflictis ac summe turbatis in regno Hiberniae catholicorum rebus, quinimmo de ipsâ catholicâ fide extremum ibidem in discrimen adductâ, corde iugiter versamus. Hinc a patre misericordiarum supplici devotâque humilitate postulare

minime negleximus, ut tam graviter vexatos in illis partibus verae religionis cultores, inter praesentium aerumnarum sensum et metum futurarum misere gementes, optatâ tranquillitate consolari, eisque interea imperterritam in avitâ fide, cuius Hiberna natio tenacissima semper fuit, constantiam elargiri dignetur. Idipsum ut et fideles eiusdem regni, quos calamitates huiusmodi propius tangunt, depositâ per veram poenitentiam sarcinâ peccatorum, auctisque per eleemosynas atque ieiunia viribus orationis, flagrantissimo cordis affectu faciant, eos omnes et singulos paterne adhortandos et monendos, eorumque pietatem erogatis Ecclesiae thesauris, quorum dispensationem nobis credidit Deus, incitandam atque fovendam esse censuimus.

§ 1. Itaque de omnipotentis Dei misericordiâ ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, ex illâ ligandi atque solvendi potestate, quam nobis Dominus licet indignis contulit, universis et singulis utriusque sexus christifidelibus, in praedicto Hiberniae regno, aliisque omnibus et singulis illius provinciis degentibus, qui ecclesias ab Ordinariis locorum, vel eorum vicariis seu officialibus, aut de eorum mandato, et ipsis deficientibus, per eos, qui ibi etiam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hac nostrae pervenerint, designandas, vel ecclesiarum huiusmodi aliquam, spatio duarum hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum vicarios seu officiales, vel alios, ut praemittitur, faciendae decursurarum, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pro praemissis necessitatibus devote Deum oraverint, ac quartâ et sextâ feriis ac sabbato alterius ex hebdomadis huiusmodi ie-

Indulgentiarum concessio ea praesentibus, quae hic statuuntur.

innaverint, et peccata sua confessi in die dominicâ immediate sequenti, vel aliâ die intra eandem hebdomadam, sanctissimâ communione refecti fuerint, et pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, sicut in anno iubilaei visitantibus certas ecclesias intra et extra Urbem praedictam concedi consuevit, tenore praesentium concedimus et elargimur.

Pro navigantibus, iter agentibus, in claustris degentibus, ac legitime impeditis.

§ 2. Navigantes vero et iter agentes, ut, cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, et visitatâ ecclesiâ cathedrali, vel maiore, aut parochiali loci eorum domicilii, eandem indulgentiam consequi possint et valeant: regularibus autem personis utriusque sexus etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque, tam laicis quam ecclesiasticis, saecularibus vel regularibus, etiam in carcere aut captivitate existentibus, vel aliquâ corporis infirmitate seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa vel eorum aliqua praestare nequiverint, ut illa confessarius ex iam approbatis a locorum Ordinariis ante praesentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque iniungere, quae ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus et indulgemus.

De confessario eligendo.

§ 3. Insuper omnibus et singulis christifidelibus utriusque sexus tam laicis quam ecclesiasticis, saecularibus vel regularibus cuiusvis Ordinis, congregationis et instituti, in memoratis regno et provinciis, ut praefertur, degentibus, licentiam concedimus et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque presbyterum confessarium tam saecularem quam cuiusvis Ordinis et

instituti regularem, ex approbatis, ut praemittitur, a locorum Ordinariis qui eos ab omnibus excommunicationis, suspensionis, et aliis ecclesiasticis sententiis et censuris, a iure vel ab homine, quavis causâ latis seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus et delictis quantumvis gravibus et enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive nobis et Sedi Apostolicae, etiam in litteris die Coenae Domini legi solitis contentis, et aliâs per quascumque nostras aut Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutiones, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiae et hac vice tantum absolvere et liberare valeant; et insuper vota quaecumque (religionis et castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, iniunctâ tamen eis et eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus poenitentia salutari, aliisque eiusdem confessarii arbitrio iniungendis.

§ 4. Quapropter tenore praesentium in virtute sanctae obedientiae districtè praecipimus atque mandamus omnibus et quibuscumque venerabilibus fratribus archiepiscopis, episcopis, et aliis ecclesiarum praelatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum, in praefatis regno et provinciis existentibus, eorumque vicariis et officialibus, vel, iis deficientibus, illis, qui curam animarum exercent, ut, cum praesentium litterarum transumpta aut exempla, etiam impressa, acceperint, illa statim, absque ullâ morâ, retardatione vel impedimento, per suas ecclesias et dioeceses, provincias, civitates, oppida, terras, loca publicent et publicari faciant, ecclesiamque seu ecclesias visitandas designent.

§ 5. Non intendimus autem per praesentes super aliquâ irregularitate pu-

Mandatum super publicatione indulgentiarum huiusmodi.

Casus reservati.

blicâ vel occultâ, notâ, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquo modo contractâ, dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiae; neque etiam easdem praesentes iis, qui a nobis et Apostolicâ Sede, vel ab aliquo praelato seu iudice ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu aliâs in sententias et censuras incidisse declarati vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse aut debere.

Clausula.

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, praesertim quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles indulgentiarum et facultatum huiusmodi concessionem, nisi de illis expressa mentio aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant, necnon regulâ nostrâ de non concedendis indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum et congregationum sive institutorum regularium, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, eisdem Ordinibus, congregationibus et institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores praesentibus pro sufficienter expressis,

ac formam in eis traditam pro servatâ habentes, hac vice specialiter, nominatim et expresse ad effectum praemissorum derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 7. Ut autem praesentes nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earundem praesentium transumptis vel exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiasticâ constitutae munitis, ubique locorum et gentium eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xv martii MDCCLXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 15 martii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LV.

Litterae nonnullae apostolicae Ordinibus regularibus et mendicantibus a pia memoriae Benedicto XIII concessae, praevidi moderatione, ad terminos iuris communis, Concilii Tridentini et constitutionum apostolicarum reducuntur.

Clemens episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Romanus Pontifex, quem caelestis paterfamilias vineae suae custodiendae praeposuit, diu nocturne operarios impigre in eâ laborantes circumspicit, congruam immo amplam mercedem eis largiturus, ut vinea, probis agricolis hoc pacto ad eam alacrius excolendam incumbentibus, uberiori proventu fructificare possit.

Fides transumptorum.

Exordium.

Ex constituti-
onibus Benedi-
cti praedecesso-
ris nostri illas
exortas illas.

§ 1. Sane felicitis recordationis prae-
decessor noster Benedictus Papa XIII
strenuas Ordinum regularium et mendi-
cantium cohortes hanc Domini vineam
atque agrum Ecclesiae indesinenter co-
lere conspicatus, ac paterno erga eos
animo affectus¹, quo etiam nos ipsi uti-
que afficimur, plura eis privilegia con-
cessit, ratus ea pari voluntate universim
excipienda; quod tamen secus evenisse
nos ad supremi sacerdotii apicem, dis-
ponente Domino, eveci, aegre intelle-
ximus; inde nimirum praeter omnem
expectationem nostram variis litibus et
controversiis exortis, ac, nisi opportune
occurratur, fortasse imposterum exori-
turus. Quare, nonnullis ex huiusmodi
litteris et constitutionibus apostolicis
mature perpensis, ad sedandos rumores
propterea excitatos, mutuamque et vere
christianam inter episcopos et regulares
familias, ac etiam saeculares Ordines et
sodalitates, publicasque universitates,
benevolentiam et pacem ubique in Ec-
clesiâ servandam, de consilio nonnullor-
um ex venerabilibus fratribus nostris²
S. R. E. cardinalibus, in hanc sententiam
devenimus, ut, subsequentibus litteris et
constitutionibus apostolicis, eodem Pon-
tifice Benedicto sedente vulgatis, mode-
rationem aliquam auctoritate nostrâ ad-
hibendam esse decerneremus. Litterae
vero ipsae et constitutiones, Ordinibus
regularibus pridem concessae, haec sunt:

Quae sint con-
stitutiones, de
quibus quae-
ritur.

Editae IV idus decembris anno Do-
mini MDCXXV, quae incipiunt *Paterna*;

Aliae, XIX kalend. iunias anni MDCXXVI,
quae incipiunt *Ratio apostolici mini-
sterii*;

Aliae, III nonas iulias eiusdem anni,
quae incipiunt *Singularis devotio*;

Aliae, VIII augusti eiusdem anni, quae
incipiunt *Exponi nobis nuper fecerunt*;

¹ Male edit. Main. legit *effectus* (R. T.).

² Edit. Main. legit *nostrae* (R. T.).

Aliae, kalendis septembris eiusdem
anni, quae incipiunt *Vitae et morum
integritas*;

Aliae, kalendis ianuarii anni MDCXXVII,
quae incipiunt *Libenter*;

Aliae, V nonas martias eiusdem anni,
quae incipiunt *Loca sancta*;

Aliae, kalendis aprilis eiusdem anni,
quae incipiunt *Ex quo Sedes*;

Aliae, V nonas aprilis eiusdem anni,
quae incipiunt *Summe decet*;

Aliae, VII kalendas iunias eiusdem an-
ni, quae incipiunt *Pretiosus*, unâ cum
declarationibus sub die XXVIII septem-
bris MDCXXVIII ab eodem Pontifice fa-
ctis super quibusdam dubiis circa intel-
ligentiam rerum in ipsâ constitutione
contentarum exortis;

Aliae, XXI martii anni MDCXXIX, quae
incipiunt *Exponi nobis fecit*;

Aliae demum, VII kalendis aprilis e-
iusdem anni MDCXXIX, quae incipiunt
In Sede.

§ 2. Quarevis autem haec omnia et
singula ex eiusdem recolendae memo-
riae Benedicti pia et laudabili erga
regularium familias voluntate profecta
fuerint, quos ipse ob eorum zelum de
salute animarum, religionis fervorem,
doctrinam et regularis disciplinae ob-
servantiam magnâ ac vere paternâ di-
lectione prosequabatur, nosque ipsi
aeque prosequimur, concessa, extensa,
decreta, confirmata et declarata fuerint;
nos tamen, qui, post varias altercationes
et difficultates de iisdem litteris et con-
stitutionibus excitatas, optatam sanctae
Dei Ecclesiae tranquillitatem prae oculis
habemus, volentes ut universis do-
minici gregis pastoribus, ac praesertim
venerabilibus fratribus patriarchis, ar-
chiepiscopis et episcopis, in partem sol-
licitudinis nostrae vocatis, liberum iu-
rium suorum, quae summi Dei gloriam
et animarum salutem respiciunt, in il-

Illas ad ter-
minos iuris re-
ducit.

lorum dioecesis exercitium servetur;
quaeque illud quomodocumque impe-
dire et laedere fortasse possunt, pro
virili nostrâ penitus amovere cupientes:
quemadmodum alias Romani Pontifices
antecessores nostri saepius egerunt, nos
quoque, ad praeservandum iisdem pa-
triarchis, archiepiscopis et episcopis, ac
quibuscumque aliis Ordinibus ac coeti-
bus ecclesiasticis et saecularibus suo-
rum iurium exercitium et possessionem,
amovendamque quarumcumque dissen-
tionum et litium occasionem, ex con-
cessâ nobis divinitus apostolicae pote-
statis plenitudine, eorundem antecesso-
rum nostrorum Pontificum Romanorum
vestigii inhaerentes, statuimus et de-
cernimus, de omnibus et singulis prae-
dictis litteris et constitutionibus, quae
ab eodem antecessore nostro Benedicto
prodierunt, necnon de omnibus privi-
legiis, gratiis, favoribus, indultis, exem-
ptionibus, facultatibus et declarationibus
in iisdem contentis, eam deinceps de-
cisionem ac iudicium etiam in foro
conscientiae, habendum, quod sive ex
Concilio Tridentino, sive ex decretis et
constitutionibus apostolicis, sive alias
legitime habebatur, antequam eadem
litterae et declarationes ab eodem Be-
nedito concessae fuissent, perinde sci-
licet ac si illae non emanassent; ad
quam dispositionem, eiusque pristinum
statum ac terminum, omnia superius
enunciata omnino reducimus et redu-
cta esse volumus, itaut imposterum su-
praedicti Ordines regulares earundem
litterarum et constitutionum usu, com-
modo et effectui penitus carere debere
intelligantur.

Et quae eorum
vigore acta sunt
irritantur, si
hinc adversen-
tur reductioni.

§ 3. Hinc ad praemissorum effectum
pro nullis et infectis haberi volumus
omnia decreta irritantia, prohibitiones,
declarationes, mandata et quaecumque
in litteris et constitutionibus praedictis

quomodolibet apposita, atque alia eo-
rundem occasione facta, hinc reductioni,
decreto et voluntati nostrae quomodo-
cumque adversantia, quibuscumque ea
essent concepta formulis ac praeserva-
tionibus, declarationibus, modificati-
onibus, restrictionibus, explicationibus,
derogatoriis derogatoriis, aliisque
validissimis, efficacissimis et inviolabi-
libus clausulis, praesertim quod semper
in datâ cuicumque constitutioni illarum
revocatoriae, imposterum edendae, po-
steriores censeantur, etiam motu pro-
prio et potestatis pari plenitudine, ac ex
certâ scientiâ, etiam consistorialiter,
etiam pro conservatione status regularis,
etiam in vim contractus et stipulationis
inter Sedem Apostolicam et Ordines
praedictos initae, quam ad huiusmodi
effectum rescindimus, et ex nunc rescis-
sam, nulliusque roboris et momenti
esse volumus et decernimus.

§ 4. Ideoque omnes dissensiones, al-
tercationes et lites coram quibuscumque
iudicibus ordinariis, extraordinariis et
commissariis, etiam causarum palatii
apostolici auditoribus et S. R. E. cardi-
nalibus, etiam de latere legatis, necnon
quacumque eorundem cardinalium Con-
gregatione, praedictarum litterarum et
constitutionum occasione iam motas,
necnon decisas aut finitas, vel etiam,
quae iam decisaessent, si modo tra-
ctum habeant successivum, easque rur-
sus imposterum excitari contingat, iuxta
iuris communis, Concilii Tridentini, de-
cretorum et constitutionum apostolica-
rum, ac praesentem hanc nostram dis-
positionem, nec aliter, decidendas esse
praecipimus.

§ 5. Futura vero dubia et difficulta-
tes, ubicumque et quandocumque orian-
tur, ad nos et Sedem Apostolicam, ad
quam pontificiarum constitutionum atque
ecclesiasticarum sanctionum interpre-

Lites vero
hinc exortas,
et adhuc pen-
dentes, eodem
modo deciden-
das decernantur.

Futura vero
dubia et diffi-
cultates ad Apo-
stolicam Sedem
deferenda.

latio pertinet, referenda esse decernimus.

Canonicas.

§ 6. Itaque omnia et singula hactenus memorata, necnon praesentes, etiam ex eo quod causae, ob quas emanaverint, comprobatae, expressae et verificatae, aut in praemissis interesse habentes vel habere praetendentes ad hoc vocati, citati et auditi non fuerint, neque eisdem consenserint, vel aliàs ex quocumque capite, praetextu, colore, ingenio vel causâ, de subreptionis vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae sive alio quovis defectu notari et impugnari, argui, infringi, retractari, in ius vel controversiam vocari, ad terminos iuris reduci, aut contra eas quodvis gratiae vel iustitiae remedium impetrari seu concedi nullatenus posse; sed eas ac omnia et singula in eis contenta semper et perpetuo valida, firma et efficacia esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat et pro tempore quomodolibet spectabit, inviolabiliter observari, omnino statuimus; sicque, et non aliàs, per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac praedictae S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, vicelegatos, dictaeque Sedis nuncios, quavis auctoritate et facultate fungentes, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, definiendi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri et interpretari debere; ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, decernimus et declaratum esse volumus.

Contrarium derogatio.

§ 7. Non obstantibus praemissis, necnon nostrae et Cancellariae Apostolicae regulâ de iure quaesito non tollendo,

necnon omnibus et singulis praedicti Benedicti decessoris, ac declarationibus super dubiis, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon omnium et singulorum Ordinum praedictorum, ac eorum cuilibet¹, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, etiam *mare magnum* vel aliàs quomodolibet nuncupatis, litterisque apostolicis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, irritantibus aliisque decretis, in genere vel in specie, etiam motu proprio, et consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis et pluries innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum omnium et singulorum tenores iisdem praesentibus pro plene et sufficienter expressis et ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, latissime et plenissime hac vice duntaxat specialiter et expresse derogamus; ceterisque quomodolibet contrariis quibuscumque.

§ 8. Volumus autem ut eadem praesentes in valvis basilicarum S. Ioannis in Laterano et Principis Apostolorum de Urbe, ac in acie Campiflorae, ut moris est, affixae, quoscumque illae respiciunt, arceant et afficiant, perinde ac si unicuique coram et personaliter intimatae

¹ Potius lege *cuiuslibet* (n. r.).

Files transumptorum.

fuissent; utque¹ earumdem praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiasticâ constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Sanctio poenalis.

§ 9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri statuti, decreti, voluntatis, moderationis et reductionis infringere vel ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis dominicae MDCCXXXII, III kalendas aprilis, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 29 martii 1732, pontif. anno II.

A. card. datarius.

F. card. OLIVERIUS.

Visa de Curia:

I. archiep. Ancyranus.

D. STIVANUS.

Reg. in Secret. Brevium.

LVI.

Confirmantur regulae et constitutiones Congregationis Montis Libani monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis sancti Antonii Abbatis.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Etordium.

Apostolatus officium, quod inscrutabilis divinae sapientiae atque bonitatis altitudo humilitati nostrae, meritis licet et viribus longe impari, committere dignata est, salubriter exequi, adiuvante Domino, iugiter satagentes, mo-

¹ Edit. Main. legit *ut* (n. r.).

nasticos Ordines ac coetus in Ecclesia Dei pie sancteque institutos, ac prisca celeberrimâque sanctitatis et religiositatis laude fulgentes, in salutari eorum vivendi normâ regularique observantiâ confovere atque conservare omni studio connitimur; ac proinde ea, quae pro felici prosperoque illorum regimine et gubernio provide prudenterque facta ac ordinata esse noscuntur, ut servantur exactius et perenni soliditate persistant, apostolici muniminis patrocinio libenter, cum a nobis petitur, corroboramus, sicut ad omnipotentis Dei gloriam, religionis piorumque operum incrementum, et animarum salutem in Domino expedire arbitramur.

§ 1. Aliàs siquidem felicis recordationis Clemens PP. XI praedecessor noster antiquissimum monachorum orientaliū institutum a divo Antonio Abbate fundatum, ac ab eius discipulis in Egipto, Syria aliisque Orientis regionibus propagatum, summo semper in honore a sanctis patribus generalibusque conciliis habitum ac perpetuis laudibus celebratum, prope ecclesiam Ss. Petri et Marcellini de Urbe, evocatis ad hoc e Syria eiusdem instituti monachis Syris Maronitis, stabiliendum curavit. Et quia monastici illius Ordinis diversa sunt apud ipsos Maronitas coenobia, nec una eademque in omnibus viget gubernii ratio, utpote quorum aliqua a se invicem non pendent, sed unumquodque monasterium a proprio ita regitur abbate, ut nulla inter eiusmodi abbates mutua connexio aliquave subiectio intercedat; alia vero in Congregationem redacta, ac sub directione unius abbatis generalis, qui tamquam caput praest omnia ipsius Congregationis monasteriis inferiores etiam abbates habentibus constitutae reperiuntur; duplexque in Syria dictorum

Institutum
horum mona-
chorum a Cle-
mente XI in
Urbe advoca-
tum.

monachorum extat Congregatio: altera antiquior ac frequentior, quae in monasterio S. Elisaei initium sumpsit, ac Montis Libani dicitur; altera recentior, et ad prioris imitationem formata, quae a coenobio ubi coepit S. Isaiae nomen trahit: venerabiles fratres S. R. E. cardinales negotiis Propagandae Fidei praepositi, probe considerantes ac perspicientes, in monasterio apud eandem ecclesiam Ss. Petri et Marcellini subinde extracto vix haberi posse monachos idoneos et sufficientes ex coenobiis Syriae, quae privato ac singulari iure reguntur, decreverunt, illos ex dicta Congregatione Montis Libani accersendos fore, quippe qui strictiorem profitentes observantiam, ea chori, studiorum, litterarum, sacrarumque missionum munia, quae a memorato Clemente praedecessore praescripta fuerunt, prae ceteris exactius adimplere possunt.

Petita regularum a tota Congregatione observandarum confirmatio

§ 2. Cum autem, sicut dilectus filius Michaël Edenensis, abbas generalis eiusdem Congregationis Montis Libani, nobis nuper exponi fecit, tametsi Congregatio et Ordo huiusmodi suas habeant regulas et constitutiones per Orientis monasteria sanctissime custoditas, neque unquam a Sede Apostolica improbatas, quinimo peculiari studio commendatas, nihilominus, ut maiori firmitate fulciantur, et a calumniis atque obtreptionibus saepe adversus eas confictis ac sparsis vindicentur, utque aliae nationes, quae per Orientem sive a fide catholicâ sive a disciplinâ monasticâ desciverunt, exemplum ac normam vivendi exinde sumere valeant, capitulum generale praedictae Congregationis Montis Libani ipsum Michaëlem abbatem generalem ad Romanam Curiam destinaverit atque ablegaverit, ut, totius dietae Congregationis nomine, regularum

et constitutionum eiusdem Congregationis approbationem et confirmationem ab hac S. Sede impetrare procuraret: nos regulas et constitutiones praedictas nobis exhibitas, quae ex arabico idiomate in latinum diligenter versae fuerunt, dilectis filiis nostris Nicolao Spinulae, eorundem monachorum Congregationis Montis Libani apud nos a Sedem praedictam protectori, ac Vincentio ipsius S. R. E. cardinalibus Petra nuncupatis, Congregationis supradictorum venerabilium fratrum nostrorum negotiis Propagandae Fidei praepositorum praefecto, expendendas commisimus. Qui, mandatis nostris prompto obsequio morem gerentes, illas mature diligenterque examinarunt. Cumque nihil in eis reperebant, quod orthodoxae fidei, bonis moribus, pietati exactaeque instituti monastici observantiae adversetur, regulas ac constitutiones praefatas unanimiter probarunt atque laudarunt, easque in unum volumen redigi curarunt, tenoris qui sequitur, videlicet:

Constitutiones monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis sancti Antonii abbatis Congregationis Montis Libani.

PARS PRIMA.

CAP. I. — De obedientia.

- i. Debet monachus abbatem suum Christi loco citra omnem disceptionem habere;
- ii. Eandemque in omnibus, peccato excepto, obedire;
- iii. Et illum honore et amore tum interno tum externo prosequi;
- iv. Nihilque eo incensulto statuere;
- v. Neque de illius circa fratres regimine subtiliter investigare;
- vi. Omnem propriam conversationem, seu bonam seu minus rectam, illi plane patefacere;
- vii. Nullas expositiones sive tractatus habere aut scribere, neque concionari aut docere, nisi ipso consulto atque annuente;

viii. Nec epistolam mittere aut accipere, quam illi non antea exhibuerit;

ix. Nec illo inconsulto depositum aut piignus suscipere;

x. Neque mutuum quidpiam dare aut accipere, neque eleemosynam erogare aut petere, nisi illo annuente: servatis tamen iuris solemnitatibus, et acceptâ a legitimo superiore facultate.

CAP. II. — De castitate.

i. Monachum oportet omnes sensus suos diligentissime cohibere;

ii. Atque a seminarum etiam sibi affinium colloquio et consuetudine abstinere;

iii. Omnes item omnino feminas ab ingressu sui monasterii prohibere;

iv. Neque cum puero simul habitare: si quos tamen docere contigerit, extra monasterii claustra docendi erunt;

v. Omnes denique occasiones castitati novias amputare atque amovere.

CAP. III. — De paupertate.

i. Monachum convenit nihil omnino proprium possidere;

ii. Neque aliquid omnino sibi quasi proprium usurpare;

iii. Neque suo cordi aut corpori iungere quidpiam ex bonis parentum aut consanguineorum: necessitate autem cogente, sibi id praestari intelligat, non consanguinitatis iure, sed non secus atque veteris externis.

CAP. IV. — De humilitate.

i. Monachum decet primatum nusquam appetere, sed contrâ, aliis ubique cedere, atque novissimum locum tenere;

ii. Omnes actus et mores suos externos ad abiectiorem et humilitatem componere, et fratribus ubique deferre;

iii. Fratrem item praevenire verbo: *Parce mihi*, si rei, quae agitur, natura istud exigat.

CAP. V. — De fraternâ charitate.

i. Monachum oportet quamdiligentissime ea omnia procurare, quae ad communem concordiam et pacem cum reliquis fratribus conducere intellexerit.

ii. Debet itaque reverentiam, urbanitatem, comitatemque verbo et opere exhibere fratribus, non modo superioribus, sed etiam

aequalibus atque inferioribus, et praecipue illis qui sibi ista praestare detrectant.

iii. Caveat item accuratissime, ne quempiam condemnet aut vituperet, neve sibi verbum gestusve excidat, ex quo audientibus moestitia aut suspicio quaevis oriatur.

iv. Satagat praeterea cor habere mundum a quavis appetitione superioris sortis, ne inde livor et invidia subrepat, vitium maxime detestatum et charitati exitiale.

CAP. VI. — De patientiâ.

i. Monachus debet verbo et opere se ad patientiam comparare perfectae mortificationis studio.

ii. Subortâ autem tentatione, aestu iracundiae agitari perturbarive se non sinat, sed longanimitate et silentio omnem sedare perturbationem studeat.

iii. Tentationibus atque difficultatibus pressus, ubique Deo gratias agere assuescat.

CAP. VII. — De habitu monachorum.

i. Monachus debet habitum nigrum habere.

ii. Superiorem vestem laneam, interiorem vero lineam aut bombicinam adhibeat.

iii. Zonâ nigrâ strictâ se cingat, tyrones vero fure ex pilis caprarum contextâ.

iv. Zonam non solvat, nec monasticum cucullum deponat, aut aliam vestem, cubituras, nisi quae zonae subesse non solet.

v. In habitu, calceamentis, lecto et stragulis paupertas servetur.

CAP. VIII. — De morâ in cellâ.

i. Monachus sine causâ cellam deserere non debet;

ii. Neque secum in illâ habitare quempiam permittere;

iii. Neque fratris cellam citra ipsius auctoritatem ingredi.

iv. Si quempiam ad eum venire contigerit, illo in cellâ praesente ianua pateat, neque occludatur, donec ille abierit.

v. Monachi cella ita clausa maneat, ut communi, qua reliquae fratrum cellae, clave reserari valeat.

vi. Cellae munditiam et ordinem curet.

CAP. IX. — De iter agentibus.

i. Monachus non debet sine socio extra claustra abire; quapropter ante suum e monasterio egressum comitem ab abbate petat.

n. Nullum itaq. suscipiat, nisi de licentiâ abbatis.

m. De monasterio non exeat, nisi tempore ab abbate constituto.

iv. Sine litteris abbatis sui, de altero in alterum monasterium non pergat.

v. Quodcumque monasterium intraverit, eius loci abbati usque ad suum inde discessum omnino pareat.

vi. Neve equo aut quovis iumento, nisi abbate annuente, utatur.

vii. Signe fieri potest, iumento contentus esto.

CAP. X. — De mensa.

i. Mensa monachi cibo obvio et parabili instruat.

ii. Bis in die dumtaxat cibum sumere, prandium scilicet et coenam, contentus sit; si quid amplius sumere necesse fuerit, abbatem consulat.

iii. Carnibus abstineat, nec illis, nisi aegritudinis causâ, vesci fas esto, idque de licentiâ abbatis.

iv. Hominem saecularem ad mensam intra monasterii claustra non adhibeat.

v. Ad mensam sine abbatis licentiâ non sedeat supra seniore.

vi. Mensae assidens neminem salutet.

vii. Post refectionem fas esto tantisper animum relaxare, vel in solitario secessu, vel unâ cum fratribus.

CAP. XI. — De opere manuum.

i. Monachum oportet operi seu mentali seu corporali vacare, praesertim si firmâ corporis valetudine utitur.

ii. Opus autem fratribus utile esto.

iii. Illud vero, nisi de licentiâ abbatis, non capiat; sique res ipsa postulat, etiam officinae, in qua est operaturus, praefectum consulat, eiusque annutum petat.

CAP. XII. — De silentio.

i. Monachus debet silentium discreto observare.

ii. Idque tribus praecipue temporibus; a Completorio nimirum ad Tertiam diei sequentis; praeterea in ecclesiâ atque ad mensam: et si quid dicendum fuerit, submissâ voce dicatur.

CAP. XIII. — De oratione mentali.

i. Monachus mane et vespere orationi mentali ad semihoram vel horam vacabit; idque fiat vel post absolutas vocales preces, vel ante, ad abbatis nutum.

ii. Oraturus, vel cum aliis fratribus in ecclesiâ conveniat, vel solus in cellâ maneat.

iii. Huiusmodi autem orandi genus non suscipiant qui laboriosis ministeriis adducuntur, nisi de licentiâ abbatis.

CAP. XIV. — De oratione vocali.

i. Monachus septem orandi tempora observet iuxta monasterii consuetudinem: primum, vespertinum officium sub occasum; deinde, completorium ante cubitum; tertio, officium mediae noctis sub horam propriam; quarto, officium matutinum simul cum hora tertiâ; postremo, officium sextae simul et nonae.

ii. Annectendae sunt completorio litaniae Deiparae, quibus succedit conscientiae examen ad octavam horae, quod etiam mane fieri debet post Tertiam.

iii. Feriâ quartâ et sextâ singuli in cellas suas secedant sub vesperam post conscientiae examen; et psalmum quinquagesimum manibus in crucis figuram extensis recitent quinquies.

iv. Poenitentiales genuflexiones, quas *Mentanas* vocamus, ad Laudes singuli peragant.

CAP. XV. — De confessione sacramentali.

i. Monachus peccata sua sacerdoti ad confessiones excipiendas constituto confiteri debet; si autem alteri sacerdoti, abbatem consulat.

ii. Idque semel quavis hebdomadâ saltem praestet.

iii. Sub ingressum in religionem generali confessione peccata sua apud sacerdotem ab Ordinario approbatum deponat; nec recipiatur, nisi exhibitâ attestatione quod confessionem sacramentalem emisit.

CAP. XVI. — De sanctorum mysteriorum communione.

i. Monachus debet opere et desiderio perpetuò paratum se praebere ad perceptionem sanctorum sacramentorum;

ii. Eorumque communionem frequentare,

eaque suscipere diebus dominicis et festis de praeccepto.

iii. Si qua in eadem hebdomadâ plura concurrant festa, propter sacramenti reverentiam, iuxta abbatis consilium, in quibusdam a communione abstineat.

iv. Monachus vero sacerdos sacrum non omittat unquam, nisi causâ ab abbate probatâ.

CAP. XVII. — De modestiâ.

i. Monachus e cellâ egressurus proprium habitum induat, neque sine eo a quopiam se conspici permittat.

ii. Memineritque inclinare caput abbatibus et sacerdotibus senioribus, circumstantiis loci atque temporis id exigentibus, iuxta traditionem et ordinem atque morem fratrum.

iii. Fratri manum omnino non admoveat, nisi salutationis causâ peregre abeunti aut de longinquo redeunti, et in causâ aegritudinis necessitate cogente.

iv. Abiturus, aut cellam subiturus, aut fores patefacturus, aut clausurus, aut pulsaturus, modestiae atque silentii memor esto.

v. Charitatem hilaritatenque cum timore Dei coniunctam in familiari cum fratribus colloquio praeseferat.

vi. In summâ intelligat, in omnibus dictis factisque suis sibi modestiae gravitatisque leges esse servandas.

CAP. XVIII. — De aegrotis.

i. Monachus Deo gratias agere debet in statu aegritudinis magis quam in statu valetudinis, sciens se ad proprium profectum a Domino visitari.

ii. Inconsulto abbate, corpus affligere aut vexare non debet.

iii. Aegritudinem praesentiens, abbatem moneat.

iv. Pharmaca et remedia abbate inconsulto non adhibeat.

PARS SECUNDA.

CAP. I. — De novitiis.

Novitiorum susceptio;

i. Liceat abbati in suo monasterio novitios suscipere, atque etiam expellere, de consilio congregationis monachorum.

n. Novitius non probetur, nisi in monasterio, in quo plures monachi degunt, qui et monasticam regulam observant, et statutis temporibus canonicas preces, ceterosque ecclesiasticos ritus peragunt.

iii. Habitent novitii in loco a ceteris separato; et curabit abbas generalis, ut pro novitiatu designetur monasterium determinatum, et in eo locus separatus.

iv. Novitius ad biennium producat, neque quispiam ante expletum hoc spatium ad habitum admittatur, nisi ex causâ a congregatione begumenorum probatâ, idque non ante expletum annum. Si vero novitius expleto biennio ad hoc minus idoneus reperiatur, omnino dimittendus est.

v. Novitius ante expletum aetatis annum sextumdecimum non suscipiatur; neque maior sit quadragesimoquinto. Pertinet autem ad congregationem hegumenorum in hoc casu, si aliunde noverit illum Ordini profuturum, sive in defectu aetatis sive in excessu dispensare, modo non sit minor annis quatuordecim.

vi. Novitium, primo oportet esse christianis parentibus natum, atque orthodoxum; quare, si ipse, aut alteruter eiusdem parentum, christianus non est, aut christianam fidem negavit, vel neophytus ad illam accessit, aut a catholicâ fide ad sectam haereticorum transiit, absque licentiâ congregationis generalis a nemine suscipiatur; qui vero haereticis aut schismaticis parentibus natus est, ab abbate monasterii suscipiendus non est, nisi de licentiâ abbatis generalis;

Secundo, si excommunicatus, interdictus, suspensusve ab exercitio sui ordinis fuerit, ante absolutionem atque benedictionem proprii episcopi non recipiatur;

Tertio, non recipiatur novitius publice suspectus, vel delatus de criminibus spectantibus ad negotium fidei orthodoxae, vel de homicidio, aut enormi in re turpi delicto, neque notorie infamis, nisi certa sinceræ poenitentiae signa antea ostenderit et obtinuerit absolutionem aut dispensationem a legitimo superiore, prout de iure;

Quarto, nec recipiatur alieno aere obstrictus, neque reddendis de administratione

Novitiorum probatio.

Habitatio.

Tempus tyrocinii.

Aetas admissionis.

Conditiones.

rei alienae rationibus obnoxius, neque in dictis sententiis exilio mulctatus, nisi creditoribus et magistratibus satisfecerit;

Quinto, nec coniugio ligatus, nisi de consensu coniugis, et facta coram episcopo separatione;

Sexto, nec in ecclesiastica dignitate constitutus, cui cura animarum annexa sit, nisi in manu sui praelati illam abdicaverit;

Septimo, nec nothus, neque alio vitio laborans irregularitatem inducente et processum ad sacros ordines impediende, nisi obtenta ab habente facultatem absolutione seu dispensatione;

Octavo, nec aeger corpore, nec morbo cuiusvis obnoxius, nec insanus, aut mentis minus compos suae; sed corpore sanus et integer sit, et interno externove vitio careat, quo ab ordinibus suscipiendis, aut exhibendo fratribus ministerio impediatur;

Nono, nec qui in alio monasterio aut Ordine professionem emisit, nisi petita a proprio praelato venia, et nostra generali congregatione annuente. Monachi vero, qui sua nobis monasteria superiorum permissu tradiderint, si Congregationem nostram optaverint, ad annum dumtaxat sunt probandi; quo peracto, rogatis congregationis monachorum de more suffragiis, ad professionem admittantur, locum vero post monachos, quos invenerunt, obtineant. Qui vero novitius in alio monasterio aut Ordine fuerit, non recipiatur nisi de licentia abbatis generalis.

Possas contra non admittendos recipientes.

VII. Abbas monasterii, antequam novitium admittat, exploret circa omnia praedicta, et examen fiat in congregatione monachorum. Si abbas novitium post praemissum examen admiserit, deinde vitium in eo deprehenderit, aut impedimentum quodlibet, continuo illum e monasterio dimittat. Si vero praedictum examen neglexerit, ab abbate generali graviter erit puniendus. Qui autem novitium susceperit, sciens impedimentum aliquod ex praedictis obstaré, ex gradu suo excidat, qui id ausus fuerit, sine mora, nec ad ullum deinceps in religione gradum idoneus dignusve censeatur ipse, et omnes monachi, qui in Congregatione una cum illo

interfuissent, ad triennium, quo expleto a congregatione hegumenorum restitutionem obtineant. Novitius vero, eum in modum receptus, si nec dum professionem emisit, monasterio expellatur; sin autem professus fuerit, res ad congregationem hegumenorum devoluta censeatur, quae cum reverendissimo domino patriarcha aut legitimo superiore causam definiet.

VIII. Debet insuper abbas de novitii aetate, indole, scientia, valetudine, causa vocationis ad statum religiosum, et ceteris huiusmodi cognoscere; idque fiat in congregatione monachorum.

De examine.

IX. Postquam ergo abbas cum monachorum congregatione admissionem novitii probavit, tum vero locum a fratribus separaturn illi assignabit, ibique ad octo saltem dies citra habitus mutationem maneat, atque interea regulas Ordinis, statuta et consuetudines examinet. Et primum quidem novitius generalem peccatorum confessionem apud sacerdotem ad excipiendas saecularium confessiones ab episcopo approbatum obeat, atque sacram communionem percipiat. Postea, convocatis monachis, sive matutino sive vespertino tempore, abbas novitium induat tyronum habitu iuxta ritum Syriacum.

Ceterisque praemittendis.

X. In quolibet monasterio habeatur liber, in quo abbas describat nomen novitii, cognomen, patriam, diem, mensem et annum quo habitum novitii suscepit. Similiter in codice adnotetur dies in quo professus est monasticum habitum suscipiendo. Et praedictus liber in archivio monasterii reponatur.

Admissionis dies notanda.

XI. Tyrocinii annus supputandus erit a die, quo habitum novitii induerit, et prior tempore, potior sit in gradu. At sacerdos eum, qui sacerdos non est, praecedit, et diaconus non diaconum.

XII. Non liceat abbati, neque aliis, exigere aut accipere a novitiis quidquam pro ipsorum receptione ad probationem; sed nec pretium vestis ad probationem necessariae. Si vero novitius sponte quidpiam monasterio obtulerit, id porro palam et in publico conventu fiat, cedatque in communem monasterii usum.

Nihil ab admittendis recipiendum.

Novitiorum vestes servandas usque ad diem professionis.

XIII. Novitiorum vestes resque omnes certo in loco reponantur, postquam in codicem singula relata fuerint, ipso novitio praesente una cum fratribus. Nec ulli liceat, inconsulto domino, quidpiam ex illis sibi usurpare aut monasterio applicare. Sed nec ipse novitius de rebus suis disponere valeat, probatione durante, aut aliter eorum usum cedere absque abbatis consensu. Si novitius ad saeculum redierit, res suas auferre non prohibetur; illas tamen repetere non poterit, quas sponte et expresse monasterio donaverit, aut si professio secuta fuerit.

XIV. Novitius ante professionem, quovis etiam brevissimo temporis spatio, potest de rebus et bonis suis pro arbitrio disponere: post factam vero professionem nullum illi remanet in ea dominium, nec item abbatis, sed illud ad Ordinem statim transire censetur.

Durante probationis tempore ter fratrum suffragia de eo admittendo nec ne roganda.

XV. Currente probationis tempore, ter de novitio fratrum suffragia rogentur: et primum quidem expleto tyrocinii anno: iterum vero post decimum octavum mensem: postremo post vigesimum quartum, hoc est elapso probationis biennio. Si in postrema congregatione fuerit approbatus, habitum suscipiat, quamvis in geminis prioribus congregationibus reprobatus fuisset; et e contrario, si in tertia reprobatus fuerit, dimittatur, nec priorum duarum congregationum ulla ratio habenda erit. Qui per annum dumtaxat, ut supra, probatur, de eo monachorum suffragia rogentur post sextum, nonum et duodecimum mensem. Qui per annum cum dimidio, post duodecimum, decimumquintum, et decimumoctavum mensem.

XVI. Suffragiis monachorum approbatus censetur qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione et pro reprobatione, iterum rogentur: sique adhuc paria fuerint, reprobatus censeatur.

Tyrocinii tempore in manifestum crimen lapsus eiiciendus.

XVII. Si forte novitius tyrocinii tempore in grave crimen publicum et manifestum prolapsus fuerit, re prius cum congregatione monachorum communicata, abbas illum sine mora eiiciat; ita tamen ut eius famae apud saeculares, quoad fieri poterit, consulatur.

XVIII. Novitius postquam ad suscipiendum habitum in tertia congregatione approbatus fuerit, abbas illi habitus susceptionem ad triduum differat, quo intervallo habeat eundem de statu suo deliberare: utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra, ad saeculum redire. Si evoluto triduo novitius staverit religiosam professionem emittere et monachus fieri, ad ecclesiam adducatur fratrum coetu deducente, atque coram abbate ad altaris latus assidente genus flectat, duobus saltem monachis professis praesentibus; et abbas de ipsius proposito ac mente illum interroget: sique habitum petierit, induatur iuxta ritum Syriacum, postquam pronunciarit hanc votorum formulam:

« Ego N. N. promitto ac voveo Deo omnipotenti et reverendissimo abbati generali N. N. eiusque successoribus obedientiam, castitatem et paupertatem voluntariam usque ad mortem, iuxta regulam et constitutiones Congregationis nostrae monasticae. Item promitto ac voveo, me nullam dignitatem quaesiturum sive in nostra Congregatione sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam acceptaturum, nisi ad id me coegerit imperium superioris mei, cui teneor obedire ».

Forma instrumenti ante susceptionem habitus emittendi.

XIX. Si novitius Ordinem deseruerit, atque ad saeculum fuerit reversus, seu sponte sua, seu congregationis monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente congregatione hegumenorum; sique horum permissu receptus, sponte sua, aut a congregatione monachorum dimissus fuerit, nunquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis eius anni a die reditus supputentur, nec prioris tyrocinii ulla ratio habeatur.

XX. Si novitius a proposito resilierit, et ad saeculum fuerit reversus, atque ibi ad sacros ordines eundem promoveri contigerit, sine congregationis generalis permissu recipiendus non est.

XXI. Nec abbas nec congregatio monachorum suffragia ferre potest pro admissione novitii ad professionem absque abbatis ge-

Ante emissionem professionis ab abbate generali consensu.

non requiritur. Nulla consensus vel expresso vel tacito, quousque sine legitima causa negare non debet; et, nisi expresso et nominatim negaverit, dare consensus censendus est.

xxii. Cum tempus probationis novitius expleverit, et professus fuerit, abbas ad generalem abbatem de eodem referat.

xxiii. Non permittenda est novitio promotio ad ullum ordinem ecclesiasticum, neque abbati liceat eundem ad sacram ordinationem offerre. Qui novitium ad sacros ordines provehi concesserit, a gradu suo excidat, et novitius ad habitus susceptionem inhabilis censeatur.

xxiv. Novitius cum monachis professis suffragium non ferat, neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur: neque ullam dignitatem in Ordine habeat, dum probatur, sed ministeriis tantum monasterii addici potest. Probationis quoque tempore novitius a monasterio, in quo ad tyrocinium admissus fuerit, ad aliud monasterium non transferatur sine iusta causa, nec sine consilio congregationis monasterii, ubi moratur, et congregationis monasterii, quo transferendus est, et ex permissione abbatis generalis. Sic autem translatus, cum tempus probationis expleverit, pro eius admissione, eorum monachorum suffragia rogentur ubi moratur.

xxv. Novitius habitum gerat ab habitu monachorum professorum diversum; nec ante professionem habitum illorum induat.

xxvi. Sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet; neque a divinorum mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio patris spiritualis ab abbate eidem assignati. Et si quidem sacerdos fuerit, a sacra oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi ex causa et consulto abbate.

xxvii. Si contingat novitium clericum missae inservire cum altero superioris gradus et loci, sive professus ille sit, sive novitius, epitachelion, hoc est, clericalem stolam non induat, nisi clericus ille, qui loco graduque superior est, ihud pariter induerit.

xxviii. Novitium decet silentium tenere

procurantibus abbate atque magistro, neque loqui nisi interpellatur, aut ex iusta legitimaque causa: neque cum saeculari, nisi abbate et magistro annuentibus, et alio monacho praesente.

xxix. Novitius mensae non assideat, nisi iussus ab abbate, aut a seniore inter fratres. Si contingat ipso sedente praeterire abbatem aut sacerdotem, statim assurgat, et iunctis in crucis modum supra pectus manibus, submissa cervice, oculisque in terram defixis, perstet, donec ille pertransierit. Pari submissione reverentiaque se gerat, abbate aut alio sacerdote ipsum alloquente; nec, nisi iussus, assideat.

xxx. Novitius ab abbate aut a magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat arguentem, nec, nisi iussus, pro se verba faciat, aut sibi obiecta refellat: nec nisi illo iubente assurgat.

CAP. II. — De magistro novitiorum.

i. Magister novitiorum intelligat, rem esse magni momenti sibi commissam; quandoquidem ex prima institutione pendet maiore ex parte eorumdem profectus et spes nostri Ordinis. Curet igitur ut in dies per studium propriae perfectionis instrumentum aptius ad eos iuvandos reddatur.

ii. Amabilem se praestet, et vitae integritate ac discretione ita se gerat, ut omnes novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libere aperiant, et ab eo consolationem et auxilium in omnibus sperent.

iii. In domo probationis, monasterio coniuncta, vel in monasterio ipso (nam locum novitiorum separatim esse magis expediret) refecturium quidem sit commune, sed mensa aliqua novitiis designetur post omnes professos.

iv. Magister novitiorum privatas tantum poenitentias suis novitiis imponere poterit, publicas vero non nisi consulto abbate.

v. Habeat hic idem magister novitiorum potestatem ordinariam a praelatis absolventi a casibus reservatis novitios suos; nisi abbati haec facultas aliqua de causa restringenda videretur, vel alteri concedenda; sed statutis anni temporibus, saltem bis in an-

De reverentia senioribus.

Facultates magistri novitiorum.

no, extra ordinem confessarius novitiis offerendus est.

vi. Magistrum novitiorum versatum esse oportet in lectione librorum spiritualium, ut deceptiones, quae in spirituali vita accidunt, intelligat; novitiis vero eos tantum legendos tradet, quos ad eorum profectum conducere iudicabit, quique sint orthodoxi et ab Ecclesia Catholica non reprobi. Semihorae vero spatio eosdem docebit orationem mentalem et vocalem, doctrinam christianam, et regulas atque statuta nostri Ordinis, praesertim qua ratione accedere debeant ad sacramenta confessionis et eucharistiae, et quomodo horis canonicis et sacrae liturgiae interesse eos conveniat; qui autem litteras nesciunt, illos statutas preces recitare docebit.

vii. Abbatis est unum ex sacerdotibus monasterii, qui sit prae ceteris morum probitate et doctrina commendatus, magistrum novitiorum designare. Hunc autem, si negligentem in novitiis instituendis, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpaepuniat; idque coram professis, non coram novitiis fiat. Eum vero ab officio remove non poterit, nisi congregatione monachorum consultâ.

CAP. III. — De professis.

Monachi non nisi post emissam professionem ac statum clericorum vel laicorum admittendi.

i. Postquam novitius professionem emisit, aliquandiu, abbatis arbitrio, sive in ministerio fratrum, sive in studiis litterarum exerceatur, ut appareat, an ad clericorum ordinem promovendus sit, an vero in laicorum coetu manere debeat; nemo enim in nostra Congregatione ante novitiatum ad statum clericorum sive laicorum deputatur, sed omnes indifferenter ad quemcumque statum admittuntur; et solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis suae signa, ab abbate, consultâ monachorum congregatione, ad clericatum sive ad statum laicorum designantur. Hac tamen in re conscientia ipsius abbatis oneratur, ut nimirum et rationem idoneitatis uniuscuiusque habeat, et monasterii necessitatibus de conveniente numero sacerdotum, clericorum et laicorum consulat.

ii. Antequam vero professus ad statum

aliquem determinetur, semper manent sub custodia et cura vicarii abbatis, et quantum fieri potest, nullum commercium habeat vel cum novitiis vel cum aliis monachis, nisi cum paribus et aequalibus suis, aut cum illis qui in eodem ministerio aut studiis illis versantur.

iii. Quamquam autem quis ab abbate ad statum clericorum deputatus sit, et ordinem etiam aliquem ecclesiasticum acceperit, intelligat tamen ad ulteriorem gradum sibi aditum nequaquam patere, nisi illum bonis moribus et comparatâ ex studiis scientiâ promeruerit. Abbatis igitur et congregationis monachorum arbitrio relinquitur, ut ipsum ab ulteriore ordine accipiendo ad tempus, vel etiam perpetuo, arceant; idque potissimum de ordinibus infra diaconatum intelligendum est; nam qui, servatis servandis, ad diaconatum promotus est, is a sacerdotio accipiendo, nisi urgentissimâ de causâ, nequaquam removeatur.

iv. Pari ratione, qui diu in ministerio laicorum deservit, si idoneus postea reperiatur fuerit, potest ab abbate et monachorum congregatione ad ordines etiam maiores promoveri; dummodo tamen, postquam ab abbate ad ministerium laicale addictus est, nec litteras didicerit, nec libros legerit, nisi ipso consulto.

CAP. IV. — De clericis studentibus et magistris.

i. Nemo ad ordinem ecclesiasticum promoveatur, nisi aetate a sacris Conciliis praescriptâ, aut dispensatione a legitimo superiore obtentâ, et de licentiâ congregationis monachorum atque abbatis, qui ordinandum cum litteris testimonialibus ad episcopum loci, aut ad reverendissimum dominum patriarcham mittere debet, tenoris sequentis:

Reverendissime ac religiosissime domine N. episcopo civitatis N., aut, Beatissime patriarcha noster, domine N. — Nos abbas et monachi Ordinis sancti Antonii Congregationis Montis Libani monasterii N. testamur reverendum patrem N. monachum professum nostri Ordinis in legitimâ aetate constitutum (vel dispensationem aetatis hic annexam habentem) et sufficienti doctrinâ bonisque mori-

Tenor testimonialium promovendis.

hunc prodicium, nullaque impedimento locutionis, dignum loco qui ordinem N. a reformatione dominationis tuae (et a hostilitate tua) accipiat. Quoslibet has ei litteras potentes deducant, sigillo monasterii nostri munitas, et subscriptione nostri abbatis firmatas, die N., mense N., anno N. *Loco et sigilli.*

N. abbas monasterii N.

II. In libro monasterii adnotabitur nomen ordinati et episcopi ordinantis, et dies, mensis et annus.

Nemo ordinandus locum abbas.

III. Si quis ex professis permiserit se ordinari absque licentia abbatis et congregationis monachorum, negotium eius ad abbatem generalem deferatur, qui illum ab exercitio ordinis suspendat, aliisque poenis plectat, salva indulgentia quam ei reverendissimus dominus patriarcha concesserit.

IV. In quolibet monasterio clericis ab abbate magister deputetur, qui eos doceat, et ipsi litteras diligenter excolant, quarum ope choro deservire valeant, et sacerdotii onera digne ferre, eiusque munera pro dignitate exequi.

In quolibet provincia designandum monasterium ad excolenda studia.

V. In qualibet provincia, si fieri potest, unum ex monasteriis frequentioribus ab abbate generali ad excolenda studia designetur, in quo, praeter magistrum grammaticae, sint etiam alii duo magistri, alter dialecticae et philosophiae, et alter theologiae, vel saltem unus magister, post peractum grammaticae, dialecticae et philosophiae curriculum, sacram, theologiam exponat et dogmaticam praesertim, atque moralem, iuxta methodum ab eodem abbate generali praescribendam. Praeterea constituatur praefectus studiorum, cuius cura esse debet, ut tum a scholaribus tum ab horum magistris statutus ordo et regula studiorum servetur; idemque praeerit omnibus actibus litterariis et examinationibus scholarium. Etsi autem abbatem generalem spectat tam praefectum studiorum quam magistros praedictos deputare, in mortis tamen aut infirmitatis alicuius eorum casu, congregatio monachorum una cum abbate illius monasterii alium in eius locum subrogare poterit, donec abbas generalis consulatur: cuius erit spatium etiam annorum assignare, quo grammaticae,

philosophiae et sacrae theologiae studium perficiatur, distributionem quoque temporis tam matutini quam pomeridiani, et vacationes per hebdomadas et annum; ita tamen ut neque horarum canonicarum et sacrae liturgiae tempora, aliaque monastica exercitia, a communi regula et constitutionibus praescripta, perturbentur, neque vires studentium aut magistrorum opprimantur.

VI. Quolibet mense disputatio publica fiat, et bis in anno examen; diebus autem dominicis habeantur collationes vel de Sacra Scriptura, vel de casibus conscientiae, aut controversiis in Oriente vigentibus adversus schismaticos, haereticos et infideles iuxta directionem praefecti studiorum.

Studium linguarum sacrarum.

VII. Praeter syriacam et arabicam linguam, quas necessariò callere debent, curabunt etiam discere hebraicam, graecam et latinam, ut sacras Scripturas et patres doctoresque legere atque interpretari valeant.

VIII. Omnia ad studium necessaria subsidia ab abbate studentibus procurentur. Studentes vero curent: primò, ut animi puritatem et rectam in studiis intentionem habeant; secundò, ut fervor studiorum non extinguat aut minuat amorem solidarum virtutum; tertio, ut iis facultatibus operam dent, eosque audiant magistros, quos abbas destinabit; quartò, ut horas, studio tam communi quam privato attributas, diligenter observent; quintò, ut si magistros studiorum causà convenire debent, horam certam ab abbate destinatam habeant, extra quam illorum cellas sine peculiari facultate non adeant.

IX. In nostra Congregatione nullus gradus aut praerogativa magistris aliisve debetur, sed solum abbati generali; argumenis et abbatibus provinciarum atque monasteriorum, donec in eà dignitate fuerint; postea sacerdotibus professis iuxta tempus professionis; deinde clericis item professis; ac postremo laicis. Abbas tamen generalis curabit, pro laborum et meritorum ratione, tam magistros quam alios quoscumque sacerdotes monachos remunerari eos vel monasteriis praeficiendo, vel ab oneribus quae iunioribus imponi solent, eximendo.

Magistris vero nullam praerogativam concedi.

X. Nemo ex monachis librum aliquem, nihil scriben-

dam, vel publicandum loco anno abbate.

aut tractatum, aut orationem, sive concionem scribat, nisi consulto abbate, qui opus per se legat, aut alicui ex magistris legendum committat. Illud autem in publicum prodire aut typis imprimi non licebit, nisi prius ab abbate generali et episcopo, aut reverendissimo domino patriarcha probatum fuerit.

CAP. V. — De sacerdotibus.

I. Quae de disciplina religiosa et instituto nostro servanda omnibus proposita sunt, ea sacerdotes pro ratione sui gradus sibi praecipue dicta existiment et observent.

II. Divinum officium nitantur attente, devote et opportuno tempore recitare, et ad chorum cum ceteris convenire statutis horis: caeremonias sacrae liturgiae aliarumque ecclesiasticarum functionum accurate discant et observent, sintque hac in re uniformes, patriarchalem sibi ecclesiam tamquam normam proponentes: cantus etiam ecclesiasticos calleant. Sic demum in liturgià divinisque officiis celebrandis pronunciationem, cantum et quamcumque aliam exteriorem actionem moderentur, ut non minus aliorum aedificationi, quam propriae devotioni serviant.

Animarum cura non accipienda.

III. Curam animarum nemo ex nostris suscipiat, neque in iis, quae parochorum aut episcoporum iuris sunt, se immisceat. Si quando autem ab episcopo aut reverendissimo domino patriarcha iussus fuerit abbas monasterii, ut ipse vel aliquis monachorum in monasterio, aut in vicinis sive remotis locis populum doceat vel confessiones audiat, aut alia quaecumque sacramenta administret, ab eo facultatem in scriptis habere curet.

De audiendis saecularium confessionibus.

IV. Nemo ad confessiones nostrorum audiendas accedat, nisi ab abbate deputatus, qui simul intelligat quam facultatem ad hoc munus habeat. Saecularium vero confessiones nemo audiat, nisi obtentà episcopi licentià. Perspectos autem unusquisque habeat casus reservatos tum reverendissimo domino patriarchae et episcopo tum abbati generali.

V. In casibus conscientiae, iisque praesertim qui ad censuras, restitutiones et

casus reservatos pertinent, se se diligenter exerceant, earumque rerum compendia et brevem interrogandi methodum, et contra singulorum peccatorum species remedia salutaria ex sacris praesertim canonibus comparare studeant, collationesque de praedictis inter se diebus festis habeant.

VI. Confessarii ita audiant poenitentes, ut mutuum aspectum fugiant. Quod si locus non erit huiusmodi ut tabula confessorium a poenitente dividat, manu interposita inter faciem propriam et poenitentem, qui ad latus genua flectere debet, id praestabit. In audiendis vero seminarum confessionibus severos potius quam familiares se exhibeant, ita tamen ut paterna quaedam et spiritualis gravitas in eis eluceat. Nemini autem petere aut accipere quidquam liceat, sive ab iis quorum confessiones audiverit, sive ab aliis, quod in pauperes distribuat, vel alteri satisfactionis nomine restituat, inscio et inconsulto abbate.

De ministrando holirnis.

VII. Qui vocantur ad eos iuvandos, qui morti vicini sunt, ea in promptu habeant, quae eo tempore ad salutem animarum usui esse possint. Caveant autem, ne quem sermonem de loco sepulturae in coemeterio monasterii eligendo, aut de haereditate vel eleemosynâ monachis relinquendâ infirmo iniiciant.

VIII. Nemo ex nostris ad ullam archipresbyteri, periodeutae, aut chorepiscopi dignitatem se promoveri sinat, sed sacro presbyteratus ordine contenti sint omnes, etiam abbates. Si vero reverendissimus dominus patriarcha voluerit, abbates eam benedictionem recipere poterunt.

CAP. VI. — De monachis laicis.

I. Intelligant omnes, primum vocationis monasticae finem esse inservire divinae maiestati, et propriam salutem procurare, illudque ministerium obire quod ex obedientia sibi commissum fuerit. Contenti ergo sint statu laicali, ad quem ipsos abbas et monachorum congregatio destinaverit; et in praescripto sibi ministerio sic vitam omnem exigant, ut sibi persuadeant se in eà re obsequium praestare Creatori, ob cuius amorem schema monasticum induerunt.

De precibus
a laicis dicen-
dis.

ii. Qui vixit legere et canere norant, divina officia in choro statim horis cum ceteris persolvant. Qui vero arabice tantum, horas diurnas et nocturnas ad usum laicorum compositis legant. Qui autem legere nesciant, certum precum vel psalmorum numerum, ab abbate sibi praescriptum, ad singulas horas memoriter recitare discant. Quae in re ministerii uniuscuiusque ratio habebitur, ac praesertim eorum qui in laboriosis exercitationibus occupantur, quippe qui vel prima luce monasterio ad opus egrediuntur, vel usque ad vespeream regredi nequeunt; his enim, horarum loco, certas preces abbas constituet privatim recitandas; omnes tamen, qui legitimam causam impediti non sunt, quotidie divinae liturgiae intersint.

iii. Postquam sui officii ministeriis satisfecerint, si quid vacui temporis superfuerit, id totum in alias exercitationes spirituales aut corporales impendant; eiusque rei causa abbatem adibunt, ut ipsius voluntatem exquirant.

iv. Curent peculiari studio erga omnes clericos, et praecipue in sacris ordinibus existentes, respectum humilitatemque exhibere, idque multo magis erga sacerdotalem ordinem, sciantque, quod, etiamsi professi sint, in sacris tamen functionibus cedere debent clericis etiam novitiis, ecclesiastico habitu indutis.

Laici ad omnes
dignitates praerogantur abbatibus eligibiles.

v. Quia tamen patres nostri, statu laicali vel minoribus ordinibus aut diaconatu tantum contenti, Deo servisse, fratribusque praefuisse noscuntur, ideo monachos laicos vel clericos aut diaconos, scientiam sufficienti praeditos et regimini idoneos, non omnino ab officiis, etiam insignibus, excludimus, sed posse eos tam ab abbate generali et congregatione hegumenorum, quam ab abbate et congregatione monachorum, atque etiam a congregatione generali eligi in hegumenos, oeconomos, procuratores et consultores, et ad alias similes dignitates promoveri, declaramus: hac tamen salva conditione, ut nunquam in abbatem generalem aut abbatem provinciae sive monasterii, qui

1 Male edit. Main. legit quique (R. T.).

sacerdotes esse debent, eligantur. Qui autem eo, quem diximus, modo electus fuerit hegumenus, intelligat sibi primum post sacerdotes locum convenire extra congregationes; in congregationibus vero post hegumenos sacerdotes, et ante omnes alios, etiam sacerdotes.

vi. Caveant monachi laici, ne quid sibi capiant, aut aliis dent, commodent, mittant, aut quidquam huiusmodi faciant, absque expressa licentia abbatis, aut eius qui operi praest.

vii. Librum nullum retinere aut legere iis licebit sine abbatis licentia, cuius prudentiae erit eos illis legendos assignare qui magis ad spiritualem ipsorum profectum expedire videbuntur.

CAP. VII. — De ordine domestico et de honestate extra monasterium servanda.

i. In unoquoque monasterio distributio horarum in tabella describatur, et in loco patente ponatur, in qua secundum anni tempora diligenter notentur horae chori, id est vesperearum, completorii, nocturni, matutini cum tertia et sexta atque nona; item horae liturgiarum privatarum et solemniarum; item horae prandii et coenae; denique hora operis manuum sive ministeriorum aut studii, et hora qua fratres cubitum eunt, usque ad signum quo excitantur.

De horarum
distributione.

ii. Ab abbate constituatur monachus, sive vicarius, sive alius quicumque, cuius officium erit tempore orationi et reliquis exercitiis assignato observare num omnes iis vacent: item observare omnia quae ad honestatem et decentiam externam pertinent, ecclesiam et monasterium in locis publicis perlostrando; et si quid inconveniens deprehenderit, ad abbatem referat.

Vicarii munia

iii. Ad mensam habeatur lectio; silentium autem nunquam ab abbate dispensetur. Si quem vero extraneum ecclesiasticum aut saecularem contigerit ad monasterium divertere, ipse abbas solus, vel adhibito aliquo alio monacho, pro illius viri dignitate poterit simul cum illo cibum sumere; idque, si fieri poterit, extra refectory; alioquin vel ante vel postquam monachi in refectory cibum sumpserint.

In refectory
semper servan-
dum silentium.

iv. Cum monachus de monasterio exire non debeat nisi socio adhibito, quem sibi abbas assignaverit, advertat abbas, ut sic socios accomodet, ne sociis graves sint aut molesti, neque nimia familiares aut suspecti.

v. Nisi necessitas coegerit (quae tamen ab abbate erit cognoscenda et probanda) monachi ad ministeria sive ad studium intra monasterium addicti, de monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomada, et cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis; idque ita ab abbate per turnum distribuatur, ut et disciplina regularis in monasterio nihil detrimenti capiat, et omnibus per hebdomadam monachis facultas exeundi e monasterio aequaliter detur. Diebus autem dominicis et festis maioribus nemo possit veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius divinis officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio quod a divinis officiis vacuum est.

vi. E monasterio egressi, honestatem et modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant; loca remotiora et ecclesias minus frequentes adeant; personas, vias, aedes, officinas suspectas aut infames devitent; cum saecularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a monastica disciplina relaxentur: multoque magis a seminarum colloquio abstineant, neque eas invisant, aut ad illas scribant, nisi in magna necessitate, aut cum spe magni profectus spiritualis, et consulto expresse abbate.

Contra am-
bientes.

vii. Non permittat abbas, ut monachi munuscula offerant magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocumque modo ambiant; praesertim si deprehenderit eos hac via ad ecclesiasticam dignitatem vel in religione gradum prorepere. Si quem vero huius ambitus reum invenerit, graviter puniat et ad abbatem generalem deferat. Idem de abbate dicendum, si praeter consuetas et necessarias magnatum visitationes munerumque oblationes, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse magnatum amicitias plus aequo captare deprehensus fuerit.

CAP. VIII. — De fundatione monasteriorum et receptione hospitem, deque illarum monachorum regulatione.

i. Nullum monasterium, nisi accedente consensu et benedictione episcopi et reverendissimi domini patriarchae, et de licentia abbatis generalis atque hegumenorum, nobis a fundatoribus aut patronis oblatum accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero abbas, sive propria sive congregationis etiam monachorum auctoritate id fecerit, poenae gravioris culpa subiaceat in religione, si licentia tantum abbatis generalis et hegumenorum defuerit; et puniatur etiam ab episcopo et a reverendissimo domino patriarcha, si absque horum consensu id factum fuerit; omnesque monachi, abbati consentientes, eidem poenae subiaceant; et actus monastici ibidem facti, ut novitiorum admissio ac professio, irriti et inanes declarantur.

Monasteria non recipiendi
sine expresso
episcopi et pa-
triarchae con-
sensu.

ii. Illud vero solum monasterium fundare vel accipere, ut supra, nobis licet in quo monastica disciplina observari possit, et sufficiens monachorum numerus ali: idque vel ex annuis redditibus monasterio legatis, vel ex terrae fundo, de quo ex labore manuum vivere possint.

iii. Omne monasterium, quod monachi nostrae congregationis inhabitant, honesta clausura muniatur. Sic autem sit clausum, ut mulieribus cuiuscumque dignitatis aut ordinis nulla ratione pateat.

Introitus in
monasteria mu-
lieribus inter-
dicendus.

iv. Extra ipsius monasterii clausuram, vel in loco intra monasterium ad id destinato, hospitium erigatur, in quo hospites ad nos divertentes accipi possint: et mulieres quidem in loco valde remoto ac prorsus separato a viris et a monasterio. Neque abbas, neque congregatio monachorum potest alicui, vel ecclesiastico vel saeculari, cellam in ipso monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in hospitio locus omnino defuerit, aut personae accipiendae minime convenerit, ut cum episcopus aut reverendissimus dominus patriarcha ad nos divertit.

De hospitio
et hospitibus.

v. Nulli abbati aut oeconomus licebit monasterium aere alieno gravare absque inevitabili necessitate, nec vendere aut com-

De aere alieno
non accipiendi,
monasterii re-
bus non alienan-
dis, etc.

reperire, vel quocumque modo alienare, pignori, vel fundis, aut agris, censibus, monasterio donatis, aut acquisitis, sub potestate depositionis ab officio, et inhabitationis tam abbatia quam oeconomum et monachorum, si assensum ad hoc praebuerint, nisi obtenta prius facultate ab iis ad quos spectat, et consensu abbatis generalis.

De redditibus, fundorum instrumentis etc.

vi. Pecuniae exactae de redditibus monasterii, aut a benefactoribus monasterio donatae, non retineantur in manu cuiusquam, sed in arca statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit penes abbatem, altera penes oeconomum. Item instrumenta fundorum monasterii, vel rerum donatarum aut testamentorum clausulae, aut alia quaecumque documenta ad res temporales monasterii spectantia, in publicam formam redacta, in arca vel in archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra.

Res monachis quolibet modo provenientia monasterio applicantur.

vii. Quaecumque monacho professo donantur, sive ex haereditate proveniunt, tam mobilia quam immobilia, omnia monasterio statim et sine dilatione applicentur; usus tamen aliquarum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentia abbatis: ita tamen, ut ex eo usu paupertas religiosa non laedatur, neque murmuratio aut aemulatio in ceteris fratribus oriatur.

viii. Inventarium bonorum tam mobilium quam immobilium in omnibus monasteriis, fideliter et accurate descriptum, in archivio conservetur, et unum illius exemplar ad abbatem generalem mittatur. Item habeatur inventarium onerum sive obligationum erga fundatores et benefactores tam vivos quam defunctos, quibus abbas satisfieri diligenter curet.

De translatione monachorum.

ix. Monasteria nostra ita sint invicem coniuncta, ut monachi possint, abbatis generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, et ubicumque is voluerit, ad tempus vel perpetuo collocari. Eius tamen prudentiae erit, ut non temere monachos sic transferat, sed habita ratione necessitatis monachorum et monasteriorum, et consultis prius, si fieri poterit, aut expedire iudicaverit, abbatibus, qui debent ipsum de statu suorum monachorum ac monasteriorum certio-

rum faciant. Rerum vero mobilia aut immobilia prima monasterii ad alterum nequaquam transferantur: maxime si a fundatoribus ea fuerint certo loco assignata, sed quae monachorum labore, vel ex haereditate consanguineorum, aut donatione amicorum cuiquam eorum facta, ad monasterii redditus accesserint, iis poterit abbas generalis necessitatibus monasteriorum indigentium prudenter subvenire: sic tamen ut abbates occasionem inde non arripiant monasteria sua negligenter administrandi.

x. Si abbas experimento compererit, quancumque suorum monachorum vel caeli inclementiam ferre non posse, vel aliam quacumque de causa communitati expedire ut inde discedat, et ad aliud monasterium proficiatur, de consilio congregationis monachorum abbatem generalem admoneat, qui illum pro sua prudentia ad aliud monasterium migrare iubeat. Si vero in longinqua regione fuerint, itant abbas generalis consuli tempore opportuno nequiverit, tunc abbas de consensu congregationis monachorum mittere poterit monachum cum litteris ad abbatem generalem, qui illum in quodcumque voluerit monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob prava mores dimissus fuerit monachus, omnia, quae ad iter necessaria erunt, magnam charitatis significatione subministrentur ab eo monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum et utilitatem alterius monasterii mittitur, illius sumptibus et expensis mittetur. Caveant tamen frequentes monachorum translationes, ne monasteriis oneri sint; nec illas sine necessitate fieri permittant.

xi. Quemadmodum nulli monachorum licet decedere de monasterio, in quo per abbatem generalem collocatus est; ita nulli abbatum fas erit advenientem monachum recipere, nisi licentia proprii abbatis, aut abbatis generalis in scriptis obtenta; alioquin, tam qui recepit, quam qui recipitur, poenam monachorum vagorum subeant arbitrio abbatis generalis. Si quis vero monachus a proprio abbate, vel a fratribus eius monasterii, in quo versatur, se iniuriam aut persecutionem pati affirmaverit, volue-

Nullus in monasteria recipiendus nisi scriptam abbatum licentiam proferat.

ritque abbatem generalem adire, non idcirco ei licebit, inconsulto eodem abbate generali, aut saltem abbate et congregatione monachorum sui monasterii annuente, e monasterio proficisci; sed debet ad ipsum abbatem generalem scribere, et licentiam ab illo primum obtinere, alias ab eodem abbate generali tamquam vagus puniatur.

De non vagando extra propriam provinciam.

xii. Nullus, etiamsi abbas fuerit, possit ire extra suam provinciam quocumque titulo vel praetextu, neque ad parentes, consanguineos vel affines, neque ullam peregrinationem, etiam sacram, suscipere, absque speciali licentia abbatis generalis; neque ex uno monasterio ad aliud se transferre, etiam pro rebus proprii monasterii, absque consensu congregationis monachorum; nisi monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud et redire ad proprium monasterium valeat. Si quis abbas huic constitutioni contraverit, ab abbate generali puniatur. Ceteri vero monachi non abbates, qui sine licentia abbatum suorum de uno monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in monasterio includantur arbitrio abbatis, qui ieiunium insuper illis ad tempus praescribat.

De non quae-stando.

xiii. Nulli tam monachorum quam abbatum licebit ostiatim, aut per pagos sive per ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgens suaserit aliquid petendum ab aliqua persona, id fiat religiose et modeste per monachos ab abbate designatos. Si vero per pagos vel civitates propter gravem monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat nisi ex licentia ab episcopo et reverendissimo domino patriarcha in scriptis habenda.

CAP. IX. De subiectione erga praelatos.

De subiectione Romano Pontifici.

i. Cum noster Ordo in medio nationum haereticarum et infidelium versetur, atque ab universalis Ecclesiae capite marium terrarumque spatiis disiunctus sit, diligentissime curent abbas generalis, hegumeni et abbates monasteriorum atque provinciarum, eorumque vicarii, ne aut ex locorum distantia aut proximarum gentium consuetudine charitas atque devotio monachorum erga

sanctam Petri apostolorum principis ecclesiam et Romanos Pontifices quoque eodem refrigeret, qui sedulo satagent, ut omnes monachi intelligant, obedientiam et obsequium erga Sedem Apostolicam Romanam esse velut nostrae religionis fundamentum et characterem, quo a ceteris Orientis nationibus Syri Maronitae se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc maiorum nostrorum depositum custodire summopere nitantur, et omni ope contendunt ut tum verbo tum opere tales se esse palam et publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui et beneficiorum ab Ecclesia Romana acceptorum haudquaquam immemores sunt. Et quoniam divino mandato iubemur proximi etiam nostri salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum patrum, ac praesertim monachorum S. Maronis, qui pro catholica religione strenue decertarunt, vestigiis inhaerendo, occasiones captare ad orthodoxae fidei propagationem, et ad profectum nationum ab Ecclesia catholica dissidentium, inter quas versantur; neve earundem desperent aut negligant conversionem, sed cum omni charitate et patientia, divino adiutorio freti, procurare illam opportune arguendo, increpando, obsecrando nitantur.

ii. Honorent quoque, post Summos Romanos Pontifices, matrem suam Antiochenam ecclesiam, et reverendissimum dominum patriarcham, toti nationi Ordinique nostro ab eadem Romana Ecclesia praepositum: cui, tamquam patri, peculiari affectu et devotione addicti sint, eiusque decretis et constitutionibus omnibus, quae Fidei Catholicae aut Romanis Pontificibus non adversantur, pareant et obtemperant. Nomen quoque eius post Romanum Pontificem tam in sacra liturgia quam in divinis officiis de more commemorant. In rebus dubiis et gravibus, quae Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam congregatio generalis fiat, eius benedictio ab abbate generali petatur; postquam facta est, electi abbas generalis et hegumeni ipsum adeant, benedictionem accepturi: si opera nostra in rebus ecclesiasticis aut temporalibus ad sedem patriarcha-

Patriarchae Antiochenae.

hunc Antichororum spiritibus ut volunt, perire et abirent. Nullum cum ipsis aut rationem praelatis habere debent: neque in rebus, ne sine auctoritate auctoritatem participantibus, se immisceant, sed meminerint, se illius et praelatorum, in quorum diocesis versantur, obsequentissimos filios esse. Si quis huic regulae quoque modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur.

Et episcopo
luci.

III. Post reverendissimum dominum patriarcham, episcopo loci debitum honorem et obsequium deferant, eius quoque nomen in sacris diptychis recitantes. Sacramenta exteris non administrent, neque conciones ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut ullum ministerium sacrum publicum obeant ad populum, sine expressa eius licentia.

IV. Episcopos, chorepiscopos, archipresbyteros et parochos, omnesque tam reverendissimi domini patriarchae, quam episcopi ordinarii ecclesiasticos ministros, quo par est, honore prosequantur. In eorum officiis sese ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum saecularibus vel erga saeculares exerceant nisi iussu episcopi, et beneplacito parochorum; curam animarum perpetuam monachi ne gerant, neque etiam ad tempus in civitatibus sine licentia reverendissimi domini patriarchae et episcopi ordinario: in pagis vero, ac praesertim in locis monasterio contiguis, possunt, si episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam vel defectum parochorum, sacramenta necessaria administrando, concionando, et catecheses faciendo.

De non impli-
candu se in ne-
gotiis magna-
tum.

V. Quomodo autem monachi cum principibus et potestatibus saeculi se gerere debeant, monet Apostolus, inquit: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam; nec tantum bonis et modestis, sed etiam discoloris. Reddere autem iubemur omnibus debita; cui tributum, tributum; cui vectigal, vectigal: cui timorem, timorem; cui honorem, honorem.* Si quis igitur principum saecularium contigerit ad nostra monasteria divertere, maxime si fidelis fuerit, omni ho-

1 Videtur legendum habere (A. T.).

more illum prosequantur. In negotiis tamen magnam modestiam se ingerant: nemo enim militans Deo, implicet se negotiis saecularibus; neque eorum aulas frequentant aut amicitias ambiant; multoque minus eorum opera aut patrocinio adversus ecclesiasticas potestates utantur. Si quid vero cum illis circa bona temporalia monasteriorum agendum aut transigendum erit, id ab abbate aut oeconomis sic fiat, ut religiosae humilitatis nunquam obliviscatur. Curent denique, quantum fieri poterit, ut monasteriorum fundi possessionesque a tributis et vectigalibus immunes sint.

CAP. X. — De iis, quae observari debent in exigenda ab abbatibus et reddenda a monachis ratione conscientiae,

I. Cum huius regulae finis sit spirituale auxilium monachorum, abbas summopere caveat, ne vitio suo eadem fratribus gravis et intoleranda fiat, atque ab eius observatione paulatim avertantur cum magno suarum animarum atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu se patrem exhibeat, adeo ut monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere assuescat.

II. Non est cogendus monachus, ut conscientiam suam abbati aperiat in iis rebus, de quibus confessus est aut confiteri debet apud sacerdotem. Omnia autem, quae abbati in hac materia revelantur, intelligat ea sibi sub secreto naturali dicta: quod tamen de iis dumtaxat intelligendum est, quae quis de se ipso suisque defectibus aut tentationibus abbati aperit; quae enim de aliis monachis denunciat, ea sub secretum non cadunt, nisi quoad personam denunciantis.

De secreto
servando in re-
bus conscientiam
respician-
tibus.

III. Hoc secretum abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitia inde habita quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero huius secreti fidem quovis modo fregisse convictus fuerit, denunciatur abbati generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc abbas vel praefectus rerum spiritualium satagat ut fratres intelligant poenas impositas fractioni praedicti sigilli, ut inde metum omnem deponant, et ad usum huius praxis promptiores reddantur.

IV. In domesticis exhortationibus ab abbate incalceatur tam sanctus et laudabilis mos a sanctis patribus nostris inductus, et alumnis suis maxime commendatus. Item eius necessitas et utilitas non solum ad privatam, sed etiam ad commune bonum spirituale ostenditur.

De aperienda
abbati con-
scientia.

V. Unusquisque igitur magna cum humilitate, sub sigillo secreti naturalis, aut quacumque ratione ei placuerit, totam animam suam abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos praesertim quibus magis gravatur. Quos vero in fratribus suis deprehenderit defectus, eidem abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit.

De quibus re-
bus reddenda
ratio.

VI. Capita autem, quibus conscientiae propriae ratio reddenda erit, haec fere sunt, ex quibus cum ea retulerit quae ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab abbate ut se ipsum interrogando iuvet ac suppleat, si quid esse iudicet quod ad maiorem ipsius monachi profectum opportunum esse videatur:

Primò: An vivat contentus iuxta suam vocationem, et quomodo se habeat circa vota substantialia religionis.

Secundò: An sentiat aliquas animi perturbationes, tentationes molestas, et de facilitate seu difficultate et modo eis resistendi, et ad quos affectus vel peccata sit magis propensus et incitatus; et quomodo observet quae ex constitutionibus et regulis tum communibus tum officii sui ad ipsum pertinent.

Tertiò: Quomodo rebus spiritualibus sit affectus, quarum virtutum studio praecipue intentus, quantum temporis orationi tribuat, et tum vocali, an potius mentali iuvetur; num in exercitio rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contrā, desolationem et vagationem mentis patiat; de fructu, quem ex sacra communione, confessione et aliis exercitiis spiritualibus percipiat; de mortificationibus, poenitentis et aliis quae faciunt ad spiritus profectum, et in specie de praeparatione ad iniurias et alia molesta aequo animo ferenda.

Quartò: De fratribus, et quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino,

et an alicui sit plus familiaris quam aliis; an aversionem animi sentiat ab aliquo, et an offensus sit in aliquo a quoquam, et quomodo sit affectus erga omnes.

Quintò: Num post ultimam rationem conscientiae, quam reddidit, maiorem aut minorem fructum fecerit.

VII. Quod monachus cum abbate, idem praestare debet abbas cum aliquo ex monachis circa rationem conscientiae propriae reddendam.

CAP. XI. — De renovatione votorum.

I. Ut firmiter monastica disciplina retineatur, monachi nostri in die festo sancti patris Antonii die xvii mensis ianuarii vota solemniter quolibet anno renovant hoc modo:

Quotannis re-
novanda vota.

II. In Congregatione monachorum una hebdomada ante festum sancti patris nostri Antonii abbas moneat omnes religiosos de futura votorum renovatione, ut unusquisque se praeparet ad confessionem sacramentalem in pervigilio festi vel ipso die faciendam, ubi, communione fratrum ac liturgia absolutā, congregentur omnes in locum a saecularibus separatam, in quo abbas faciat brevem adhortationem de votis mox renovandis: deinde cantatis litanis B. Virginis Mariae, et recitatis secreto oratione dominica et salutatione angelica, ipse abbas flexis genibus coram altari legat clara voce sequentem formulam:

« Ego N. N. renovo meam professionem monasticam, et promitto Deo omnipotenti, beatissimae Virgini Mariae, sancto patri nostro Antonio, et reverendissimo meo abbati generali N. N. eiusque successoribus obedientiam, paupertatem et castitatem usque ad mortem iuxta regulam et constitutiones nostras. Item promitto, me nullam dignitatem sive in Ordine nostro monastico sive extra ambiturum, vel postulaturum per me ipsum aut per alios, seu acceptaturum, nisi iussu superiorum ».

Formula, ac
ceremoniae in
votorum reno-
vatione.

Si sit abbas generalis, omittat ea verba, et reverendissimo meo abbati generali, eiusque successoribus, et loco eorum dicat, et reverendissimo abbati generali pro tempore existenti.

Tum surgens abbas ad latus dexterum altaris sedeat: mox alii monachi, iuxta an-

lignationem in professione, ac si non sit
sua reservatione velorum et cartarum sive
libro in quibus abbas existens, gen-
tiori ante ipsam abbatem proferant. Quibus
factis, surgat abbas et omnibus aliis genu-
flexis, faciat absolutionem, dicens:

*Deus misereatur vestri, et dimittat debita
vestra, et condonet peccata vestra, et perdu-
cat vos ad vitam aeternam.*

Respondent: Amen.

*Abbas: Benedicat vos omnipotens Deus,
Pater, et Filius, et Spiritus Sanctus.*

Respondent: Amen.

**CAP. XII. — De monachis infirmis
et decedentibus.**

*Infirmi primo
die confiteri
debeant.*

I. Cum monachus graviter aegrotare coe-
perit, statim confiteatur abbati, vel confes-
sario ab eodem deputato, et sacra commu-
nione reficiatur, servata ad hoc hora magis
conveniente, antequam cibum capiat, nisi
infirmas nimium urgeret. Nec ultra unum
a gravi infirmitate diem confessio differri
poterit, et, si fieri potest, etiam communio.
Et statim praesentibus duobus vel tribus
monachis debet infirmus abbati vel oeconomus
revelare bona omnia, quorum usum habuit,
nec in inventario descripta sunt. Alioquin,
si, monitus ab abbate, omnia, quae supra
dicta sunt, facere detrectaverit, atque illum
mori contigerit, ecclesiastica sepultura pri-
vetur et suffragiis divinis. Si vero tempo-
ralium bonorum administrationem habuerit,
postquam coeperit graviter aegrotare, et
maxime si nulla sit spes salutis, abbas cum
duobus aut tribus testibus monachis omnia
illius repositoria visitet, et faciat debitum
inventarium. Sique necessitas postulaverit,
eius ministerium alteri tradat, donec infir-
mus convalescat vel moriatur. Idem de ab-
bate infirmo dicendum, sive abbas monas-
terii sit, sive hegumenus, sive etiam abbas
generalis. Quaecumque autem in cella mo-
nachi post eius obitum reperta fuerint, mo-
nasterio applicentur.

*De infirmorum
cora.*

II. Diligens cura infirmorum habeatur,
eisque, secundum infirmitatis indigentiam,
et secundum medicorum consilium, provi-
deatur de omnibus necessariis; et aliquis
religiosus ac pius monachus, non aliunde

cooperari, eis specialiter assignetur, qui
sciet, possit et debet ministrare. Cumque
horas canonicas gravati morbo per se ipsos
recitare non possint, tunc, si sustinere
possunt, dicantur coram eis ab aliquo.

III. In quolibet monasterio, ubi commode
fieri poterit, segregetur locus pro infirmis,
etiam cum oratorio ubi singulis diebus missa
celebretur, si quis sit infirmus qui eam au-
dire possit.

IV. Item in ecclesia monasterii decenter
et honeste conservetur sacrosancta Eucha-
ristia pro monachis et familiaribus nostris,
in casu necessitatis eis porrigenda.

V. Item oleo benedicto infirmum ungat
abbas vel eius vicarius iuxta ritum sacrae
lampadis sive extremae Unctionis. Et ha-
beantur in quolibet monasterio libri ritua-
les tam pro Eucharistiae administratione,
quam pro extrema Unctione, et pro com-
mendatione animae, et exequiis.

VI. Nullus monachorum permittatur uti
scientia medicinae tam pro monachis quam
pro saecularibus, nisi in dicta scientia sit
sufficienter instructus, et dispensationem a
legitimis superioribus habeat: idque sine
periculo et scandalo, et sine mercede, sed
ex sola charitate faciat.

VII. Abbas monasterii obitum cuiusque
monachi in suo monasterio decedentis sine
dilatione abbati generali et abbatibus cete-
rorum monasteriorum denunciaret per episto-
lam encyclicam, ut pro mortuo fiant suf-
fragia: nempe, in monasterio, in quo mo-
nachus obierit, fiant exequiae more solito,
et missa solemnis, et unusquisque sacerdos
dicat tres missas, et quilibet non sacerdos
ter psalterium orationum dominicarum et
salutationum angelicarum, item dicatur pro
eo missa solemnis in die quadragesimo obi-
tus et in anniversario: in reliquis vero mo-
nasteriis una missa dicatur a quolibet sa-
cerdote, et unum psalterium orationum da-
minicarum et salutationum angelicarum a
non sacerdote. Pro abbate vero generali, et
unoquoque ex quatuor hegumenis, idem fiat
in toto Ordine quod fit in monasterio in
quo monachus moritur: idque intelligendum
est de illis etiam, qui aliquando munere

*Pro defunctis
exequia et ora-
tiones.*

abbatis generalis et hegumenorum functi
sunt, etiam si tales non fuerint cum mortui
sint. Hunc autem missarum et orationum
numerum, quem supra expressimus, au-
gere vel diminueri poterit congregatio ge-
neralis pro maiori vel minori monachorum
numero.

*Exequiae pro
Romano Ponti-
ce, patriarcha
et episcopo.*

VIII. Audita morte summi Romani Ponti-
ficis vel reverendissimi domini patriarchae
nostri, fiant exequiae solemnes in singulis
monasteriis, ut unusquisque sacerdos dicat
unam missam, et non sacerdos centum quin-
quaginta *Pater noster* et *Ave Maria*, quod
est integrum psalterium precum. Idem fiat
pro episcopo in monasteriis, quae in eius
dioecesi sunt, et pro benefactoribus insi-
gnibus in monasterio cui benefecerunt.

IX. In omnibus coemeteriis nostris mona-
chi a saecularibus semoti sepeliantur in ha-
bitu, quem gessere, sive professorum vel
novitiorum.

Anniversaria.

X. Bis in anno fiat commemoratio pro om-
nibus monachis defunctis nostri Ordinis:
bis quoque pro parentibus, affinibus et ami-
cis monachorum, et pro omnibus, qui in
coemeteriis nostri Ordinis sepulti sunt; et
bis pro benefactoribus, et pro illis qui
litteras fraternitatis Ordinis nostri habuerunt.
Semel scilicet mense novembri, et semel
ante initium ieiunii quadragesimalis. In ut-
raque commemoratione dicatur in unoquo-
que monasterio missa solemnis, et quilibet
sacerdos dicat unam missam, et non sacer-
dos psalterium precum.

CAP. XIII. — De eremitis et inclusis.

*Vitam eremi-
ticam ducere
cuique professo
conceditur.*

I. Quoniam patres nostri non modo coe-
nobiticam vitam, sed etiam eremiticam co-
luere, nobisque tradidere; ideo vestigiis
eorum inhaerentes, decernimus, fas esse
unuique monacho professo, post exactum
tamen a professione monastica quinquen-
nium, et petita prius obtentaque ab abbate
licentia, in cellam a communi aliorum mo-
nachorum consortio semotam, claustrum ta-
men munitum, secedere ad tempus vel in
perpetuum, prout ipsi abbati et congrega-
tioni monachorum visum fuerit; ubi ora-
tioni et spiritualibus exercitationibus vacet;
et, si firmo corpore fuerit, agellus ei co-

lendus tradatur, vel illud unumquemque opus
exerceat, quod utile fuerit et conveniens.
Probet autem abbas spiritum monachi, an-
tequam illi dictam licentiam concedat, ne
quid diabolicae fraudis in huiusmodi recessu
subrepat.

II. Minus quam duo non sint apud mo-
nasterium eremitae, iique in duabus cellis
separatis, neque plus quam tres, in totidem
cellis. Quod si monasterium frequens sit, et
voluerint plures quam tres monachi vitam
eremiticam colere, tunc bini bini eremitae
separatim ab aliis in sua quisque cella ma-
neant; et alter alteri eremita ministrabit
in rebus spiritualibus et temporalibus, eadem
omnino ratione, quae a regula et constitu-
tionibus praescribitur coenobitis erga socios;
idque, si ambo vel unus eorum sacerdos
fuerit; nam sacram liturgiam et sacramenta
confessionis et communionis eodem modo
in oratorio privato frequentabunt, quo fre-
quentantur a monachis in ecclesia monaste-
rii. Si vero ambo non sacerdotes fuerint,
id praestare debent in ecclesia monaste-
rii, ad quam pro rebus spiritualibus con-
venient certis horis, certisque diebus; tum
ad cellas suas abibunt. In festo autem Pa-
scatis Resurrectionis, et in festo Nativitatis
Domini, debent omnes eremitae, tam sacer-
dotes quam non sacerdotes, ad ecclesiam
monasterii accedere, ibique divinum officium
cum monachis celebrare, et missam dicere
vel audire; tum, si voluerint, poterunt in
communi refectorio cibum sumere; alioquin,
peractis divinis officiis et salutato abbate,
in cellas suas pergent.

III. Curet abbas monasterii, quae circa
illos aguntur, perspecta habere, et invigilet,
ne praetextu eremiticae vitae otio se dent,
aut aliud faciant, quam quod huiusmodi
institutum postulat. Assignet praeterea unum
ex monasterio, qui temporibus suis victum,
potum, vestitum et omnia necessaria inclu-
sis sive eremitis subministret.

IV. Semel in anno per decem aut octo
dies tenentur monachi omnes in cellas suas
a communi aliorum consortio secedere, et
spiritualibus exercitationibus vacare: idque
sive ante Nativitatem Domini sive ante do-

minicam Palmarum. Provideat autem abbas, ut accessus huiusmodi inter monachos sic distribuat, ut nullum vitae communi aut necessariis monasterii ministeriis detrimentum inferatur.

CAP. XIV. — *De monialibus.*

Monialium cura pene abbatem generalem.

I. Monialium curam Ordo noster non suscipiat, nisi de consensu reverendissimi domini patriarchae et episcopi dioecesani in scriptis habendo; eoque habitu, regimen earum ad abbatem generalem immediate pertinebit, qui ad illarum post reverendissimum dominum patriarcham et episcopum visitator ordinarius erit, et gubernator et director; et ad eum spectabit eis providere de patribus spiritualibus seu confessariis, tam ordinariis quam extraordinariis; et ipse etiam poterit earum confessiones per se ipsum audire, si voluerit, et visitatorem aliquem ex monachis nostrae Congregationis substituere, si impeditus fuerit.

II. Si plura fuerint monialium monasteria, nullam ab invicem dependentiam habebunt, nec unius abbatissa alteri praeesse poterit, sed unumquodque a sua abbatissa administrabitur, et omnibus abbatissis praeerit abbas generalis, ut modo dictum est. Poterunt tamen moniales ex uno monasterio in aliud ob urgentem necessitatem transferri, modo adsit consensus duarum saltem partium monialium ad quas transfertur, et episcopi illius loci.

III. Nulla virgo a parentibus aut aliis coacta vel seducta recipiatur in monasterio, nullaque habitu monialium induatur absque licentia abbatis generalis, et nisi ex consensu seu suffragiis plusquam medietatis monialium. Habeat autem eas omnes respective conditiones quae in novitiis monachis iuxta constitutiones nostras requiruntur. Sitque sexdecim annos nata cum novitium incipit, neque annum aetatis quadragesimum quintum excedat. Profiteri autem non poterit ante completum biennium novitatus. Si qua vero novitia in aetate legitima constituta, probationis anno nondum expleto, ob infirmitatem ab hoc saeculo migratura, pro consolatione animae suae ad habitum professarum admitti desideraverit, coram ab-

batissa et monialibus ab abbate generali vel ex eius commissione ab aliquo sacerdote monacho admitti poterit ad probationem faciendam.

IV. Non multiplicentur novitiae vel moniales ultra numerum earum, quae ex redditibus propriis monasterii vel ex consuetis eleemosynis commode possint sustentari. Nihil vero pro earum receptione in novitatu vel professione a monasterio exigatur, excepto vestitu novitiarum; et quando vestiendae erunt habitu novitiarum vel habitu professarum, id fiat in ecclesia monasterii coram abbatissa et monialibus in manibus abbatis generalis, praevis consensu episcopi vel in manibus ipsius episcopi, monito prius abbate generali.

V. Velum consecrationis nulli monialium detur, nisi ab episcopo, idque virginibus quidem anno aetatis quadragesimo. Viduis vero anno sexagesimo; nec nisi expletis saltem quinque annis post emissam professionem. Sic autem velatae reliquis non velatis, excepta abbatissa, praecedant, et veli formam distinguantur.

VI. In electione abbatissae omniumque officialium, moniales professae, quae duos integros post professionem annos in monasterio egerunt, suffragia ferant coram abbate generali vel eius substituto, et coram eo cui de iure competit. Et quoad aetatem eligendae, servetur dispositio iuris canonici: eaque debet esse, quae annos saltem quinque post emissam professionem in monasterio laudabiliter vixerit. Reliquae vero officiales, post exactam a professione biennium, omnium officiorum capaces sunt.

VII. Nulla abbatissa vel officialis ultra triennium in eadem dignitate vel officio manere potest aut confirmari, nisi a dignitate vel officio per integrum triennium vacaverit, nisi necessitas ad petendam dispensationem a reverendissimo domino patriarcha coegerit: nullaque monialis succedere poterit in eodem officio alteri sorori germanae, neque in electionibus officialium, praeter duas sorores, tertia vel quarta suffragium habere potest.

VIII. Moniales omnes vitam communem

servent, omni vitio proprietatis penitus ablato. Curet proinde abbatissa, ut omnibus de necessario victu, vestitu, ceterisque aequaliter et sine ulla distinctione provideatur.

Quoad spiritualia exercitia, ad eadem teneantur moniales, ad quae monachi.

IX. Quoad orationem vocalem et mentalem, et sacramenta confessionis et communionis, et quoad missam audiendam, rationem reddendae conscientiae, silentium, lectionem ad mensam, et ceteras regulas sive constitutiones, omnia observentur a monialibus, quae monachis praescripta sunt: debeant enim in choro temporibus suis horas canonicas cantare, abbatissam seu vicariam praesidente; orationi mentali per semihoram in die vacare; peccata sua sacerdoti designato semel quavis hebdomada confiteri; Eucharistiam diebus dominicis et festis suscipere; missam quotidie audire; feriâ sextâ et quartâ post vespertinum officium in cellam suam secedentes, manibus in crucis figuram extensis, psalmum *Miserere* quinquies recitare; non tamen abbatissae, sed sacerdoti confessario rationem conscientiae suae reddere, idque satis erit si semel in hebdomada fiat; silentium in ecclesia, in mensa, et a completorio ad tertiam horam diei sequentis diligenter observare; in communi mensa lectionem libri spiritualis recitare; omnes denique regulas et constitutiones observare, quae earum sexui et statui non repugnant.

X. Operi quoque manuum assuescant, quod nimirum monasterio et sororibus utile sit; officia autem pro monialium viribus abbatissa et sorores in electione officialium sic distribuant, ut quae nimium laboriosa sunt, ter vel quater in anno mutare possint et debeant; alioquin abbas generalis, si quae oriantur contentiones vel murmurationes inter sorores de gravaminibus officiorum, auctoritate sua providere poterit, omniaque officia praeter abbatissae solius dignitatem mutare; abbatissam autem neque sorores omnes, neque abbas generalis ante expletum triennium deponere poterit absque episcopi aut reverendissimi domini patriarchae licentia.

De confessario.

XI. Confessarius monialium eligatur ab abbate generali, qui sit sacerdos gravis, bonae famae et propectae aetatis, nec au-

deat ingredi earum monasterium, nisi urgente necessitate, et ob gravem alicuius infirmitatem, et nunquam solus, sed cum socio; viro probo et maturae aetatis, qui ab eius latere non recedat, itaut semper alter ab altero videatur; nec ingrediatur, nisi cum stola super habitum monasticum, nec aliquam monialem visitet aut alloquatur, sed ab abbatissa vel eius vicaria, una cum duabus aliis monialibus, ducatur cum socio ad cellam eius, quae peccata sua confiteri vel sacramenta eucharistiae et extremae unctionis recipere debet. Reliqua sacramenta a proprio confessario recipiant in ecclesia monasterii; curandumque, ut inducatur receptus mos, ubi necdum inductus est, ut nimirum moniales ex patente ad hunc dumtaxat finem fenestrellâ communicent, quae, peractâ communionem, claudenda erit, clavisque ab abbatissa custodienda. Confiteantur autem per interpositas crates; horas vero canonicas ex choro decantent oratibus munito.

XII. Curabit abbas generalis, ut quovis triennio confessarius ordinarius mutetur, et alter in eius locum succedat. Quolibet autem anno ipsis monialibus extraordinarius confessarius quater exhibeatur, qui omnium confessiones audire possit.

XIII. Nisi in monasterio sint, quae alias moniales legere, scribere et horas canonicas cantare, docere possint, ipse confessarius, extra ostium monasterii sedens, id praestare poterit, quatuor saltem monialibus praesentibus.

XIV. Etsi curandum sit ut moniales extra septa monasterii nunquam egrediantur, quia tamen id ubique commode obtineri non potest, curent saltem ut ad possessiones monasterio contiguas, ad quas pro necessitatibus monasterii exire coguntur, nisi binae, ternae aut quaternae non procedant, nec ullum virum quovis praetextu ibi versari, vagari, aut illinc transire permittant; idque abbas generalis et confessarius ab ipso deputatus, qui in loco a monialibus prorsus separato et aliquantulum remoto domicilium cum socio habebit, apud episcopum et reverendissimum dominum pa-

Quibus casibus, ut de monasterio egrediantur permittendum.

triarcham diligenter provideat. Si quid vero in dictis possessionibus aut etiam intra monasterium faciendum erit, quod operarum ministerium requirat, id praesente confessorio cum socio et semotis monialibus fiat. Ad visitandas autem vicinas saecularium vel monachorum ecclesias, vel quaslibet ecclesiasticas aut saeculares personas, e monasterio exire nullatenus permittantur, nisi parentes sint, vel affines usque ad tertium gradum, quos graviter decumbere contigerit; ad illos enim, si in vicinia habitent, accedere poterunt, modo tamen sint ternae vel quaternae, nec ibi prandeant, aut cenent, aut pernoctent.

De visitatione. xv. Semel in anno, per se ipsum vel per substitutum sacerdotem monachum, abbas generalis visitet monasterium monialium, et inquirat de observantia monastica deque ceteris quae ad moniales monasteriumque spectant. Caveat tamen, quoad fieri poterit, ingressum monasterii, idque nisi urgente causa non ficta; sique fecerit, unum vel duos socios secum testes adhibeat.

xvi. Nullus ex monachis, etiamsi hegumenus vel abbas fuerit, praeter eos qui ab abbate generali ad regimen spirituale monialium deputati sunt, poterit ad monasterium earum accedere, vel missam in earum ecclesia audire aut celebrare, vel illas alloqui aut ad eas scribere, sive litteras et munera ab iis accipere, sub poena gravis culpa; neque moniales possunt ad quemquam monachum, praeter abbatem generalem et confessorium actualem, litteras scribere aut ad colloquium admittere. Quaecumque in hoc deliquisse deprehensae fuerint, severe puniantur.

PARS TERTIA.

CAP. I. — De communi reguli abbatum et superiorum.

Superiorum officium. i. Cum abbatum, eorumque omnium qui ad regimen aliquod in nostro Ordine assumuntur, officium sit commune totius Ordinis bonum procurare, nec vires eorum ad tantum onus ferendum sufficere certum sit, in primis divinam opem ipsi implorare non desinant, idque potissimum facient cum ne-

cessitas occurrerit. Deinde noverint, se ad laborem et sollicitudinem magis, quam ad honorem assumptos esse, meminerintque se exemplo bonorum operum debere fratribus praeire. Communes itaque regulas ipsi accurate servant, et particularia in cibo, indumentis et aliarum rerum usu, quantum fieri potest, devitent.

ii. Calleant rationes officii sui, et ex frequenti constitutionum tam privatarum suarum quam communium, aliorumque officiorum sibi subiectorum, lectione intelligant, non temere et pro suo arbitrio rem sibi agendam esse, sed ex praescripto regulae, constitutionum et receptarum consuetudinum regendum Ordinem fratresque gubernandos. Quare receptos mores, et a superioribus vel decessoribus suis approbatos, servant ac servari faciant, nec mutare vel abrogare valeant, inconsulta superiore potestate; ipsi vero nullos, nisi superiore approbante, introducant.

iii. Caveant, ne familiaritate atque indulgentia cum quibusdam alios offendant, aut occasionem offensionis quoquo modo in hac parte praebeant; neque alienum ab aliquo animum ostendant, sed erga omnes aequaliter et sine personarum acceptione se gerant.

iv. Dent operam, ut omnibus fratribus cum omni sollicitudine invigilent, eosdemque ab iis, quae nocere possint, domi et foris defendant, tum praeveniando, tum etiam, si quid mali acciderit, remedium adhibendo, itaut in omnibus honori et famae tum fratrum singulorum tum Ordinis totius consulatur.

v. Efficiant ut secum, vel cum aliis a se deputatis, de propria conscientia statis temporibus fratres tractatum habeant, nec spiritualium collationum consuetudinem neglegant, sed crebro et magna cum charitatis significatione alloquantur subditos, eorumque necessitatibus non corporis tantum, sed multo etiam magis animae, paterno affectu prospiciant. Quem vero intelligent gravi aliqua tentatione pulsari, eius peculiarem curam non solum per se, sed etiam, si necesse fuerit, per alios gerant; caveantque,

ne remedium differendo, difficiliorem morbi curationem faciant.

vi. Quamvis in virtute obedientiae iubere possint, nonnisi rarissime et gravi urgente causa id faciant.

De correctionibus et poenitentia adhibenda.

vii. In correctionibus et poenitentiis iungendis caveant iracundiae aut alterius pravae affectionis speciem; sed personarum dispositionem considerent, aedificationis universalis et particularis illarum rationem habentes. Nisi autem prudentia rebus particularibus adhibenda aliud dictaverit, in correctionibus procedendum erit hoc ordine, ut qui peccant, primo in charitate et dulcedine admoneantur; secundo in charitate quidem, sed eo tamen modo, ut eis confusio et robur iniciatur; tertio, amor ea quae timorem incutiant, si opus erit, adiciantur. De publicis vero defectibus publica debet esse poenitentia.

viii. Sic regimini aliorum tum spirituali tum etiam temporali incumbant, ut nihil de virtutum exercitationibus, propriaeque salutis cura remittant. Omnia igitur, quae ad religiosam perfectionem spectant, monachisque erga abbates et superiores exercenda praecipuntur, ut puta reddendae conscientiae ratio, recessus a communi aliorum consortio per aliquot dies spiritualium meditationum causa, et cetera huiusmodi; ea ab ipsis abbatibus et superioribus facienda intelliguntur.

CAP. II. — De regimine et de ordine atque praeeminentia abbatum.

i. Cum dudum, Dei favente gratia, ex plurimum monasteriorum Ordinis sancti patris nostri Antonii unione Congregatio nostra in Domino coaluerit, cumque in omni bene constituto hominum coetu necesse sit esse aliquem, vel etiam plures, qui boni universalis curam gerant, praeter eos qui certis provinciis et particularibus monasteriis praesunt, eligendus est abbas generalis, qui hunc sibi finem constituat ut universa Congregatio monachorum bene gubernetur, conservetur et augeatur.

ii. Quare potestas abbatis generalis summa erit, et ad omnes et per omnia pro sacrorum canonum dispositione nostrarumque constitutionum praescripto extendatur.

iii. Is porro ad triennium instituendus est, quo expleto, nisi a congregatione generali ad alterum triennium confirmetur, officium continuo dimittat.

iv. In subsidium vero regiminis generali abbati, in eam quam diximus amplitudinem, commissi, eligendi erunt in congregatione generali quatuor hegumeni, quorum officium pariter ad triennium durabit, nisi ab eadem congregatione generali ad alterum triennium confirmentur.

v. Singulis autem provinciis et monasteriis, abbates praeficiantur, quorum potestas etiam expleto ut supra triennio cessabit.

vi. Quamobrem quolibet triennio congregatio generalis cogenda est, ad quam vocandi ab abbate generali erunt, praeter quatuor hegumenos supramemoratos, omnium provinciarum et monasteriorum abbates, atque officiales maiores, et quotquot officio generalis, hegumeni et abbatis defuncti sunt, modo non fuerint ob aliquos defectus depositi.

vii. Huius generalis congregationis potestas in Ordine nostro suprema est, generalemque abbatem et hegumenos confirmare, atque etiam, si opus fuerit, deponere potest.

viii. Congregatio hegumenorum singulis saltem semestribus ab abbate generali et quatuor hegumenis habeatur, eiusque potestas omnes et omnia contineat, salvo tamen generalis congregationis decretis.

ix. Quolibet anno congregatio provinciae ab abbate eiusdem provinciae et reliquis abbatibus monasteriorum subiectorum¹, eiusque potestas in provincia summa est, salvo decretis abbatis generalis et congregationum supramemoratarum.

x. Quolibet saltem mense congregatio monachorum ab abbate monasterii et sacerdotibus professis, quos abbas generalis ei consultores assignaverit, fiat, eiusque potestas in monasterio summa est, salvo decretis congregationum antedictarum, iisque omnibus, quae abbas generalis vel abbas provinciae ordinaverint.

¹ Supple *habeatur* vel *fiat* (A. T.).

Abbas generalis ad triennium instituendus.

Eligendi quatuor hegumeni.

Abbate monasteriorum.

Quolibet triennio congregatio generalis cogenda congregatio.

Congregatio hegumenorum.

Congregatio provinciae.

Congregatio monachorum.

xi. Praeeminentia abbatis generalis excedit omnes aliorum officialium gradus, itaut ceteris omnibus et loco et ordine praecedat. Post hunc, quatuor hegumeni pro sua quisque electionis prioritate, si presbyteri omnes sint, vel dignitate, si quis eorum presbyter et alius non presbyter sit, primum in consensibus et suffragiis ferendis locum tenent; secundum hegumenos vero abbates provinciarum, deinde abbates monasteriorum iuxta uniuscuiusque monasterii dignitatem; tum ii, qui officio abbatum vel hegumenorum defuncti sunt, eodem ordine, ut supra; demum monachi professi, servata inter eos sacerdotii dignitate et professionis prioritate.

xii. Si quando autem contigerit ut eligatur vicarius abbatum aut hegumenorum, is locum illius tenebit, cuius vicariam potestatem gerit, ut puta vicarius abbatis generalis primum locum ante omnes hegumenos; et sic de vicario hegumenorum et abbatum provinciarum atque monasteriorum. Reliquorum vero officiorum, ut secretarii congregationum antedictarum, socii abbatum vel hegumenorum, procuratoris generalis, aut provinciae sive monasterii, et reliquorum, non alia ratio habebitur, quam prioritatis sacerdotii et professionis.

CAP. III. — De abbate generali.

i. Abbas generalis, cum totius Ordinis curam habere debeat, a toto Ordine in congregatione generali eligendus erit. Is autem ex eorum numero esse debet, qui diu in Ordine et laudabiliter vixisse perspecti sunt; cui proinde nec desit eximia probitas, nec amor erga Ordinem, nec idonea doctrina, nec ad sustinendum tantum onus animi corporisque firmitas: qui demum nullum ex iis impedimentis habeat, quae infra cap. De electionibus recensentur.

ii. Cum vero canonice electus, et fuerit in sua dignitate legitime confirmatus, omnimodam potestatem habet in Ordine nostro ad normam regulae et constitutionum.

Ad eius itaque auctoritatem pertinet:

Primo, praeesse toti Ordini, hegumenis, abbatibus et monachis omnibus, nisi

1 Videtur deesse praeposit. post (A. T.).

quando in eadem congregatione generali de ipsius causa pertractandum sit, ut infra de depositionibus abbatum dicetur;

Secundo, in omni congregatione, etiam generali, suffragium abbatis generalis habet praerogativam praelationis et praecedentiae, ubi suffragia fuerint paria;

Tertio, per se vel per alium potest praesidere omnibus congregationibus, visitare omnia monasteria, et quemlibet monachum de provincia ad provinciam, vel de monasterio ad monasterium transferre, exceptis hegumenis et abbatibus, omnibusque officialibus, qui in congregatione generali aut hegumenorum instituti sunt, quos ab uno loco in alium transferre non poterit inconsulta congregatione hegumenorum;

Quarto, per se vel per abbates provinciae aut monasteriorum ad habitum recipere potest qui ad institutum idonei videbuntur; potest etiam eosdem dimittere, si facta probatione minus idonei reperti fuerint;

Quinto, ab omnibus abbatibus sive provinciarum sive monasteriorum, eorumque vicariis aut procuratoribus, ceterisque officialibus, potest rationes exigere, sibi vel aliis reddendas, de commissis illis officio aut regimine tum spiritali tum temporali;

Sexto, audire potest ac decidere causas omnium abbatum aut monachorum ad se appellantium a gravamine superiorum vel aequalium vel inferiorum;

Septimo, consultâ congregatione hegumenorum, recipere potest ad Ordinem omnes monachos fugitivos sive apostatas, et tam cum illis quam cum aliis monachis, qui contra regulam sive constitutiones quocumque modo peccaverint, misericorditer dispensare super poenitentis, sive partem poenitentiae sive totam etiam remittendo, prout ad eorum salutem conducere in Domino iudicaverit; potest etiam poenitentias, quae ad satisfactionem quorumcumque defectuum convenire videbuntur, iniungere, habitâ ratione personarum et aliarum circumstantiarum, quarum consideratio eius charitati, cum prudentiâ coniunctae, committitur, ita ut rectitudinem et severitatem cum benignitate et consuetudine misceat, eo modo se

gerendo, ut, etiam qui corripiuntur, hoc ipsum agnoscere faterique compellantur;

Octavo, potest locum et vocem his, qui amiserunt, restituere, et inhabiles habilitare ad officia et gradus, nisi commiserint tales culpas, aut defectus tales haberent, quorum dispensatio per constitutiones congregationi generali et hegumenorum, aut per sacros canones episcopo vel reverendissimo domino patriarchae reservetur;

Nono, potest congregationem generalem, etiam ante praescriptum tempus, convocare ex causâ rationabili, vel post exactum terminum differre in aliud tempus usque ad biennium vel triennium, consultis tamen hegumenis, et habitâ facultate a reverendissimo domino patriarcha. Item dicendum de congregatione hegumenorum, quam ipse solus convocare potest, quoties de rebus agendum est illius auctoritatem exigentibus.

Decimo, potest constituere et destituere, quando videbitur sibi expedire, procuratorem apud Sedem Apostolicam Romanam, et alterum apud sedem Antiochenam, qui causas Ordinis nostri nomine ipsius abbatis generalis pertractet;

Undecimo, potest etiam et debet vicarium suum generalem nominare et eligere, qui ipsius e vivis erepti vel legitime impediti vices gerat, tum in regimine totius Ordinis, tum in congregatione hegumenorum, aut etiam generali, usque ad novi abbatis electionem: is autem vicarius semper debet esse primus ex quatuor hegumenis; cumque contigerit, abbatem generalem ut supra e vivis decedere aut legitime impediri, tunc hegumenis ipsis fas esto quintum hegumenum eligendi, qui locum quarti tenebit, cum primus, ut dictum est, tamquam abbatis generalis vicarius habendus sit;

Duodecimo, penes abbatem generalem est omnis facultas agendi quosvis contractus emptionis aut venditionis quorumlibet bonorum temporalium, tam mobilium quam immobilium, omnium monasteriorum in eorundem utilitatem et bonum; item, nova si offerantur monasteria, acceptare ex consilio hegumenorum et consensu episcopi

ac reverendissimi domini patriarchae; alienare autem, aut omnino dissolvere monasteria non poterit, sed tantum ad tempus suspendere, constituto prius oeconomo, idque de consensu congregationis hegumenorum. De iis vero, quas Ordini nostro relinquuntur, si dominus certum monasterium aut determinatum pium opus non designaverit, poterit abbas generalis disponere, prout expedire ad communem Ordinis utilitatem iudicaverit;

Decimotertio, sicut ad abbatem generalem pertinet ut Ordinis constitutiones ubique servandas curet, ita ad eundem spectat non modo easdem constitutiones interpretari, quando dubium aliquod occurrerit, sed etiam, ubi opus est, in iis quae accidunt, ex iustâ et legitima causâ cum aliquibus dispensare, regulae finem intuenso, qui alius non est quam maius Dei obsequium, et illorum, qui hoc institutum susceperunt, utilitas et profectus. Non est autem censendum, eum dispensare, nisi expressam constitutionum mentionem faciat in quibus dispensat. Non potest tamen constitutiones in congregatione generali iam approbatas omnino abrogare aut irritare;

Decimoquarto, sicut potest abbas generalis nostri Ordinis monachos ex legitima causa vinculis censurarum ligare, ita plenam facultatem habet eosdem absolvendi ab omnibus censuris contractis post ingressum religionis, dummodo casus non sint reservati episcopo aut reverendissimo domino patriarchae, quorum notam apud se scriptam habebit, ut sciat limites suae potestatis tam quoad absolutionem a censuris, quam quoad dispensationem in irregularitate;

Decimoquinto, potest casus aliquos in toto Ordine sibi et abbatibus provinciarum aut monasteriorum reservare, a quibus deputati ad audiendas monachorum confessiones, nisi habitâ ab ipso aut abbatibus licentiâ, absolvere nequeant. Illos tamen debet in notâ expressos et in congregatione hegumenorum approbatos monachis significare;

Decimosexto, cum abbas generalis ta-

Constitutiones interpretandi, dispensandi ab eorum observantia.

Absolvendi monachos a censuris.

Reservandi aibi casus.

Officia, mandata, quae distribuenda sunt.

Abbas generalis a toto Ordine eligendus.

Quae sit eius auctoritas.

Facultas constituendi procuratorem.

De vicarii generalis electione et officio.

Facultates abbatis generalis circa monasteriorum.

gnoscere debeat, officia magistrorum, praedicatorum, confessorum et alia huiusmodi per se distribuere potest, aut abbatibus provinciarum sive monasteriorum distribuenda committere. Ad hanc autem finem curet per abbates provinciarum et monasteriorum certior reddi de statu omnium monachorum bis saltem in anno: item de numero et qualitatibus monachorum. Etsi vero aliis inferioribus abbatibus suam facultatem communicet, poterit tamen approbare vel rescindere quod illi fecerint, et in omnibus quod videbitur constituere, et semper ei obedientiam ac reverentiam ab omnibus praestari oportebit;

Denique potest abbas generalis omnia et singula in toto Ordine facere, quae abbates provinciarum et monasteriorum in suis provinciis et monasteriis; et insuper omnia illa quae ei per constitutiones reservantur.

Quid per eundem praestandum.

III. Ut officio suo abbas generalis rite fungatur, debet:

Primo, statim atque electus sit, litteras ad omnia monasteria mittere, quibus monachos ad regulae constitutionumque observationem sedulo cohortetur.

Secundo, semel quolibet anno monasteria omnia, saltem viciniore, per se ipsum, remotiora vero per se vel per vicarium visitet, adiuncto ei uno ex monachis maxime idoneis, acceptoque prius ab illis iuramento de servanda iustitia et secreto visitationis, quam postea subscriptione propria firmatam, sigilloque munitam, ad se transmittant, vel personaliter accedentes exhibeant.

Tertio, habeat apud se omnia documenta quae ad Ordinem spectant; catalogum itidem omnium monasteriorum cum suis redditibus et oneribus, et alterum personarum omnium quae in quovis monasterio versantur, ubi eorum nomina et qualitates scribantur, itaut omnia perspecta habeat, tuteque providere possit, quae ad gloriam divinam pertinere iudicaverit.

Quarto, rescribere quidem ad abbatem, qui ordo tenendus sit in singulis negotiis rebusque dubiis in quovis monasterio, ad abbatem generalem spectat; sed executio-

nem ordinariis officialibus demandabit. Intelligat itaque rebus universalibus sibi vacandum esse, quas solus ipse obire potest, ita tamen, ut de gravioribus particularibus certior fieri curet. Non solum autem ad res particulares, ut dictum est, ministris opus habet, sed etiam ad universales; quamobrem hegumenos frequenter consulat, eorumque congregationem in rebus magni momenti semper convocet. In eo vero monasterio, in quo residet, curabit habere apud se viros graves et instituti peritos, quibuscum conferre de rebus occurrentibus possit.

Quinto, a congregatione generali eligendum erit monasterium, in quo abbatis generalis et hegumenorum ordinaria sit residentia. Ab illo autem, nisi ex legitima causa, abesse non poterit, nec residentiam in aliud monasterium transferre, inconsulta congregatione hegumenorum. Nullius vero monasterii ordinarium regimen per seipsum exercebit abbas generalis, sed si contigerit ipsum in aliquo monasterio moram trahere quod abbate ordinario destitutum sit, illud per substitutum vicarium regere poterit usque ad novi abbatis electionem in congregatione hegumenorum vel generali faciendam. Et sicut ipse non debet abbates ordinarios a regimine monasteriorum impedire, aut in illo sese immiscere, ita abbates ordinarii debent reverentiam et obedientiam generali abbati in suis monasteriis commoranti exhibere, nihilque ipso inconsulto agere.

Sexto, ab omni fastu et pompa abstinere, tam intra monasterii septa quam extra, nec praeter unum aut duos socios secum habeat, cum e monasterio egreditur, nisi aliud necessitas suadeat.

Septimo, monachos in suis gravaminibus ad se recurrentes benigne excipiat et patienter audiat. Caveat tamen, ne inde ansam accipiant superiores contemnendi, sed potius curam omnem adhibeat, ut subditi superioribus amorem ac reverentiam exhibeant.

Octavo, si contigat aliquid a Summo Pontifice, sive a reverendissimo patriarcha decerni circa monachos nostros, curet illud

aliquatenus promulgari et observari. Utinam quoque aliam favorem et protectionem Ordini nostro conciliari studeat; quod idem praestet cum episcopis locorum ordinariis, atque magistratibus laicis, in quorum ditione monasteria nostra sita sunt.

CAP. IV. — De hegumenis.

Hegumenorum quod sit officium.

I. Hegumeni quatuor in congregatione generali eligendi sunt, qui abbatem generalem in gubernatione totius Ordinis adiuvent.

Ad hegumenorum vero auctoritatem pertinet:

Primo, ut in omni congregatione et extra congregationem primum locum post abbatem generalem teneant;

Secundo, in omnibus negotiis decidendis, ad suam et ad generalem congregationem devolutis, sententiam definitivam post abbatem generalem ferunt;

Tertio, una cum abbate generali omnes abbates tum provinciarum tum monasteriorum constituunt, et, si opus fuerit, destituunt, vel loco abbatum defunctorum alios substituunt: idem dicendum, si quis hegumenorum obierit; possunt enim eius loco alium eligere cum abbate generali;

Quarto, cum eodem abbate generali, aut eo e vivis erepto vel legitime impedito, soli possunt quintum hegumenum eligere, qui locum quarti teneat in eo casu, quo primus hegumenus, tamquam vicarius, abbate generali legitime impedito aut defuncto, toti Ordini praeesse debebit usque ad novi abbatis generalis electionem; quam, si expedire visum fuerit, possunt etiam differre, donec triennium expleatur, quo generalis congregatio convocanda erit. Sic etiam possunt vicarium hegumeni deputare, si contigerit illum ex legitima causa ab officii sui executione impediri;

Quinto, possunt generalem congregationem convocare, quando abbas generalis in eos casus inciderit, ob quos de eius publica reprehensione, aut ab officii suspensione, aut etiam depositione agendum esset: modo tamen convenient suffragia trium aliorum abbatum, quos in tali casu convocare debent, et tunc suffragia maiora praevalent;

Bull. Rom. — Vol. XXIII.

Santo, omnia et singula facere possunt, quae ipsi per constitutiones reservantur.

II. Curare debent hegumeni, ut cum abbate generali perfectam concordiam et obedientiam servant; idque non solum factis tam verbis ostendant, auctoritatem ipsius apud omnes non solum conservando, sed omnibus etiam, quibus poterunt, modis augendo. Ipsi vero inter se in sententiis ferendis consentiant, alterque alterum honore praeveniant. Si autem contigerit, aliquem eorum in congregatione singularis esse sententiae, nemo ab illo ullam aversionem habeat vel ostendat. Quae vero in congregatione proposita aut dicta sunt, nemo illorum revelet, aut aliis indicet, sub poena ad libitum congregationis hegumenorum. Quae demum definiuntur, ea per secretarium descripta, sigillisque abbatis generalis et uniuscuiusque hegumenorum, manusque eorum subscriptione firmata, cum opus esse iudicaverint, promulgabuntur. Exemplar autem eodem modo firmatum et subscriptum in archivio Ordinis conservabitur.

III. Ordinaria hegumenorum residentia, Eorum residentia. quandocumque fieri potest, una cum abbate generali erit in monasterio per congregationem generalem deputando, a quo, inconsulta congregatione hegumenorum, nemo illorum poterit abesse; neque ordinarium alicuius monasterii regimen exercere. Quod si contigerit quempiam eorum ex legitima causa, in eadem hegumenorum congregatione probanda, ad monasterii regimen sive visitationem deputari, in quo officio ultra sex menses versari debeat, tunc vicarius ei ab eadem hegumenorum congregatione substituendus erit, qui vices ipsius et auctoritatem gerat, ut scilicet numerus quatuor hegumenorum, abbati generali assistentium, nunquam minuat.

CAP. V. — De abbate provinciae.

I. Abbas provinciae in congregatione hegumenorum eligatur ab abbate generali et a quatuor hegumenis, cuius auctoritas terminis suae provinciae includitur. Provinciae autem, earumque abbatum residentia in congregatione generali designetur. Eiusdem congregationis arbitrio erit huiusmodi

Abbas provinciae suae debet monasteria provinciae suae visitare per se ipsum, vel, si impedimentum legitimum occurrat, per vicarium, et supra de abbate generali dictum est. Et visitationis decreta, sigillo suo, manaque subscriptione firmata, ad abbatem generalem transmittit.

Abbas provinciae suae.

m. Bis quolibet anno ad eundem abbatem generalem scribat de statu monasteriorum suae provinciae, deque numero et qualitate monachorum.

iv. Non potest esse abbas ordinarius illius monasterii, neque debet ingerere se in regimine immediato illius monasterii, ubi residet; sed illud liberum et absolutum proprio abbati relinquere, qui tamen in omnibus primum locum abbati provinciae deferat, nihilque magni momenti eo inconsulto suscipiat, et praecipienti pareat.

Quae etiam etiam
fuerintque et
quibus formis
circumscrip-
tae.

v. Potest monachos de uno monasterio in aliud eiusdem suae provinciae ex causa rationabili, prout in Domino expedire iudicaverit, pro residentia mittere vel transferre, etiam sine consensu abbatis utriusque monasterii, ita tamen ut de hac monachorum missione vel translatione litteras patentes suo sigillo manusque subscriptione munitas conficiat. Non potest autem monachos sibi subiectos ad monasteria diversae provinciae pro residentia mittere vel transferre, nisi de consensu abbatis generalis. Sed pro negotiis aut necessitatibus provinciae suae, vel alicuius monasterii sibi subiecti, potest monachos de sua provincia ad aliam mittere cum litteris testimonialibus, in quibus causam significet, tempusque reversionis limitet.

vi. Monachos provinciae suae neque suspendere neque excommunicare potest, aut casum aliquem sibi in confessione reservare, sine abbatis generalis licentia; sed eos regere et iudicare debet ex praescripto regulae et constitutionum, in quibus dispensare nequit eodem abbate generali inconsulto.

Cap. VI. — De abbate monasterii.

1. Abbas monasterii eligitur in congrega-

tionem ab abbate generali et a conventu monasterii, et ab eis non potest abbatem eligere, nisi ex causa rationabili et legitima, et non ab alio conventu vel decessu potest.

ii. Antequam officio suo fungatur, litteras praedictas ostendat monachis, easque in publico loco legi faciat. Et, si abbas provinciae in eodem monasterio versetur, illi eas praesentet, vel earum exemplar sigillo monasterii munitum ad illum mittat, si absens fuerit. Postquam vero litterae congregationis hegumenorum lectae fuerint, monachi omnes coram eo genuflectant, eiusque tamquam abbatis benedictionem poscant. Ipse vero a praedecessore suo vel vicario eius monasterii sigillum et inventaria rerum omnium recipiat, praesente monasterii congregatione, et in cellam abbati destinatam secedat.

iii. Domestica ministeria statim distribuat, officiales eligens vel confirmans, quos in Domino idoneos iudicaverit (exceptis quibusdam, quorum electio ad abbatem generalem pertinet), et suas cuique regulas tradens. Ac primo vicarium suum constituat, deinde oeconomum seu procuratorem monasterii, mox alios officiales iuxta indigentiam et consuetudinem coenobii; eosque identidem visitat, et prout in Domino visum fuerit convenire, vel in eisdem ministeriis detineat vel ab eis removeat: quod de reliquis officialibus intelligendum est, praeter vicarium et oeconomum; hos enim remove nequit, nisi ex consilio congregationis monachorum. Quia vero officia quaedam, ut bene fiant, experientiam requirunt, non facile mutari debent: et in hoc mutationis officialium negotio vitium inconstantiae omnino vitandum est.

iv. Non potest monachos de monasterio, cui praest, in aliud transferre; sed, si necesse fuerit, consulat prius abbatem provinciae aut abbatem generalem. Pro negotiis vero monasterii sui potest monachum ad aliud monasterium mittere cum litteris testimonialibus congregationis monachorum, in quibus causam significet, et tempus reversionis definiat. Item non potest monachos monasterii sui suspendere vel excommuni-

Abbas monasterii suus.

care, vel casum aliquem in confessione sibi reservare, licet abbas generalis.

v. Semel autem in anno visitet possessiones et bona monasterii, et quolibet mense ab oeconomio rationem accepti et expensi praesente vicario exigit, ut totius monasterii administrationis ratio ipsi constet, quam reddere debet unoquoque anno, semel quidem abbati generali, his autem abbati provinciae. Ut vero nihil ex bonis monasterii depereat, debet infra sex menses suas praefecturae conficere inventarium authenticum omnium rerum, quae ad illud coenobium pertinent, tam mobilium quam immobilium: eiusque inventarii duo describantur exempla, quorum alterum maneat in archivio monasterii sub duabus clavibus in quo etiam reponantur omnes scripturae ad idem monasterium spectantes, alterum transmittatur ad abbatem provinciae vel ad abbatem generalem. Dictae autem claves sint altera penes ipsum abbatem aut eius vicarium, et altera apud oeconomum. Sub iisdem clavibus reponantur redditus monasterii, itaut inde ne possit extrahi et nihil magni momenti expendi sine abbatis seu vicarii et oeconomi notitia.

vi. Praeter congregationem monachorum, quae saltem unoquoque mense fieri debet, alternis hebdomadis cum suis consultoribus conveniat (nisi pro re nata aliquid extraordinarie consultandum esset), deque occurrentibus negotiis cum illis agat, et quamquam, iis auditis, penes ipsum sit de singulis statuendi facultas, consultores tamen benigne audiat, et praecipue eum, cui monitoris officium commissum est.

vii. Praecepta, edicta et litteras superiorum diligenter legat et exequatur. Habeatque librum in quo scribantur visitationes monasterii ab abbate generali aut provinciae factae et ordinationes illorum alicuius momenti: legat etiam eas, quas praedecessor suus adnotaverit; distinguat tamen perpetuas ab iis, quae ad tempus datae fuerunt. Institutum, quod in regimine monasterii tenere debet, cognoscat tum ex lectione regularum tam communium quam sui officii, et aliorum, qui sub eius cura sunt, tum ex

observatione consuetudinis monasterii et executione ordinationum superiorum, et de more in rebus debet et debet ad superiores.

viii. Sit sollicitus, ne vicarius, oeconomus et reliqui officiales suo dolo officio. Item curet, ut ordo, pax, unio et concordia servetur a monachis in cellis, in choro, in refectorio, et ubicumque locorum. Quare per se ipsum vel per vicarium visitet chorum, officinas et monachorum cellas: portam monasterii claudi faciat hora competenti, clavesque sibi vel vicario tradi: discursus et vagationes monachorum, et maxime iuniorum, compescat; iurgia et contentiones inter eos ortas componat, nec permittat in monasterio esse arma, vel instrumenta musica, aut libros vanos.

ix. Ordinarias tantum poenitentias delinquentibus imponere debet, quae in constitutionibus praescriptae sunt. Delegare autem poterit vicario ut eas ipse praescribat, vel legi in refectorio praecipiat.

x. In iis quae ad victum, vestitum, habitationem et alia necessaria pertinent, curet ut, quamvis sit in quo virtus et sui abnegatio probetur, non desit tamen quo sustentetur natura, habitus ratione personarum secundum Deum. Egrotorum habeatur cura magna tam in victus ratione quam in ceteris. Hospites tum saeculares tum religiosi benigne suscipiantur et pertractentur. Si cui particulari quidpiam ad potum vel cibum pertinens ab externo aliquo mittatur, id in communem usum accipiat et dispensetur.

xi. Depositum pecuniae nullum prorsus admittat, aliarum vero rerum non nisi cautiissime; dummodo sine magna offensione id denegari non possit.

xii. Lites fugiendae, nec ullam, inconsulto abbate generali aut provinciae, vel, si absentes fuerint et urgeat necessitas, inconsulta monachorum congregatione, intentat, aut intentata, respondeat.

xiii. Si faciendae sint expensae extraordinariae, vel fabrica magni momenti, vel monasterium aere alieno gravandum est, habitus prius monachorum congregatione, eo-

rum potiori parte annuente, rem ad abbatem generalem deferat.

xiv. Etiam proprium abbatis officium est monasterium sibi commissum diligenter gubernare, neque is propter aliud quidpiam huic muneri deesse debet, si quando tamen per officii sui occupationem licebit, concionari et confessiones audire poterit.

xv. Tam abbas quam omnes alii sacerdotes aliquando intra annum officium vel officia eorum, qui monasterio inserviunt, ad tempus aliquod obibunt ad exercitium religiosae humilitatis et mortificationis.

CAP. VII. — *De vicario.*

r. Vicarius eligitur ab abbate monasterii, eiusque officium tamdiu durat, quamdiu officium abbatis; nec ab eo removeri debet, nisi de consensu congregationis monachorum. Eius autem locus sit primus post abbatem, et post eos qui abbatis generalis vel hegumenorum officio functi sunt.

Vicarii munda.

ii. Munus praecipuum vicarii est abbatem iuvare in iis quae in genere vel in particulari ei commendabit; nec dispensandi aut mutandi aut quidquam faciendi, nisi ex eiusdem praescripto, facultatem habebit.

iii. Absente abbate omnia facere poterit, quae ipse abbas secundum regulam, constitutiones et consuetudines approbatas sui monasterii. Si vero aliquid extraordinarium acciderit, quod adeo urgeat ut commode abbas expectari nequeat, id expedire poterit vicarius, auditis consultoribus, statimque redeunti abbati referat. Praesente vero abbate, eam tantum iurisdictione utetur, quae sibi fuerit commissa.

iv. Officiales visitet, quoties opus fuerit, observando quomodo suum quisque officium exequatur. Frequenter etiam adeat cellas et alia loca monasterii, ut domus munda sit, et omnia ubique decenter suis locis composita, ac praesertim in iis, quae ab externis videri solent. Noctibus singulis portas monasterii videat an bene clausae sint, et cellas monachorum visitet ne quis extra cubiculum vagetur. Observet etiam crebro, num aliquid desit ex necessariis aut abundet monachis. Eorumque curam potissimum habeat, qui in corporis curam minorem de

se ipsis sollicitudinem gerunt, rationemque de rebus omnibus monasterii, quas viderit aut executus fuerit, abbati, quoties opus fuerit, reddat et referat. Redigatque in memoriam, quae necessaria monasterio iudicabit, ut de emendis rebus ad victum et vestitum necessariis, et fratrum nimio aut exiguo labore, de sanitate et similibus.

v. Horis omnibus divinis nocturnis et diurnis atque sacrae liturgiae personaliter intersit, et observet an omnes adsint, et an die statuto ad confessionem et communionem accedant, aut missam celebrent. Item notet an constitutis horis in refectorio conveniant, aut e monasterio egrediantur, sive ad illud regrediantur, an e lecto surgant, aut cubitum eant. Defectus denique omnes, si quos in monasterio animadverterit, vel aliunde intellexerit, et quaecumque alia ad bonam gubernationem sibi occurrerint, abbati referat.

vi. Singulis hebdomadis disponat officia monasterii, tabulasque conficiat. Ministrorum chori et ecclesiae, horasque missarum inter sacerdotes distribuat; quam quidem tabulam, ab abbate approbatam, in loco patenti exponat, ut in refectorio legendam curet. Ipse vero sibi hebdomadam tam in choro quam in missis canendis, sicut et reliquis fratribus, tribuat.

CAP. VIII. — *De oeconomo seu procuratore monasterii.*

i. Oeconomus sive procurator ab abbate monasterii constituitur: eiusque officium est res temporales monasterii curare et administrare, omniaque tempestive providere, quibus monachi indigent.

Procuratoris officium.

ii. In primis igitur nosse debet bona omnia monasterii, tam mobilia quam immobilia, agros, vineas, prata, oliveta, greges ovium, et his similia: quorum inventarium penes se habebit, quaeque saepe cum socio visitare debet, ne quid detrimenti ex ipsius negligentia capiant.

iii. Proventus quoscumque monasterii et eleemosynas, quas ipsum abbas exigere iubeat, exigat et recipiat. Syngraphas vero solutionis, quando opus fuerit, ipse dabit subscriptas ab abbate, aut a se ex illius

commissione. Utque id facilius assequatur, proventus omnes et tempora, quibus colligendi sunt, in peculiari libro scribat; et seorsim etiam quascumque res aut pecunias ex fructibus monasterii perceperit, addito a quibus et quando eae provenerint; eleemosynae autem alio in libro scribantur.

iv. Singulis mensibus dati et accepti rationem abbati reddat: debitaque et credita monasterii indicabit, quo ipse statum monasterii prorsus intelligat: nunquam vero oeconomus debita contrahat sine expressa abbatis licentia. Vicissim singulis mensibus exigat rationem ab officialibus villarum, praediorum, pecorum et similibus.

v. Pecunia, undecumque ea provenerit, si alicuius momenti fuerit, iudicio abbatis in arcam reponatur ad id designata. Huius abbas clavem unam, et ipse oeconomus alteram diversam custodiat. In eadem liber asservabitur, in quo scribetur pecuniae summa, tam eius quae infertur, quam eius quae effertur. Si quando autem, cogente aliqua necessitate, pecunia in arcam non inferretur, nihilominus accepti et expensi summa in eodem libro statim scribatur. Quotiescumque vero ex arcam pecuniam accipiet, eius summam et diem in libro suarum rationum adscribat; in alia vero libri parte, expensi ratio constet.

vi. Diligenti curam asservabit in archivio ad hoc designato instrumenta originalia, quibus constat de iure eorum quae a monasterio possidentur, chirographa, syngraphas, inventaria et alia huiusmodi; et archivii quidem clavem unam ipse habeat, abbas vero alteram diversam.

vii. Advertat, num ea quae a monasterio possidentur, reparatione indigeant, ut ad abbatem referat. Si quid autem vendendum videretur, eodem inconsulto ne faciat.

viii. Curet, ut res omnes, praecipue diu duraturae, tempestive et quamopportune emanent, ne has non perinde bonas aut non aequo pretio cogatur comparare. Caveat etiam, ne, dum nimium pecuniae parcat, non bonas aut insalubres res emat. Videat autem num ea, quae emptas sunt, illaesa conserventur; atque animadvertens aliqua

non, ut oportet, conservari aut expensam, abbatem aut vicarium admoneat.

ix. Emptori pecunias ad quotidianos sumptus subministrabit, a quo singulis diebus expensarum exigat rationem ex codice; summam vero in librum suum ipse referet. Emptor vero, qui empturus sit, ab abbate seu eius vicario intelliget: resque emptas cellario tradat, sive in cellario reponendas, sive coquo committendas.

x. Cum extraneis contra decentiam status monastici negotiari non praesumat.

xi. Curet ut saeculares, tam in monasterio quam in praediis eius servientes, honeste et christiane vivant: cogat, omnes in diebus festis et dominicis sacrae liturgiae et divinis officiis intersint, et in festis solemnioribus sacramenta confessionis et communionis frequentent; mercedem itidem debitam suo tempore iis persolvat; querelas eorum libenter audiat, casus vero nunquam sine abbate iudicet; neque eos insolitis poenis et oneribus aggravet, neque plus uni quam alteri eorum faveat. Quando vero aliquis eorum dimittendus sit, id faciat cum omni charitate, et cum plena eius satisfactione quoad debitum stipendium.

xii. Ita demum oeconomus rerum temporalium sollicitudinem gerat, ut a monasticae vitae perfectione animum non relaxet. Quare orationem, ieiunium, ceterasque religiosi instituti disciplinas, quoad fieri poterit, non secus atque reliqui monachi colere debet: saeculares vero, quibuscum conversatur, verbo et exemplo aedificare studeat.

xiii. Sicut ad abbates monasteriorum pertinet res temporales sibi commissas per oeconomos curare, ita poterit abbas generalis, si id expedire cognoverit, constituere oeconomum generalem, qui illum in conservandis bonis temporalibus totius Ordinis opportune adjuvet.

CAP. IX. — *De consultoribus.*

i. Abbas suos habeat consultores tres saltem monachos senes et in religiosa perfectione exercitatos, quorum consilio et relatione adiutus, melius et facilius gubernare possit.

Tres sint consultores.

ii. Qui huic muneri deputabuntur, sint quibus dotibus praediti.

amatores boni communis, illudque in omnibus consultationibus prae oculis habeant.

III. Cum abbas illis auditis aliquid statuerit, iudicium suum illius iudicio submittent. Neque extra consultationem, aut quid statutum fuerit, sibi displicere, aut se in alia fuisse sententia significabunt; sed laudent potius abbatis consilium apud alios, atque tueantur. Quod si ob rei gravitatem ad abbatem generalem id esse deferendum iudicarent, re mature considerata et oratione praemissa faciant.

IV. Si quid tamen in mentem venerit quod ad commune bonum vel alicuius personae particularis utilitatem pertineat, poterunt id abbati proponere.

V. Si quid circa victum, vestitum, labores et occupationes monachorum, aut circa gubernationem abbatis, moderandum, augendum vel mutandum censerent, illum praemissa oratione admonendum curent, quod per admonitorem faciant.

VI. Si quis cum eis de difficultate aliqua sua aut perturbatione agat, ita eum suis monitis et consilio iuvare studeat, ut semper, quantum possint, existimationem abbatis tueantur.

VII. Ita suum munus exequantur, ut nullam gubernationis partem sibi assumant: atque ea submissione se gerant, ut ceteris obedientiae exemplum praebeant.

VIII. Singuli consultores bis in anno ad abbatem generalem, aut provinciae, de statu monasterii, et si quid esset corrigendum aut mutandum eidem exponant, atque hae litterae, a seniore inter eos obsignatae, mittantur.

IX. In monasteriis frequentioribus poterit unus ex consultoribus designari ab ipso abbate, qui admonitoris nomen habebit: eiusque officium erit admonere abbatem de iis quae consultores ei dicenda iudicaverint. De aliis vero, quae sive ipsi in mentem venerint, sive ab aliis monachis suggerentur, non facile eum admonebit, sed de iis dumtaxat quae non levis momenti post orationem esse censuerit, sive ad officium abbatis pertinebunt; et quorum abbatem admonuerit, meminerit ea tacitus apud se servare.

CAP. X. — De praedicatoribus.

I. Eligantur ab abbate generali vel ab abbate provinciae in singulis monasteriis duo saltem graves et docti monachi, qui admittendos ad praedicationem verbi Dei, vel ad audiendas confessiones, etiam ipsorum monachorum, ac magistros publicos, et promovendos ad quoscumque ordines, diligenter simul examinent, antequam probentur, et ad huiusmodi ministeria vel ordines admittantur.

II. Qui ad praedicationis officium admissi sunt, debent primo sacram Scripturam semper prae manibus habere, legere, et, quoad fieri poterit, quotidie aliquid memoriae mandare. Legant etiam expositiones Patrum in utrumque Testamentum, vitas sanctorum, historiam ecclesiasticam, opera ascetica Patrum, conciones, homilias doctorum virorum, et alia similia, quibus evolvendis residuum temporis, quod ab officio divino aliisque spiritualibus et corporalibus exercitiis remanserit, impendant. Deinde nunquam sine praeparatione concionem faciant, sed illam prius scripturae commendent, et sedulo memoriae tradant.

III. Extra monasterium nemini monachorum fas erit concionari aut docere, aut confessiones audire, sine expressa episcopi ordinarii licentia. Cum vero ad aliquod oppidum vocati fuerint, dabunt operam, ut primo episcopi, chorepiscopi aut parochi benevolentiam sibi comparent, deinde caveant discursum per domos, sed in aedes alicuius pii et exemplaris ecclesiastici se recipiant, ibique paupertatem religiosam in cibo, potu et ceteris omnibus servant, modestiae et gravitati coniunctam.

IV. Media autem spiritualia, quibus iuxta nostrum institutum et abbatis beneplacitum uti poterunt, haec fere sunt: ministerium verbi Dei in praedicationibus privatisque exhortationibus et colloquiis; sacramentorum confessionis et eucharistiae administratio; exercitiorum spiritualium traditio; dissidentium reconciliatio; casuum conscientiae et sacrorum rituum ad ecclesiasticos privata explicatio; christianae doctrinae ad pueros aliosque rudes publica declaratio.

CAP. XI. — De praefecto rerum spiritualium.

I. In omnibus monasteriis designandus erit praefectus rerum spiritualium, cuius munus sit confessiones monachorum excipere, eorumque profectum in spiritu promovere.

II. Cognitionem itaque instituti habeat et zelum boni progressus fratrum, quem procurare debet verbo et exemplo. Amabilem praeterea se eis exhibeat, ut ad eum omnes confugiant, confidenterque sua omnia detegant, et ab eo consolationem et auxilium sperent in Domino.

III. Instruat monachos privatim secundum uniuscuiusque captum, praesertim ut puram intentionem divini servitii habeant, et familiaritatem cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis.

IV. Petat quem procedendi modum in orationem habeant, et an contra suos defectus examen particulare observent; et an contra inordinatos affectus propria remedia adhibeant, et in solidis virtutibus acquirendis, praesertim obedientia, amore Dei et proximi, quibus utantur mediis, et de poenitentis et aliis pietatis exercitationibus.

V. Versatum eum oportet esse in lectione librorum spiritualium, et unicuique decernat tempus et modum cum fructu eos legendi.

VI. Peculiarem curam habeat consolandi afflictos et tepidos exhortandi, remedia pro cuiusque necessitate adhibendo, qualia sunt frequentius confessionis et eucharistiae sacramenta obire, plus temporis orationi impendere, plus aliquid poenitentiae assumere, libros aliquos spirituales legere, et similia. Praecipuam vero curam adhibeat circa monachos laicos, novos praesertim et infirmiores, ut quieti sint, et sorte Marthae contenti; dirigatque eos ubi opus fuerit. Praeter eos vero, quos satis instructos abbas iudicaverit, cum unoquoque agere de his ultra mensem non differat. Saepe vero consideret, quem fructum bonorum operum ex oratione et meditatione et ex reliquis rebus spiritualibus colligant, ut in dies magis in Domino proficiant.

VII. In his omnibus videat, ne ordo unicuique praescriptus impediatur, nisi cum abbas aliter iudicaverit.

VIII. Curam habeat novitiorum, si qui in monasterio fuerint, nisi ab abbate aliunde prospectum, et erga eos observare studeat quae iuxta regulas magistri novitiorum observari commode poterunt.

IX. Confessiones monachorum audiet; et, si abbas iudicaverit, eidem alium vel alios adiungere poterit; non autem plures quam quatuor, et quidem in frequentioribus monasteriis tantum.

CAP. XII. — De praefecto ecclesiae.

I. Praefectus ecclesiae ab abbate constituitur, cuius officium est res ecclesiae et chori custodire et curare, ut divina officia suo tempore decenter ac debite fiant.

II. In primis habebit inventarium rerum omnium ad ecclesiam et chorum spectantium, tam in libris quam in sacris vestibus et vasis, aliisque; cuius inventarii duo exempla erunt, alterum penes ipsum, alterum in archivio monasterii, in quo scripturae et instrumenta asservantur. Et quando novus ecclesiae praefectus instituitur, coram abbate et oeconomo rationem rerum omnium iuxta inventarium exiget a praedecessore.

III. Librum etiam habeat dati et accepti pro ecclesiae expensis, ut rationem abbati unoquoque mense reddere possit.

IV. Eleemosynas quocumque modo obvenientes, et pecunias pro manutentione ecclesiae collectas, apud oeconomum deponat, ut in arca reponantur, cuius clavem unam habeat abbas, alteram ipse oeconomus. Quae vero pro missis celebrandis oblatae fuerint, diligenter describat in tabella sacristiae, ut missae dicantur secundum intentionem benefactorum; et notetur in libro, quo die et a quo sacerdote earundem oneri fuerit satisfactum.

V. Satagat, ut necessaria ad divinum cultum non desint, ut altaria sint munda et bene praeparata, atque ut vasa sacra, ornamenta, libri et cetera omnia in suis locis apte reponantur et conserventur. Panni omnes linei semper mundi servantur, et separatim corporalia et purificatoria laventur. Saepe etiam res pretiosiores visitet, ne aut laedantur aut amittantur: templi, paramentorum, librorum instaurationes curet,

sicut ab abbate fuerit praesciptum. Nihil vero eorum extrahere e monasterio, aut cuiquam alteri ecclesiae vel monasterio, etiam nostrae Congregationis, commodare poterit sine congregationis monachorum licentiâ.

vi. Det operam, ut nullo modo lumen desit ante sanctissimum Eucharistiae sacramentum, neque interdiu neque noctu, ubi illud asserviri contigerit. Oleum sanctum, ut oportet, asservatum, singulis annis renovandum curet: et sanctorum reliquias in vasculo ad id deputato decenter custodiat. Si quando autem devotionis causâ ostendendae erunt, duo cerei accendantur.

vii. Curet, ut hostiae munda sint, et in vase decenti repositae: item vinum, quod ad sacrificium paratur, sit bonum et merum, eoque ipso die haustum: similiter et aqua et ampullae sint munda, et thuribula identidem a fuligine extergat.

viii. Qualibet hebdomadâ catalogum conficiat, quo dies festi ac ieiuniorum proximae hebdomadae describantur, et horae missarum inter sacerdotes distribuuntur: vices quoque hebdomadariorum ministrorumque tam in divinis officiis quam in missâ solemniter celebranda notentur. Eum propterea catalogum, ab abbate seu eius vicario approbatum, in loco patenti affigat, aut in refectorio recitandum curet in prandio sabbati. Det autem operam, ne plura simul sacra inchoentur, sed commode omnia suis spatiis distinguantur: curamque gerat missarum perpetuarum, quae pro benefactoribus annuatim celebrandae sunt, easque referat in tabellam, quae appendenda erit in sacristiâ, ubi et in aliâ tabellâ notari debent casus superioribus reservati, et indulgentiae, si quae sunt concessae.

ix. Ante missas et psalmodiam chori, signa ipse pulsabit: quod etiam faciet, cum primum quis ex fratribus vitâ functus fuerit, ut omnes eius animam commendent: lumina tam in choro quam in dormitorio fratrum accendet.

x. Per se vel per alium, ab abbate designatum, promovendos ad sacerdotium instrui curet, et videat an omnes observent statutas caeremonias. Si quem defectum ani-

madverterit, ad abbatem referat, vel ipse emendet. Notet etiam qualibet die nomina sacerdotum celebrantium, ut id abbati aut vicario referat.

xi. Externos sacerdotes ad sacrum faciendum non admittat, nisi intelligat eos a legitimis superioribus habere facultatem; cuius testes Ordinarii litteras cum ii exhibuerint, humanissime illos excipiet, et distinctis etiam pro uniuscuiusque dignitate paramentis indui curet. Saeculares quoque ad ecclesiam nostram adventantes benigne tractet.

xii. Habeat sibi subiectum aedituum monachum, maxime in frequentioribus monasteriis, cui vices suas in rebus minoris momenti committet, dum ipse in gravioribus occupatur.

CAP. XIII. — *De praefecto bibliothecae.*

i. In maioribus monasteriis designandus erit monachus sacerdos, qui librorum curam habeat.

ii. Omnium itaque librorum monasterii catalogum describat; utque libri unius monasterii ab aliis distinguantur, in prime cuiusvis libri folio haec verba notet: *Hic liber est monasterii N. Ordinis sancti Antonii Congregationis Montis Libani.*

iii. Nullum librum ex bibliothecâ cuiquam monachorum dabit sine abbatis licentiâ, neque externo cuiquam sine licentiâ congregationis monachorum; et advertat, ne quis librum, etiam cum licentiâ, se inscio accipiat. Fratres autem, quibus librum aliquem tradet, propriâ manu scribebant in codice, quo die et quem librum acceperint; cumque illum restituerint, notam deleant, aut e regione restitutio eius notetur. Quod si externis librum ex licentiâ, ut supra, dederit, ipse bibliothecarius in codice notabit diem, personam et tempus, quo liber sit restituendus.

iv. Monachos ad bibliothecam non admittat sine licentiâ; multo minus externos.

v. Abbatem moneat, si quos libros pro monasterio necesse sit comparare. Nullum autem librum donare, vendere, alienare, vel oppignorare poterit sine expressâ congregationis monachorum licentiâ.

Ipsius munda.

vi. Curet ut bibliotheca munda sit et composita, quam semel in hebdomadâ verret, et ex libris pulverem excutiet. Caveat etiam, ne libri humiditate aut aliâ re lacerentur.

vii. Semel in anno librorum rationem dabit abbati iuxta inventarium bibliothecae: quod et praestabit, cum alter in eius locum succedet.

CAP. XIV. — *De socio et sigillo abbatis generalis, hegumenorum et abbatis provinciae, atque coenobiarchae.*

i. Abbas generalis, hegumeni et abbates provinciae ac monasterii, deligant sibi ex monachis professis socium, qui secretarii munus geret, ipsosque in litteris scribendis adjuvet, exeuntesque e monasterio comitetur.

ii. Unusquisque ex dictis abbatibus et hegumenis sigillum proprium habeat, quod in cellâ suâ diligenter custodiat, cum imagine, si fieri potest, sancti patris Antonii magni, aut emblemate Montis Libani, et cum inscriptione officii, quo unusquisque fungitur: videlicet sigillum abbatis generalis Ordinis sancti Antonii Congregationis Montis Libani, sigillum primi, vel secundi, vel tertii, vel quarti hegumeni Ordinis sancti Antonii Congregationis Montis Libani; sigillum provinciae N. Ordinis sancti Antonii Congregationis Montis Libani; sigillum monasterii nostri Ordinis sancti Antonii Congregationis Montis Libani; idque duplex fit, alterum maius, cuius usus erit in rebus magni momenti, et alterum minus, quo in rebus communibus utentur.

iii. Nullus monachus litteras suas alio sigillo firmabit, quam abbatis monasterii.

iv. Ad officium socii et secretarii electus, quaecumque audierit, legerit aut scripserit, debet profundo silentio celare: nec nisi urgente necessitate a communibus monasterii officiis vacare.

CAP. XV. — *De infirmario.*

i. In singulis monasteriis constituendus erit infirmarius, vir pius et patiens, qui curam habeat infirmorum; quorum aegritudo simul atque ei indicata fuerit, si consuerit rem esse alienius momenti, abbatem aut vicarium admonet.

ii. Studeat, ut, quae aegrotanti danda sunt, ea et opportune emanent, et bona sint et bene praeparata ministrentur.

iii. Curet, ut aegrotorum cubacula sint valde munda et lecti concinne sternantur.

iv. Aegrotum consolari et exhilarare studeat verbis spiritualibus et laetis. Habeat etiam libros, quorum lectione aegroti recreari et iuvare in spiritu possint.

v. Quaecumque aegrotantium usui necessaria esse iudicabit, habere curet, et in loco convenienti custodire.

vi. A medico praescripta exacte servet, dies agrotationis et horam febris advertat, tum ut medicum et superiorem admonet, tum ut cibum tempestive praebeat.

vii. Si morbus sit contagiosus, supellex separari debet, ne cuiquam noceat.

viii. Convalescentes e lecto surgere non permittat priusquam id medicus concesserit.

ix. Patientiae et charitatis erga aegrotos meminerit, quare curabit, ne debita ministeria aegrotis desint.

x. Morbo ingravescente, abbatem moneat, ut aegrotus, antequam iudicii usu privetur, omnia sacramenta accipiat. Quod si aegrotus diu, licet sine periculo decumbat, curet ut octavo quoque die communicet, nisi aliqua ratio, iudicio abbatis, impediat.

xi. Instante mortis articulo, sive proximo periculo, abbatem admonet ut orationibus omnium fratrum valde peculiaribus infirmum iuvare faciat; atque eo magis quo morti propinquiorem viderit, et ut morienti quo plures poterant ex featribus adsint, qui convenientibus illi articulo auxiliis moribundum iuvent. Et cum primum vitâ functus fuerit, praefectum ecclesiae seu aedituum admonet, ut consuetum signum pulset.

xii. Provideat, ut mortuorum fratrum corpora ad sepulturam praeparantur, et ut spatium unius diei naturalis decenter super terram teneantur.

xiii. Non infirmis tantum prosit, ut dictum est, sed sanorum etiam curam gerat in iis quae ad sanitatem conservandam spectant. Quare eius munus est observare, num quis ex nimia fatigatione corporis aut spiritus plus aequo laboret, vel aliâ de causâ morbi

periculo se exponat; et si in cibis, aëre, frigore, aut alia quopiam in re aliquid probabili ratione animadvertat, quod communi cœnium vel alicuius salutis obesse possit, abbatem admoneat.

Cap. XVI. — De ianitore.

*Ipsius enim
raster officia.*

I. Monasterium perpetuo sit clausum, clavisque in portâ ne relinquantur, ac propter ea ianitor ab abbate constituatur monachus mansuetus, humilis, patiens et sedulus, qui ianuæ custodiendae semper assistat, eamque nemini monachorum aperiat, nisi socium et exeundi licentiam obtinuerit. Nullus autem e monasterio egrediatur, nisi cum socio, licentiâque petita ac impetrata, et benedictione acceptâ ab abbate seu eius vicario, aut in horum absentia ab antiquiore ex professis.

II. Vocantibus et monasterii ianuam pulsantibus, cito adsit et respondeat; non tamen prius portam aperiat, quam per fenestram videat qualitatem personae advenientis; quae si eius conditionis fuerit, ut paucis verbis expediatur, quin porta aperiatur, id faciat cum omni humanitate. Si vero fuerit persona gravis aut religiosa, portam aperiat, interroget quid velit, ad locum honestum ad id destinatum intromittat, et sine morâ significet abbati.

III. Neminem monachorum sine facultate abbatis ad ianuam vocet, nec, nisi urgente necessitate, ianitor licentiam pro illo vocando ab abbate petat, aut abbas illam det, cum tempus est divini officii in choro, prandii, coenae, silentii aut congregationis. Nec facile idem abbas licentiam dabit introducendi saeculares in claustra monasterii, et multo minus in dormitorium fratrum, nisi sint magni viri aut praelati.

IV. Monasterii portas ante noctem claudat ianitor. Exinde vero eas nullius causa aperiat inconsulto abbate; et antequam cubitum eat, claves eidem tradens, si quis foris maneat, illi renunciabit. Abbas vero aut vicarius quandoque de nocte eas observent.

V. Litteras omnes et schedulas, et quaecumque alia domesticis mittuntur, abbati reddat ut ea videat; et ad eos ad quos diriguntur, si velit, transmittat. Caveat etiam

ne alicuius domestici litteras, aut quid simile, externis det iniussu abbatis.

VI. Nihil custodiendum a quopiam externo recipiat, abbate inconsulto.

VII. Si pauperes ad ianuam eleemosynae causa accedere contingat, cum iisdem benigne se habeat, et sedulo quaerat quid eis erogari possit iuxta abbatis arbitrium.

VIII. Mulieres, si quando ad ostium accedant, paucis verbis dimittat; aut si pluribus opus videretur, in ecclesiam, si extra monasterii claustrum sit, ad aedituum eas mittat, ubi ipsis responderi poterit, aut aedituum seu abbatem vocet, ut earum negotia expediant, prout res postulaverit.

IX. Si quis eleemosynam ad ianuam dabit, eam oeconomus statim tradet.

X. Loca portae vicina munda servet, et, ut iuxta ianuam omnes submissâ voce loquantur, curet.

XI. Ut ianitor ad portam sollicitus assistere possit, primo post persolutas matutinas horas sacrificio intersit. Cum autem cibum sumit, aut in aliquo ministerio intra vel extra monasterium occupatur, alius ab abbate seu vicario ad custodiam portae destinetur.

Cap. XVII. — De custode vestium.

I. Servare debet omnem suppellectilem sive lineam sive laneam, et quidquid ad indumenta, et, ubi opus fuerit, etiam ad calceamenta attinet; quae diligenti curâ, ut res pauperum Christi, custodiet in loco ad id designato.

II. Inventarium rerum, quas ipse custodit, si alicuius momenti sint, in libro habeat: et seorsim scribat quae de novo fiant, ut abbati sui muneris rationem reddere queat.

III. Vestes ordine dispositas servet, ne corrumpantur videat, et resarciendas etiam curet. Quas vero non amplius usui fratrum futuras iudicabit, eas abbati ostendat, ut ille de iis statuât.

IV. Quae singuli novitii ad monasteria attulerint, ea alicubi separatim asservet, donec professionem emittant.

V. Singulis mensibus cellas visitabit, ut ex abbatis arbitrio, si quid eis desit, suppleri possit. Si quid etiam superfluum inve-

*Quid agere
debeat.*

nerit, vestes duplices, instrumenta itineris, et similia, in vestiariâ officinâ custodiantur.

VI. Inspiciat etiam, quinam vestibus indigeant, ut abbati referat; eo vero inconsulto nihil cuiquam dabit.

VII. Linei panui lotori, sive externus ille sit sive domesticus, scripto numero dentur et accipiantur.

VIII. Tunicae singulorum, quae staturae induentium convenire debent, signis particularibus internoscantur, ne eas permisceri contingat.

IX. Sabbati vespere linea munda per omnes cellas distribuat; dominicâ vero die mane ex eisdem cellis immunda colligat, et an omnia, quae dederat, recipiat, animadvertat.

Cap. XVIII. — De cellerario.

*Ad quid de-
putetur.*

I. Custodiendis in monasterii cellario victualibus ab abbate cellerarius deputetur vir sobrius et non prodigus; idemque curam habeat omnium eorum, quae ad cibum et potum spectant, singula in locis suis reposta et clausa servans.

II. In rebus distribuendis iussum abbatis sequatur; et quamvis communiter aequalitatem inter omnes servare debet, habeat tamen infirmorum, convalescentium, eorumque qui laboriosiora opera exercent, rationem, prout ei fuerit ab abbate praescriptum, sine cuius arbitrio neque ientaculum neque aliud quidpiam ulli concedet.

III. Antequam penitus absumantur victualia quae in monasterio reconduntur, abbatem admoneat, ut tempestive per oeconomum providere possit.

IV. Curet munditiem tam cellarii quam refectorii, eorumque omnium quae eius usus serviunt, utque mensae rebus necessariis paratae sint, cum refectionis signum dabitur.

V. Catalogum habeat rerum, quae ad cellarium et ad refectarium pertinent; alterum etiam eorum, quae per hebdomadas aut menses debet fratribus ministrare tam in cibo quam in potu; tertium denique eorum, qui mensae ministraturi sunt.

VI. Quae ex mensâ supersunt, colliget, atque coquo tradet, qui illa conservabit me-

mor paupertatis, ut, et domesticis et externis pauperibus usui esse possint iuxta praescriptum abbatis.

Cap. XIX. — De coquo.

I. In iis omnibus, quae ad suum munus pertinent, munditiem servet ipse, et ab aliis servandam curet, detque operam ut omnia recte et opportune parentur, ea praesertim quae ad aegrotos pertinent.

II. Semihorâ, aut saltem quartâ horae parte, antequam in mensâ sit sedendum, praeparati omnes cibi esse debent.

III. Circa qualitatem et quantitatem, ordinem ab abbate praescriptum sequatur.

IV. Coquere aut aliud quidpiam pro aliquo particulari parare, infirmario tantum excepto, neminem sinat, neque ipse faciet sine abbatis facultate.

V. Scriptum in codice habeat catalogum rerum, quarum est usus in coquinâ, quas ipse servare debet.

VI. Diligentiam in rebus, quas consumit, adhibebit, ne quid non necessarium insumatur contra paupertatem religiosam.

VII. Si quem adiutorem haberet, satagat, ut cum verbo et exemplo aedificet, praesertim novitios.

Cap. XX. — De hebdomadario chori et mensae.

I. Praefectus ecclesiae singulis hebdomadis duos catalogos faciet, quorum primo per turnum sacerdotum notetur hebdomadarius chori, altero per turnum monachorum omnium, qui legere norunt, notetur hebdomadarius mensae.

II. Officium hebdomadarii chori est divinum officium et missam cantare; officium autem hebdomadarii mensae est libros ad mensam legere: ab utroque officio eximitur abbas monasterii.

III. Hebdomadarius chori primus ingrediatur chorum, et ultimus inde exeat; curetque, ne in officio divino tam in choro quam ad altare errores aliquos admittat, sed antea praevideat omnia officia, orationes, lectiones et his similia; nec memoriae suae confidat, sed omnia ex codice, quoad fieri poterit, recitet. In dexterâ chori parte abbas eiusque vicarius praesidebit; in sinistra hebdomadarius, qui praesente abbate neque

*Munditiem
servet.*

*Per turnum
deputandi.*

officiam inchoabit, neque absolutionem dicet; eo autem absente totum officium inchoabit et terminabit, etiam praesente abbatis vicario.

iv. Hebdomadarum mensae libros pro lectione ante mensem apertos habeat; et quando leget, attendat in quo emendetur ab abbate aut vicario; et emendatus, assurgat cum humilitate, et repetat prout emendatus fuerit. Ad signum abbatis aut vicarii, finiet lectionem. Libri autem qui legentur sunt: Sacra Scriptura, vitae sanctorum, historia ecclesiastica et opera ascetica, quae ab abbate assignari debent, servato ordine, ut primum legantur aliquot versiculi ex Scriptura, deinde succedat lectio ex vitis sanctorum, aut ex historia ecclesiastica, et concludatur lectione alicuius tractatus ascetici.

PARS QUARTA.

CAP. I. — De congregatione generali.

Congregatio generalis quodlibet celebranda triennio.

i. Congregatio generalis de triennio in triennium celebretur, nisi forte ob aliquam urgentem necessitatem esset anticipandum tempus, aut prorogandum ex decreto congregationis hegumenorum, quod debet opportune toti Ordini significari. Casus autem, ob quos congregatio generalis prorogari vel anticipari potest, sunt: primo, mors abbatis generalis, aut eius ad altioris dignitatem promotio, aut quando de eiusdem depositione, suspensione, vel publica reprehensione agendum sit, ut dictum est supra, part. iii, cap. iv, num. ii. Deinde publica rerum regionumque perturbatio ob pestem vel bellum, aut propter persecutionem infidelium, vel haereticorum et schismaticorum, aut communem totius Ordinis vel principalium potentiorumque monasteriorum necessitatem, quae iudicio congregationis hegumenorum urgens visa fuerit; in quo nihilominus casu significandum id erit abbatibus monasteriorum.

Mortuo abbate ad hegumenos specialis congregationis generale indicio.

ii. Penes abbatem generalem est congregationem indicare, eique praesidere usque ad successoris electionem. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa consultandum sit, tunc ad hegumenos spectabit illam indicare, eique praesidere usque ad novi abbatis generalis electionem,

aut veteris probatam innocentiam, servata semper vicarii generalis inter hegumenos praeceminentia, ut dictum est alibi. Vivente tamen abbate generali, etiam quando de ipsius causa agendum est, in litteris, in quibus ab hegumenis congregatio indicetur, nomen eiusdem abbatis praeponeatur nominibus hegumenorum.

iii. Duobus saltem mensibus ante diem, quo celebranda erit congregatio, indicatur per encyclicas epistolas ab abbate generali et hegumenis subscriptas et ad omnia nostri Ordinis monasteria missas. Si quod vero monasterium longius distet, tot mensibus ante indicenda erit, quot sufficere videbuntur iudicio hegumenorum. Dies autem congregationi celebrandae destinari solita, est decima novembris, qua Ordinis nostri Congregatio instituta fuit.

iv. Ad congregationem generalem vocandi erunt, eique interesse et in ea vocem habere poterunt, praeter abbatem generalem et quatuor hegumenos eorumque vicarios (si qui antea electi fuerant), abbates omnes tam provinciarum quam monasteriorum, et cum unoquoque abbate socii a congregatione monachorum illius monasterii electi: quotquot praeterea officio abbatis generalis vel hegumenorum functi sunt, modo non fuerint ob defectus aliquos depositi: his autem unumquodque monasterium de necessario viatico providebit tam in eundo quam in redeundo: ob quem finem a primoribus tum ecclesiasticis tum saecularibus illius provinciae abbates eleemosynam colligant et eam secum deferant.

v. Si quis abbas, vel officio abbatis generalis aut hegumeni defunctus, ob legitimum impedimentum, a congregatione monachorum probandum, per se ipsum adesse nequiverit, mittat monachum idoneum, qui vices suas in congregatione generali suppleat, habeatque locum in congregatione tamquam absentis procurator. Qui vero propter contumaciam vel inanes causas adesse neglexerit, cognita et declarata eius causa in congregatione generali, excommunicetur, et monachi ab eius obedientia absolvantur: socii autem abbatum, qui in con-

De indicatione congregationis generalis.

Qui sint vocandi ad congregationem.

Legitime impedimentum alium suum vice mittens.

gregatione monachorum electi fuerint, neminem possunt sibi substituere, nec suae electioni renunciare.

Qui vocem in congregatione habere nequeant.

vi. Nemo in congregatione generali vocem habeat, nisi sex annos in Ordine compleverit, inchoando ab annis probationis, et nisi triginta annos aetatis saltem inchoatos habeat. Item nemo in monasterium, ad celebrandam congregationem destinatum, intret nisi tribus diebus antequam inchoanda sit congregatio, exceptis iis qui ex longinqua regione per mare veniunt. Qui ad congregationem venerint sine licentia, per totum tempus, quo congregatio durabit, detineantur in loco poenitentiae: congregatione autem terminata, decernat de eis congregatio hegumenorum. Si quis vero querelas habeat ad congregationem deferendas, mittat eas cum abbate vel eius socio, propria manu subscriptas.

Quae ab abbatibus afferenda sunt.

vii. Unusquisque abbas ad congregationem veniens, aut vicarium suum mittens, debet afferre secum vel cum vicario mittere: i. Sigillum monasterii; ii. Catalogum, in quo descriptus sit numerus monachorum vivorum et quot defuncti sunt post ultimam congregationem et quot recepti; iii. Rationem dati et accepti toto regiminis sui tempore. Socius vero abbatis debet secum afferre: i. Litteras monachorum de sua deputatione; ii. Querelas eorumdem, si quae erunt.

De electione congregationis generalis.

viii. Abbas generalis, vel, eo absente, hegumeni, opportuno tempore provideant de rebus ad celebrandam congregationem necessariis. Quare i. Abbatem monasterii, in quo congregatio celebranda est, vel, eo absente, monachum alium constituent, qui oeconomi congregationis generalis nomen gerat; curetque, ut locus congregationi opportunus praeparetur, utque adsint victualia lecti et quaecumque ad receptionem monachorum hospitum necessaria sunt; ii. Deputent duos saltem confessarios cum facultatibus opportunis, necnon unum scribam congregationis, qui suffragia notabit et litteras ad congregationem directas coram omnibus leget; unum praeterea aedituum, qui curam habeat sacelli, ubi congregatio

fiet et unum ianitorem, qui portas congregationis observabit. Hi vero omnes, praeter abbatem supradictum, id est, confessarii, scriba, aedituus et ianitor, debent esse ex eorum numero, qui suffragia non habent in congregatione. Reliqua autem coenobii ministeria tam in ecclesia quam in choro et refectorio per eiusdem coenobii monachos diligenter obeantur, ne congregationis praetextu quidquam ex regulari disciplina omitatur.

De suffragiorum coenobiorum.

ix. Cum dies assignata advenerit, non obstante cuiuscumque absentia, congregatio incipiat. Cognitores autem suffragiorum sunt: i. Abbas generalis; ii. Quatuor hegumeni; iii. Duo ex monachis Congregationis a communitate vocalium electi, in quorum tamen electione neque abbas generalis neque hegumeni vocem habebunt.

De tempore durationis congregationis generalis.

x. Congregatio generalis per septem dies durabit. Singulis autem diebus, post cantata divina officia et celebrata sacramenta, scrutinium fiet, cui praemittitur sermo paraeneticus ab abbate generali, aut alio quopiam, ad conventum monachorum per semihoram.

Quid an agendum sit tempore.

xi. In primo triduo, Ordinis statum examinent, seduloque explorent, si quid supplendum aut resecandum sit; singulisque permittitur, quodcumque apud se statuerint suggerere abbati generali aut hegumenis, qui monachorum suggestiones in commentarium relatas coram congregatione recitabunt. Interim hegumeni iussu abbatis generalis a monasteriorum abbatibus statum et rationes exigant singulorum monasteriorum, easque in tabularium totius Ordinis referendas, eidem generali abbati exhibeant. Quartâ die proceditur ad electionem abbatis generalis et hegumenorum, ut infra; si autem non ob electionem superiorum, sed ob aliam causam coacta fuerit congregatio, de illa tractabitur. Tribus postremis diebus monachorum causae finiuntur, eorumque postulatis satisfiat, et si quid contra regulam, constitutiones, vel consuetudines Ordinis peccatum est, corrigatur.

xii. Septimo die, postquam congregatio terminata est, dato signo a generali abbate,

aperiatur porta, itaut etiam non vocales adesse possint et audire. Tum a scribâ congregationis legatur: i. Tabula novorum officialium, a totâ congregatione sive ab abbate generali et hegumenis electorum, necnon monachorum ad monasteria, quae idem abbas generalis designaverit, mittendorum; ii. Constitutiones, si quae fuerint a congregatione sancitae; iii. Recitentur nomina monachorum omnium ab ultimâ congregatione defunctorum, ut pro iis omnibus una missa sollemnis celebretur; iv. Recenseantur etiam nomina insigniorum benefactorum, simulque omnes moneantur, ut pro iis sacerdotes quidem unam missam celebrent, laici vero dicant quinquaginta *Poter noster* et *Ave Maria*; v. Abbas generalis faciat absolutionem generalem, et sic congregationem dimittat.

xiii. Dimissâ congregatione generali, unâ cum hegumenis faciat congregationem hegumenorum; et primo quidem eligantur abbates provinciarum et monasteriorum, singulisque patentes litterae tradantur, ut ad officia sua abeant.

xiv. Forma litterarum congregationis monachorum, cum mittunt ad congregationem generalem unâ cum abbate monasterii seu provinciae, socium ab ipsis electum:

Reverendissimi patres, notum facimus vobis, congregationem nostram habitam in monasterio N., die N., mense N., anno N., communi consilio elegisse reverendissimum patrem N., ut, nomine totius monasterii vel provinciae, unâ cum nostro abbate ad congregationem generalem accedat. Quocirca tradimus ei potestatem agendi pro nobis in congregatione generali omnia et singula, quae facere possemus si praesentes essemus, ratum gratumque habituri quidquid in eadem congregatione factum fuerit. Datum in monasterio N., anno N., mense N. Sigillum † monasterii. Et subscriptent omnes iuxta ordinem suum.

xv. Forma litterarum abbatis provinciae vel monasterii, cum mittit vicarium vel procuratorem ad congregationem generalem:

Reverendissimi patres, notum facio vobis, me, ob causam N. impeditum, elegisse reverendum patrem N., ut tamquam meus vicarius et procurator ad congregationem generalem accedat, eique sigillum et rationes officii mei tradidisse, necnon facultatem in congregatione generali omnia et singula agendi, quae ego facere possem si praesens essem, ratum gratumque habiturus quidquid in eadem congregatione factum fuerit. Datum in monasterio N., anno N., mense N., die N. Sigillum † officii. N. abbas provinciae vel monasterii N.

CAP. II. — De electione abbatis generalis, et hegumenorum.

i. Ante electionem legantur constitutiones de requisitis eligendorum, deque eorum officio.

ii. Nemo potest in abbatem generalem aut hegumenum eligi, nisi compleverit annum aetatis trigesimum, et annum in nostro Ordine octavum quidem abbas generalis, sextum vero hegumenus.

iii. Electio nullo modo fiat per absentium, sed praesentium dumtaxat suffragia; eaque secreta sint, non publicatis eligentium nominibus.

iv. In loco pro electione deputato, aedituus aram maximam, ubi venerabile Eucharistiae sacramentum in ciborio conditum prostabit, solemniori, quam in primo triduo congregationis, ritu instruat. Super altari ante ciborium alta crux collocetur, sex hinc inde accensis candelis. A dextris crucis evangeliorum codex pretioso velo coopertus; a sinistris vero imago sive reliquiae sancti patris nostri Antonii, et codex regulae cum constitutionibus; infra altare ad latus dexterum ponatur mensa, iuxta quam assidebit scriba seu secretarius, qui, datâ servandi secreti fide, solus ex patribus non vocalibus in congregationem introducetur: super mensam vas seu arcula collocetur, in quam ab electoribus schedulae mittendae erunt: sic autem fabricetur, ut demissae e superiori orificio schedulae dilabi aut extrahi nequeant, donec, functione peractâ, legitime a cognitoribus suffragiorum referetur: alterum praeterea vas intra cancellos altaris praepa-

Requisita, ut quis in abbatem generalem aut hegumenum eligi queat.

Forma electionis.

retur aquâ oppletum, in quod schedulae praedictae statim proiciantur.

v. Habeatur sermo paraeneticus ad electores per semihoram de eligendo digniori abbate generali, dignioribusque hegumenis: deque votorum renovatione praemittendâ ab omnibus.

vi. Absolutâ paraenesi, abbas generalis, et quatuor hegumeni hinc inde ad dexteram laevamque ipsius, ante partem mediam in genua procident: et post¹ hos, provinciarum monasteriorumque abbates: deinde reliqui monachi secundum antiquitatem propriae professionis: postremo scriba, seu secretarius et aedituus, et ad portam ianitor.

vii. Sequatur votorum renovatio, abbate generali et hegumenis praeeuntibus, deinde reliquis simul prosequentibus, de verbo ad verbum et cum pausâ, ut supra, part. ii, cap. xi.

viii. Abbas generalis, absolutâ votorum renovatione, B. Virginis Mariae litanias cum cantu inchoabit: quibus finitis, fratres admoneat, ut praemisso contritionis actu intentionem pariter rectam habere studeant, simulque omnes dominicam orationem recitent, et SS. Trinitatis opem, necnon Deiparae et sancti Antonii intercessionem implorent: mox assurgit ipse, et fratribus in genua adhuc provolutis generalem absolutionem pronunciat: post universi e templo egressi, ad ferenda suffragia accedant, si alibi electio facienda est; si vero in eodem templo, aedituo foras egresso, porta clauditur, quam ianitor ab exteriori parte observabit.

De resignatione officiorum.

ix. Antequam ad novi abbatis generalis electionem procedatur, debet is, cuius officium expirat, sigillum et officium in manibus hegumenorum resignare ac deponere, in haec verba:

Reverendi patres, in manibus vestris resigno ac depono officium abbatis generalis, quod mihi indigno congregatio generalis commisit; simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.

Hoc idem facere debet unusquisque hegumenus coram electo abbate generali, cum

¹ Male edit. Main. legit *pone* pro *post* (R. T.).

ad successoris sui electionem procedendum est, dicens:

Reverendissime pater, in manibus vestris resigno ac depono officium hegumeni, quod mihi indigno commissum est, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.

Factâ tamen resignatione, in suo loco et ordine tamdiu stabit, donec successor declaretur.

Si per obitum aut promotionem abbatis generalis, aut aliquod legitimum eius impedimentum, electus fuerit vicarius generalis, hic etiam ante electionem novi abbatis generalis resignabit officium in haec verba:

Reverendi patres, in manibus vestris resigno et depono officium vicarii generalis, quod mihi indigno commissum est, etc. Idem dicendum de vicario hegumeni.

x. Suffragiorum ordo est: primus abbas generalis, ad mensam accedens, suum suffragium in schedulâ scribat, nomine tantum electi expresso, hoc modo: *Eligo reverendum patrem N. in abbatem generalem nostri Ordinis.* Tum schedulam propriis manibus complicit, atque in praeparatam arcam ineiciat. Sequantur ordinatim singuli hegumeni; postea abbates provinciarum et monasteriorum; postremo reliqui patres vocales, habitâ semper ratione antiquitatis professionis.

Si quis patrum indigeat operâ scribae, hic suggestum ab illo nomen scribat in schedulâ, eamque plicatam ipsi reddat, in praedictam arcam ab eodem propriâ manu statim demittendam.

xi. Post lata suffragia, in locum suum unusquisque regrediatur; loca autem extra cancellos altaris disposita erunt. Tum vero abbas generalis solus cum quatuor hegumenis et duobus a patrum coetu ad cognoscenda suffragia electis sanctuarium ingressus, schedulas ex arcâ extrahat, mox numeret, et si patrum numerum superent, aut minime aequent, electio non constabit, nec aperiendae erunt schedulae, sed continuo in vas aquâ oppletum immittantur, et nova electio fiat. Si vero suffragiorum numerus bene constet, tunc abbas generalis singulas schedulas coram hegumenis et duobus suffragiorum cognitoribus aperiat, nomenque

Suffragiorum ordo.

electi altiori voce pronunciet, ut monachi in templo stantes audiant, et illud a secretario in charta notetur.

De scrutinio. XII. Si pars suffragiorum supra dimidium vocalium maior convenire in electione reperiatur, ea censetur facta; sin autem in duas personas suffragia dividantur, his a ferendo suffragio exclusis, iteretur scrutinium. Si rursus aequalis pro utroque suffragiorum numerus constiterit, praefendus prior tempore professionis; sin autem professionis tempore aequales fuerint, aetas attendenda, et senior iuniori praeeligatur.

XIII. Si vero suffragia in diversas personas distraherentur, itaut in neminem maior congregationis pars conveniat, secundo ac tertio scrutinium repetatur. Quod si etiam tunc nemo habeat maiorem suffragiorum partem, contingat autem duos vel tres habere plura suffragia, itaut singuli quartam saltem partem suffragiorum obtineant, per abbatem generalem promulgentur his verbis:

Reverendus pater N. N. et reverendus pater N. N. habent plura suffragia quam reliqui; ex his igitur potestis unum eligere in abbate generalem totius Ordinis.

Tum, illis qui nominati sunt exclusis, vocales reliqui ad electionem modo supradicto procedant, unum ex nominatis eligentes, in quem maior pars suffragiorum convenerit.

Publ. in arch. v. observat. XIV. Finito scrutinio, electus abbas generalis promulgetur a suo praedecessore, vel, si ipse in officio confirmatus fuerit, a primo hegumenorum, his verbis:

Reverendi patres. Facta suffragiorum collatione, invenimus maiorem partem congregationis nostrae convenire in electione reverendi patris N. N. Ideo nomine totius congregationis nostrae, et potestate per vos omnes mihi concessa, pronuncio et declaro reverendum patrem N. N. electum fuisse, et esse nostrum omnium totiusque Ordinis nostri abbatem generalem.

xv. Facta electionis proclamatione, primus hegumenus aut dignior inter vocales intonat psalmum XIX, reliquis alternatim prosequentibus, *Exaudiat te Dominus in die tribulationis; protegat te nomen Dei Iacob*, etc.

Interea hegumeni ducunt electum ad

1 Videtur deesse non (R. T.).

sedem, ad cornu sinistrum altaris paratam, qui osculatur primum altare, deinde sedet. Tum a digniori traditur ei liber regulae et constitutionum, ac sigillum officii; qui, retinens sigillum, tradit uni ex vocalibus, ut legat caput III partis III, quod est de praeminentia et officio abbatis generalis. Interim fratres singuli, iuxta ordinem suum, ad eum accedentes, genibus flexis manus eius osculantur. Ipse vero tamdiu in loco suo sedebit, donec hegumeni quatuor eligantur, nec e sede sua recedit, nisi cum suffragium proprium scripturus est et in arcam missurus, et suffragia monachorum, ut supra cogniturus, electumque proclamaturus; quo statim proclamato, ad sedem suam redibit.

XVI. Si electus absens fuerit, postquam proclamata est illius electio, cantatur psalmum XIX, ut supra; quo finito, statim proceditur ad electionem hegumenorum, quorum primus vices abbatis generalis geret, donec abbas ipse generalis aderit. Quod si adesse possit, antequam congregatio generalis absolvetur, tunc enthronismus eius modo supradicto fiat.

XVII. Neque abbati generali neque hegumenis fas est electionem suam recusare, aut officium abdicare. Si vero contigerit eos ex legitima causa ab officii executione impediri, in congregatione hegumenorum potest vicarius eis substitui, ut dictum est part. III, cap. IV.

XVIII. Absoluta abbatis generalis electione, continuo ad electionem quatuor hegumenorum iuxta praedictum ordinem procedent, etiamsi electus generalis absens fuerit.

Primum hegumenus in manibus abbatis generalis, vel, eo absente, in manibus dignioris ex vocalibus resignet sigillum et officium ut supra; mox suffragia feruntur, et si duo vel tres plura suffragia habere reperiuntur, itaut quartam saltem partem singuli obtineant, abbas generalis, recens electus, vel, eo absente, dignior ex vocalibus (exclusis iis qui nominantur) dicat ad coetum monachorum:

Reverendi patres N. N. et N. N. habent plura suffragia quam reliqui; ex his igitur potestis eligere unum in hegumenum.

Finito scrutinio, electus hegumenus promulgatur ab abbate generali, aut, eo absente, a digniori ex vocalibus, in haec verba:

Reverendi patres. Facta suffragiorum collatione, invenimus maiorem partem congregationis nostrae convenire in electione reverendi patris N. Ideo nomine totius congregationis nostrae, et potestate a vobis mihi concessa, pronuncio et declaro reverendum patrem N. electum fuisse et esse hegumenum.

Addat in fine *primum, secundum, tertium vel quartum*, iuxta uniuscuiusque hegumeni locum.

Hegumenus electus abbati generali genuflectat, eiusque manum deosculatus, ad dexteram ipsius vel sinistram iuxta ordinem suum stabit. Abbas vero generalis illum ad osculum admittet, eique sigillum officii tradet. Tum fratres iuxta ordinem suum, facta prius altari, deinde abbati generali et hegumenis antea electis, aut in officio confirmatis, reverentia, coram hegumeno recens electo genuflectentes, manum eius osculantur. Hegumeni vero antea, ut supra, electi, collegam suum post ipsos electum ad pacis osculum admittant; si hegumenus sacerdos non fuerit, sola pacis appreciatione, omissa genuflectione, honorabitur.

XIX. Penes congregationem generalem est abbatem generalem confirmare, vel novum eligere: hegumenorum pariter potestatem prerogare aut abrogare, sive quosdam confirmare, et alios de novo eligere. Nam, omnes simul eodemque tempore mutare, minus expedire videtur, ut nimirum novus hegumenus a veterano rudimenta novi officii capiat. Si vero, attentis circumstantiis, secus agendum electoribus in Domino visum fuerit, ad omnium etiam hegumenorum depositionem tuto procedent.

Aeta in arch. v. observat.

XX. Secretarius congregationis, tam generalis abbatis quam hegumenorum electionem in acta referat, quae, subscriptionibus omnium vocalium firmata, in archivio asserventur.

Absoluta quatuor hegumenorum electione, divinae maiestati gratiae agenda sunt. Quocirca abbas generalis cum hegumenis et omnibus patribus vocalibus ante portam

mediam altaris procidat in genua, primus ipse, deinde quatuor hegumeni, mox reliqui iuxta ordinem suum. Tum incipiat psalmum CXLVIII, reliquis hunc et duos sequentes psalmos alternatim canentibus:

Laudate Dominum de caelis: laudate eum in excelsis, etc.

Quibus finitis, assurgens abbas generalis, stansque in porta media, conversus ad altare, fratribus genuflexis, sequentem precationem recitabit:

Gratias agimus tibi, Deus noster, Trinitas sanctissima, Pater, et Fili, et Spiritus Sancte; quoniam, sicut ad tuum nos peculiarem famulatum assumpsisti, atque in sanctis tabernaculis tuis collocasti, fratresque in spiritu coniunctos effecisti et constituisti in monte Sion, qui est religiosus status, ponens pacem fines suos, muroque circumdatus obedientiae, castitatis et voluntariae paupertatis, quo spectaculum feremus angelis et hominibus, ita hodie gratia tua innovasti vinculum, quo iungimur dilectioni tuae, nosque in hierarchias et choros in similitudinem angelorum distinxisti ad officia ministerii tui in paradiso domus tuae, quem plantasti nobis, et in quo nos collocasti, ut ex eodem fructus vitae perfectae colligeres, nosque illum operaremur, beneplacitum tuum perficientes, et divinae voluntati tuae obsequentes; et nunc, Domine Deus, tuere nos, et custodi vineam istam, quam plantasti dexteram tuam, et domum tuam aedifica, quam virtute tua fundasti; quia nisi tu, Domine, aedificaveris domum, frustra vigilant qui custodiunt eam. Da, Domine, assistentem sedium tuarum sapientiam iis, quos ad ministerium domus tuae elegisti. Benefac nobis, et corda nostra sanctifica, mentesque nostras in obsequio confirma: intercedentibus sancti Dei genitricis Virgine Maria, et beatissimo patre nostro sancto Antonio magno, et omnibus sanctis. Fratres: Amen.

Deinde abbas generalis, facta altari reverentia, ad eos adhuc genuflexos conversus, facit absolutionem generalem in haec verba:

Deus misereatur vestri et dimittat debita vestra, et tribuat vobis absolutionem et remissionem omnium peccatorum vestrorum. In nomine + Patris, + Filii, et + Spiritus Sancti.

Fratres: Amen. Et surgant, eiusque manum ordinatim osculantur, et ad suas singuli cellas secedunt.

CAP. III. — De congregatione hegumenorum et electione abbatum provinciae vel monasterii.

Tempus congregationis hegumenorum.

I. Congregatio hegumenorum de semestri in semestrem ab abbate generali et quatuor hegumenis celebretur, et quoties de rebus agendum est aut valde urgentibus aut potestatem eiusdem congregationis exigentibus.

A quo indicenda.

II. Penes abbatem generalem est illam indicare eique praesidere. Si vero ipse mortuus fuerit aut promotus, aut de ipsius causâ et reatu consultandum sit, tunc ad omnes simul hegumenes spectabit illam indicare, et prior in ordine praesidebit tamquam vicarius abbatis generalis, ut supra dictum est.

Quoto tempore durare debeat.

III. Per septem dies ea durabit; singulis autem diebus, praemissâ oratione dominicâ et litiis beatissimae Virginis coram altari ab aedituo parato, ianitore portam observante et secretario ad mensam assidente, necnon duobus monachis suffragiorum cognitoribus, suffragia ferent, ut supra dictum est de congregatione generali. Porro secretarius, aedituus, ianitor et duo suffragiorum cognitores ab abbate generali et hegumenis praeeligendi sunt. Antequam vero prima congregatio inchoetur, sermo paraeneticus fiat ab idoneo monacho, quem abbas generalis designaverit.

De electione abbatum provinciarum et monasteriorum.

IV. Si post congregationem generalem eligendi sint abbates provinciarum et monasteriorum, primo congregationis die, sedentibus in ordine suo abbate generali et hegumenis, accedunt abbates quorum officium expirat, vel eorum vicarii, unus post alium, et genuflexi sigillum et officium in manibus abbatis generalis et hegumenorum resignant et deponunt in haec verba:

Reverendissimi patres. In manibus vestris resigno et depono officium abbatis provinciae N. vel monasterii N., quod mihi indigno commissum fuit; simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.

Si vicarius fuerit aut procurator, dicat:

Reverendissimi patres. Nomine ac vice reverendi patris N. in manibus vestris resigno

et depono officium abbatis provinciae N. vel monasterii N., quod ipsi commissum fuit; simulque veniam peto de omnibus culpis ab ipso in eodem officio commissis.

Factâ resignatione, unusquisque extra congregationem recedet, et clauso ostio, legat secretarius coram abbate generali et hegumenis excessus vel defectus, si quos dicti abbates in suo officio commiserint, oblatas adversus eos subditorum monachorum accusationes et similia, quae in ultimo triduo congregationis generalis examinata sunt et in acta relata, ut cap. I huius partis, num. XI, dictum est. Mox generalis et hegumeni de iis deliberent; et si quid in regulam, constitutiones, consuetudines vel monachos peccasse deprehensi fuerint, vocentur singillatim et introducantur ad congregationem, ibique reprehendantur et dignâ malefactorum poenitentia mulcentur: alias omnes simul introducantur, et genuflexi benedicantur ab abbate generali et absolvantur iis verbis:

Deus misereatur vestri, etc., ut capite superiori circa finem.

Tum extra congregationem dimittantur, et abbas generalis cum hegumenis per suffragia secreta eligat abbates provinciarum et monasteriorum eodem modo, quo supra de electione generalis et hegumenorum dictum est.

Suffragium in schedulâ scribatur sic: *Eligo reverendum patrem N. in abbatem provinciae N. vel monasterii N.*

Extrahuntur autem suffragia a duobus monachis eorum cognitoribus, et scribuntur in cartâ a secretario; et unus ex illis duobus, professione antiquior, nomen electi altiori voce pronunciat, ut generalis et hegumeni audiant; et qui plura suffragia habuerit, ille abbas erit, quem proinde generalis proclamabit in haec verba:

Nomine congregationis nostrae pronuncio et declaro reverendum patrem N. abbatem provinciae vel monasterii N.

Finito scrutinio, omnes electi abbates, qui in eo monasterio praesentes fuerint, vocantur a congregatione; et cum introducti fuerint, genua flectunt coram abbate gene-

De extrahendis suffragiis.

rali et hegumenis, manumque eorum deosculantur, et invicem ab bis ad osculum pacis admittuntur. Abbas autem generalis tradat unicuique eorum sigillum officii sui, deinde omnibus praeter hegumenes genuflexis impertitur benedictionem, dicens:

Benedicat vos omnipotens Deus, Pater † et Filius † et Spiritus † Sanctus.

Fratres, Amen; et procedunt unusquisque ad cellam suam.

Abbas generalis et hegumeni tradunt singulis patentes litteras tenoris sequentis:

Venerabilibus fratribus Ordinis sancti patris nostri Antonii, Congregationis de Monte Libano, provinciae N. vel monasterii N., salutem in Domino et benedictionem. — Notum facimus vobis, fratres, congregationem hegumenorum habitam die N., mense N., anno N., communi consilio elegisse reverendum patrem N. in abbatem vestrum proprium et peculiarem, qui carne et spiritu vos gubernet iuxta nostras consuetudines, constitutiones et regulam. Quocirca mandamus vobis in virtute sanctae obedientiae ut eidem secundum nostrae Libaniticæ Congregationis regulam parentis, eumque abbatem seu patrem nostrum appelletis, ipsique veluti legitimo praeposito vestro debitam obedientiam, honorem atque reverentiam exhibeatis. Si quis illi subesse noluerit, noceat se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obediens. — Datum in monasterio N., die N., mense N., anno N. Congregatio hegumenorum.

Sigillum † generalis et hegumenorum.

Cum dictae litterae ad monasterium venerint, unus ex fratribus, reliquis audientibus, in ecclesiâ vel in refectorio, abbate electo praesente, illas legat: finitâque lectione, continuo abbati electo vel confirmato omnes genuflectant, abbas vero iis benedicat, dicens: *Benedicat vos omnipotens Deus, Pater † et Filius † et Spiritus † Sanctus.*

Et respondent *Amen;* et surgunt, eiusque manum osculantur. Abbas suae electionis patentes litteras apud se custodiat: cumque statuto tempore exauctoratus vel confirmatus fuerit, abbati generali illas restituet. Secretarius autem monasterii eas de verbo ad verbum describat, et in archivio

reponat. Sequentibus sex diebus in congregatione hegumenorum de rebus, ad universum Ordinem spectantibus, agatur.

V. Si vero congregatio hegumenorum non post congregationem generalem, sed praestitutis temporibus suis fiat, primo die de gravioribus negotiis agendum erit, postmodum reliqua definiantur.

VI. Terminatâ congregatione, describi current a secretario acta omnia, electiones officialium et constitutiones, si quae factae fuerint, sigilloque et propriâ generalis atque hegumenorum subscriptione firmentur, et in archivio reponantur. Quae vero monachis significanda sunt, ea per encyclicas litteras, a generali et hegumenis subscriptas, significantur. Exemplum autem litterarum omnium, quae nomine congregationis huius mittentur, a secretario eiusdem congregationis descriptum maneat in libro registorum, qui in congregatione generali tradatur novo abbati generali et novis hegumenis, in archivio reponendus.

CAP. IV. — De congregatione provinciae et monasteriorum.

I. Congregatio provinciae unoquoque anno per triduum celebretur ab abbate provinciae et abbatibus monasteriorum subiectorum; congregatio vero monasteriorum sit quolibet mense per unum diem ab abbate monasterii et monachis omnibus professis. Primam autem iudicet abbas provinciae, alteram abbas monasterii; et illa quidem uno saltem mense ante constitutum diem significari debeat, haec vero tribus ante diebus.

II. Quo mense facienda erit congregatio provinciae, praemittenda est opportuno tempore congregatio uniuscuiusque monasterii, ut in promptu habeat abbas, si quid ad eam congregationem referendum sit. Similiter quo anno celebrabitur congregatio generalis, opportune praemittatur congregatio provinciae.

III. Congregationi provinciae, praeter abbates monasteriorum, intererit socius abbatum uniuscuiusque monasterii a congregatione monachorum eligendus. Eius autem electio fieri debet tribus saltem diebus, antequam ad congregationem provinciae procedatur,

Congregatio provinciae quolibet anno celebranda.

Qui debeat interesse.

ut sufficiens tempus habeat ad sumendum informationem de statu monasterii deque querelis et causis monachorum. Idem dicendum de socio abbatum ad congregationem generalem discessum¹. Omnia autem, quae socius congregationi generali vel provinciali nomine monachorum praesentabit, debent esse sub sigillo monasterii clausa, et ab iis subscripta.

iv. In utraque congregatione idem ordo servetur, de quo supra in congregatione hegumenorum dictum est num. iii et vi. Secretarius autem, aedituus et ianitor ab abbate eligantur; duo vero suffragiorum cognitores a monachis ad congregationem convocatis.

De quibus agendum rebus

v. Agendum porro erit: primo de rebus spiritualibus ad profectum monachorum spectantibus, inquirendumque in mores uniuscuiusque, si quid contra regulam, constitutiones et consuetudines peccetur; secundo de regimine superiorum, et subiectorum obedientia; tertio de temporalibus monasteriorum rebus.

vi. Abbate ad congregationem generalem eunte, aut vicarium mittente, adhuc celebretur congregatio monachorum de mense in mensem, cui ipse abbas vel eius vicarius praerit. Non tamen celebrari poterit congregatio provinciae, nisi de anno in annum, et ipso abbate praesente.

vii. Si abbas monasterii decesserit, vicarius mortem eius tam abbati provinciae, quam abbati generali statim significabit; et interim monasterium administrabit usque ad novi abbatis electionem et adventum. Quod si vicarius in illo monasterio non fuerit, tunc antiquior professione vicarius erit, et, inter aequales professione, antiquior aetate praefertur, et sacerdos non sacerdoti. Mortuo autem abbate provinciae, abbas illius monasterii, in quo residere solet, ad abbatem generalem litteras scribat. Nemo tamen in eius officio se immiscebit, donec abbas generalis in congregatione hegumenorum de successore aut vicario decreverit.

CAP. V. — De congregatione hebdomadali.

1. In qualibet hebdomada per omnia monasteria feria sexta, aut alia die non im-

¹ Forsan discessurorum (n. t.).

pedita, debet fieri congregatio omnium monachorum.

ii. Sedentibus omnibus, et novitiis, si qui erunt, stantibus, abbas seu vicarius aliquid ex libris spiritualibus legat, vel legi faciat ad monachos.

iii. Deinde (novitiis¹ foras dimissis) idem abbas seu vicarius faciat brevem exhortationem contra defectus in monasterio occurrentes, nullam tamen personam nominando.

iv. Absoluta exhortatione, abbas stans, reliquis genuflexis, dicat:

Deus misereatur nostri, et dimittat debita nostra, et tribuat nobis absolutionem et veniam omnium peccatorum nostrorum. In nomine + Patris, et + Filii, et Spiritus + Sancti.

Fratres, Amen; et surgunt, eiusque manum deosculantur, et ad suas unusquisque cellas abeunt.

CAP. VI. — De electione in communi.

1. Ab electione tam activa quam passiva in quolibet officio Ordinis nostri, donec

Quibus non committenda officia.

cum eo fuerit dispensatum, specialiter arceatur omnis excommunicatus, suspensus, interdictus, irregularis, non professus, et qui non subest nostrae congregationi, etiamsi fuerit monachus professus Ordinis sancti patris nostri Antonii; item, qui ab Ordine nostro apostataverit, et qui ab illo ad alium Ordinem, etiam cum licentia superiorum, transivit, nec postea ad nostrum rediit; item, qui habet impedimentum naturale, ut fatuus, delirus, lunaticus; item, qui est notorie infamis ob publicum delictum, ut est homicidium, fornicatio, furtum, periurium, ebrietas; item subornator, qui prece, pretio, minis vel quocumque alio modo induxit eos; qui in electione vocem activam habent, ut se ipsum vel monachum aliquem determinatum eligant, singulatim eum nominando; item, qui per se ipsum vel alium procurat sibi dignitatem aliquam extra Ordinem; item, qui publice et scandalose Romano Pontifici, aut patriarchae vel Ordinario loci detraxerit, aut eorum canonicas sanctiones contempserit; denique, qui monachum notorie indignum sciens et prudens aliquando elegerit.

¹ Edit. Main. legit novitiis (n. t.).

In impedimentis, a quibus dispensatio.

ii. In iis impedimentis, quae ex iure canonico proveniunt, dispensatio petenda est a legitimo superiore, qualis est sanctissimus Romanus Pontifex, reverendissimus dominus patriarcha, et ordinarius loci episcopus, respective. In aliis vero, quae ex nostris constitutionibus inducuntur, abbas generalis dispensare poterit, vel, eo absente, congregatio generalis.

iii. Nemo eligit, aut eligere poterit in abbatem generalem, aut hegumenum, sive in abbatem provinciae, aut monasterii, nisi triginta annos saltem inchoatos aetatis habeat; et nisi sex annos in congregatione nostra compleverit, includendo annos probationis.

iv. In congregationibus hegumenorum provinciae et monasterii, ii tantum vocem activam habent, quorum mentio ibi sit. Vocem vero passivam in congregatione generali et hegumenorum habere possunt omnes monachi professi; in congregatione vero provinciae et monasteriorum, ii tantum monachi qui sunt illius provinciae et monasterii.

v. Nemo potest habere plures voces activas, etiamsi habeat plura in Ordine officia; sed unusquisque unam tantum vocem habeat.

vi. Omnis electio fiat per suffragia secreta.

vii. Ante electionem legantur constitutiones de officio eligendorum et de electione.

viii. Si suffragia fuerint aequalia, aut in diversas personas ita distraherentur ut in nullum maior pars conveniat, id fiat quod supra cap. ii, num. xii et xiii dictum est.

CAP. VII. — De visitatione.

1. Abbas generalis semel saltem in triennio visitet omnia monasteria Ordinis, et abbas provinciae semel quolibet anno monasteria sibi subiecta, ut dictum est part. iii, cap. iii, num. iii, et cap. v, num. ii.

Abbas legitime impediti vicarium visitatorem debent eligere.

ii. Si legitime fuerint impediti, substituent vicarium visitatorem, cui tempus et auctoritatem per suas litteras definiant, eique socium seu secretarium adiungent. Nulli autem vicario visitatori credatur, nisi litte-

ras suae delegationis antea exhibuerit coram monachis in congregatione convocatis in eo monasterio quod visitandum erit; eam vero monachorum congregationem abbas convocabit statim atque ei exhibitae fuerint litterae abbatis generalis, aut hegumenorum, aut abbatis provinciae. Si autem abbas fuerit absens, aut obedire noluerit, tunc ipse vicarius visitator eam convocabit.

Forma litterarum vicarii visitatoris.

Venerabilibus fratribus Ordinis sancti patris nostri Antonii Congregationis de Monte Libano, provinciae N., vel monasterii N., salutem in Domino et benedictionem.

Notum facimus vobis, fratres, nos elegisse reverendum patrem N. in vicarium nostrum, eique vices nostras commisisse, ut visitet vos et vestrum monasterium in temporalibus et spiritualibus, et inquirat in omnia ad vos dictumque monasterium spectantia, iuxta nostras consuetudines, constitutiones et regulam, cum facultate decernendi, quae decernenda esse urgens necessitas compulerit, alia vero ad nos deferendi; non tamen alium in locum suum substituendi, nec visitationem in quolibet monasterio ultra triduum prorogandi. Quocirca mandamus vobis in virtute sanctae obedientiae, ut reverendissimum patrem N. tamquam vicarium visitatorem a nobis deputatum recipiatis, eique debitam reverentiam et obedientiam iuxta commissum ipsi officium exhibeatis. Si quis illi contradicere ausus fuerit, noverit, se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obedientes. Datum in monasterio N., die N., mense N., anno N.

Abbas generalis, vel hegumeni, vel abbas provinciae N. — Loco + sigilli.

iii. Lectis in congregatione litteris, statim omnes genuflectent, excepto vicario visitatore; deinde surgentes deducunt illum in ecclesiam a dextris abbatis monasterii procedentem.

Si abbas generalis aut abbas provinciae personaliter ad visitandum monasterium veniret, convocata ab abbate loci monachorum congregatione, significabit breviter ut praeparent se ad reddendam rationem, quam

Qua methodo facienda visitatio.

sequenti die exigere incipiet; deinde procedet una cum abbate monasterii et monachis ad ecclesiam, ut supra.

iv. Ante aram maximam omnibus ordinatim genuflexis, abbas seu vicarius visitator, item genuflexus, ad portam mediam orabit aliquantulum; deinde intonabit psalmum cxlviii *Laudate Dominum de caelis, etc.*, quem una cum duobus sequentibus psalmis monachi alternatim canent; et dicto *Gloria Patri*, surgit abbas seu vicarius visitator, et facta ad altare reverentia, conversus ad monachos genuflexos facit absolutionem, dicens:

Deus misereatur vestri, et dimittat debita vestra et tribuat vobis absolutionem et veniam omnium peccatorum vestrorum. In nomine Patris † et Filii † et Spiritus Sancti.

Fratres: Amen; et surgunt, eiusque manum ordinatim osculantur, et abeunt in cellas suas.

v. Visitator primum locum tenebit cum socio suo, qui secretarii munus geret, etiam ante abbatem monasterii. Cum autem officio suo functus fuerit, ipse et socius locum iuxta dignitatem suam vel antiquitatem professionis habebit.

vi. Primo visitationis die, cantatis divinis officiis, ac terminata per abbatem loci aut eius vicarium sacra liturgia, antequam detur a celebrante benedictio, omnibus monachis ordinatim genuflexis, visitator diligenter visitabit totam ecclesiam: ac primum aram maximam, ubi repositum est sanctissimum Eucharistiae sacramentum, deinde reliqua, si quae erunt, altaria, an omnia munda sint, et decenter ornata et composita, qua visitatione absolutâ, reversus ad portam mediam, et facta altari reverentia, dat benedictionem, dicens:

Benedicat vos omnipotens Deus, Pater † et Filius † et Spiritus † Sanctus.

Fratres: Amen.

Visitator prosequitur hanc admonitionem: *Auctoritate Dei totiusque Ordinis nostri, praecipio vobis in virtute sanctae obedientiae, ut, cum unusquisque vestrum de omnibus et singulis personis ac rebus, ad hoc monasterium spectantibus, interrogatus fuerit,*

debeat, secundum conscientiam pure et veraciter revelare, secluso omni odio, favore et affectu: nec ullus vestrum extra monasterium discedere praesumat sine expressâ nostrâ licentia.

Tum surgunt fratres, et vadant in cellas suas. Visitator, deposita stola, in sacristiam vadit cum socio, abbate monasterii, et praefecto ecclesiae, seu sacrista, eamque diligenter visitat, considerando an munda et composita sint vasa sacra, vestes, libri et omnia utensilia.

Deinde procedit visitator cum socio et abbate loci ad cellam ipsius abbatis, qui, primo offert visitatori scripta nomina et officia singulorum monachorum et personarum etiam saecularium, qui monasterio inserviunt; secundo librum regulae et constitutionum Ordinis; tertio, librum secretorum quae alii visitatores ei monasterio reliquerunt; quarto, libros proventuum et expensarum monasterii et ecclesiae. Quibus peractis, visitator ad cellam sibi destinata, per ipsum abbatem loci, aut monachum ab eo designatum, advocabit singulos monachos, et inquisitionem inchoabit a iunioribus et desinet in ipsum abbatem, qui de singulis ipsi reddet rationem. Quae autem a singulis monachis referuntur, per socium et secretarium visitationis in carta notabuntur, in quorum fine unusquisque nomen suum subscribat, vel, si scribere nescierit, ipse secretarius eius nomen subscribat de ipsius mandato.

vii. Postridie visitator cum secretario lostrabit, primo cellas omnium fratrum; secundo, alias monasterii mansiones, ut scholam, bibliothecam, hospitium, infirmariam, vestiariam, cellarium, coquinam et refectorium, praesentibus abbate loci eoque monacho qui cellae illius curam habebit.

viii. Tertio et postremo die, convocata totius monasterii congregatione in locum ad id paratum, visitator brevem adhortationem faciet ad procurandam regulae et constitutionum observantiam, et legi faciat per secretarium monita relictâ monasterio: moneatque omnes et singulos, ut se ad poenitentiam negligentiarum faciendam disponant:

tum, genuflexis omnibus coram visitatore, culpas suas dicant ordinatim, incipiendo ab abbate loci usque ad iuniorem monachum, et veniam petant a visitatore, qui singulis cum discretione et charitate poenam iniungat salutarem: mox faciat absolutionem dicens:

Deus misereatur vestri, etc., ut supra n. iv, atque ita cum osculo pacis dimittat congregationem.

ix. Si ipse generalis aut abbas provinciae visitationem facit, utatur auctoritate suâ in correctione abbatis et monachorum.

Si vero fuerit vicarius, ad substituendum omnia referat; non tamen abbatem loci deponere, aut ab officio suspendere poterit, nisi specialem facultatem habuerit a congregatione hegumenorum. Quod si necessitas requirat ut monachum de illo monasterio in aliud trasferat, id auctoritate suâ facere poterit, si generalis fuerit aut abbas provinciae; si vero delegatus fuerit, consentiente abbate loci, in quo est, et abbate monasterii, ad quod transferendus est monachus, id faciet; illis autem dissentientibus, rem ad delegantem referet.

x. Haec fere sunt, de quibus visitator inquirere debet:

An singuli debitam abbati obedientiam exhibeant;

An abbas officio suo erga omnes aequaliter utatur;

An inter omnes et singulos pax et concordia servetur;

An sit aliquis proprietarius in monasterio, vel scandalosus, ebriosus, otiosus, assuetus iurare vel turpia loqui, notatus de suspectâ familiaritate intra vel extra monasterium, cum scandalo alium non alloquens, rixosus, contumeliosus;

An ab omnibus observetur regula et constitutiones quoad divinum officium, confessionem, communionem, orationem mentalem, ieiunium, refectorium, silentium, aliaque communis officia, et quomodo ritus et caeremoniae ecclesiasticae observentur;

An aliquid desit, vel superfluum sit in victu, potu, vestitu; et quomodo tractentur

ab abbate tam monachi seni quam infirmi et hospites;

Quomodo monachi iuniores instruantur, et qui sint mores saecularium qui sunt in monasterio coenobii.

xi. Acta omnia a secretario excepta sigilloque munita in archivium Ordinis inferat, et si vicarius sive delegatus fuerit, ad abbatem generalem vel provinciae referat.

xii. Omnem operam adhibeat, ut pacem et concordiam in monasterio relinquat.

PARS QUINTA.

CAP. I. — De processu iudiciali.

Cum monachorum causae a superioribus eorum iudicandae sint, communis ordo iudiciorum servetur.

i. Iudex secretarium praesentem habeat, ab ipso aut a maiori superiore eligendum, qui examini adsit et dicta examinandorum excipiat et sententiam scribat.

ii. Iudicium introducendum erit vel per accusationem, vel per denunciationem, vel per diffamationem.

Si per accusationem processus inchoetur, certus esse debet accusator, et capitula accusationis porrectae suâ manu subscribat.

Ante omnia autem examinandus accusator an sit integrae famae; an moveatur aliquo odio, aut alio pravo affectu; an quae proponit, habeant aliqua adminicula vel indicia veritatis, puta, quia accusatus alias in eodem genere peccati deliquerit, aut alio modo eius fama et existimatio laboret. Haec autem exactius observanda sunt, quando accusatio procedit contra abbates: isti enim falsis delationibus et querelis maxime obnoxii sunt; et rursus cum regiminis columnae sint, non facile neque ex levibus delationibus in periculum existimationis et famae vocandi sunt.

Si per denunciationem procedatur, denunciator similiter certus sit, et subscribere se debet denunciationis capitibus, sicut accusator, etsi ipse non teneatur processum prosequi et obiectae probare.

¹ Videtur legendum *columnae* (R. T.).

² Potius lege *obiecta* (R. T.).

Vicarii visitatoris quae sint facultates.

De quibus visitator debeat inquirere.

In omnibus iudiciis examinandae accusationis qualitates.

Si autem per diffamationem procedatur, examinandum primo, an fama aut diffamatio a probis et honestis viris ortum habeat, eaque diffamatio non semel sed saepius ad aures superiorum pervenerit.

De testium
examine.

Post accusationem seu denunciationem seu diffamationem, iudex ad testium examinationem deveniat, a quibus exhibito de veritate dicenda iuramento, vel facto iis de veritate dicenda in virtute sanctae obedientiae praecepto: primo, si sint extranei, generaliter interrogabit super eorum qualitatibus: deinde super praedictis capitibus accusationis; annotetque diem, mensem ac annum, quo singuli testes fuerint examinati, et quaecumque deposuerint; demum curabit ut iidem testes manu propria subscribant suas depositiones; et, si ipsi litteras ignorant, apponant suam manu figuram crucis, et alius ex ipsorum mandato subscribat eorumdem nomina, annotando se illorum iussu subscripsisse.

iv. His peractis, iudex accusatum seu denunciatum vel diffamatum citabit, eumque examinabit super praedictis, non semel, sed bis, vel ter, cum intervallo tamen, ut, si contradictoria dixerit, possit ex sua confessione redargui; et, si opus fuerit, ad reum convincendum eumque ad veritatem dicendam inducendum, poterunt coram eo produci testes, qui ipsum convincant.

Reo commu-
nicandae te-
stium deposi-
tiones.

v. Finito examine, dandum erit ipsi reo exemplar depositionum testium examinatum sine eorum nominibus cum termino competenti ad faciendas suas defensiones; et, si delicta sibi obiecta non diluat, eaque sint probata sufficienter vel per rei confessionem, aut per testes reus fuerit convictus, poterit, praevisa citatione, ad sententiam deveniri, et reus in poenam eius delicto debitam condemnari. Si vero diluerit legitime, erit absolvendus aut declarandus innocens. Si autem de eius innocentia non plene constiterit, debet absolvi nihilominus, appositâ clausulâ ex hactenus deductis quia innocentia rei non fuit plene probata.

vi. Si abbas generalis aut begumeni vel abbas provinciae commiserint alicui ut causam examinet et iudicium ferat, is debet,

primo, terminos facultatis suae non excedere, sed intra eos se continere: nimirum si examen tantummodo ipsi commissum fuerit, non debet sententiam ferre; secundo, confectum ut supra processum iudiciale, propriaque manu subscriptum, et sigillo monasterii signatum, transmittat ad superiorem.

vii. Monachi omnes curare debent: primo, ut delinquentem charitative moneant iuxta sanctum Evangelium, antequam accusetur vel denunciatur; secundo, ut, quantum fieri potest, evitent formam iudicii, multoque magis exceptiones, quae dari solent vel possunt contra solemnitatem iuris in processu facto et sententia lata; nam institutum monasticum, quod assumpsere, docet eos non contendere iudicio, sed propriae voluntati renunciare, poenitentiam agere, et pro Domino pati.

viii. Non debet in re levi vel ex mera suspitione fieri accusatio aut denuntiatio; sed in delicto gravi et certo vel quasi certo. Item ab accusatione excluduntur ebriosi, detractores, iracundi, aut similibus vitiis laborantes, qui, prius frequenter moniti, emendati non fuerint; et qui voce activa et passiva privati sunt, iidem non debent a iudice ad testimonium admitti, bene tamen ad informationem. Quando vero ex processu constiterit innocentia accusati, debet a iudice accusator in poenam talionis condemnari.

Voce activa
et passiva pri-
vati in testibus
non admittendi.

ix. Si delictum, de quo quis accusatur aut denunciatur vel inquiratur, non fuerit publicum, curare debet iudex ne illud evulget, sed secretum servet, quantum fieri potest.

x. Qui poenitentiam sponte facere recusaverit, compelli poterit per censuras. Quod si istas proterve spreverit, acriora remedia adhibeantur; semper tamen habito respectu circumstantiae loci, temporis et personae.

CAP. II. — De culpis et poenis.

Cum constitutiones nostri Ordinis non obligent ad culpam, nisi propter contemptum et scandalum, sed solum obligent ad poenam transgressoribus infligendam, ideo dicendum nunc est de poenis quae ad correptionem culparum imponuntur.

Lenitas a su-
perioribus ad-
hibenda.

i. In primis superiores intelligant, sibi cum fratribus agendum in spiritu lenitatis, nec, nisi causâ attente perspectâ, ad acriora remedia esse progrediendum. Quare plerumque praemittenda erit admonitio charitativa seu per se seu per alios, itaut subditus doceatur emendationem delictorum a superiore quaeri, non delinquentium ruinam.

ii. Intelligant pariter subditi, eadem piâ animi praeparatione sibi suscipienda esse ista charitatis remedia, cum qua a superiore illa applicari iustum est credere, cum magno scilicet desiderio proprii profectus et emendationis; neque dandum locum diabolo suggerenti futes querelas adversus superiores, aut secum ipsis, aut, quod omnino cavendum est, cum aliis, praesertim externis, etiamsi contingat poenitentias iniungi insontibus ex falsâ, ut aliquando accidere necesse est, delatione et errore.

iii. Praeterea superiores frequenter recogitent, se de suis subditis rationem Deo reddituros; ac proinde diligenter serioque caveant, ne ex propria indulgentiâ et remissione regularis disciplina laxetur: dum nimirum subditi, impunitatem sibi ex superioris conniventiâ pollicentes, quodlibet audere paulatim assuescant. Quamobrem caute circumspecteque attendant, ne quis contra constitutiones abusus quovis praetextu inducatur; noverintque ex parvis transgressionibus magnam quandoque ruinam disciplinae regulari imminere; idque si ipsorum vitio contingat, gravissimae ipsos noxae reos fore.

iv. In poenis iniungendis superiores haec praecipue observent:

Quae obser-
vanda in poe-
nis iniungendis.

Primum, ut auctâ gravitate culpa ex gravitate circumstantiarum, poena pariter augeatur; et in iis quidem monasteriis, in quibus est frequentior monachorum numerus, ad mensam communem, ex schedulâ a superiore vel eius vicario scribendam, legatur culpa et poena, indicato etiam nomine delinquentis ad communem aedificationem, nisi forte ipse reus eodem in loco ex sua devotione velit se ipsum simili modo accusare. Quod etiam superior, cum id ex-

pedire in Domino iudicaverit, iniungere poterit.

Secundum, ut poena gravior et gravissima non nisi cum maturiori consilio patrum seniorum ab abbate infligatur; eaque in scriptis, et postquam de culpâ constiterit per confessionem rei, vel per competentia testimonia; et, si id rei gravitas exposcat, abbatis etiam generalis sententia rogetur.

Tertium, ut fratribus propectae aetatis, quoad aliquas poenas aetati minime convenientes, abbas ita dispenset, ut alias simul magis congruentes iniungat. In graviore vero et gravissimâ culpâ taxatam in constitutionibus poenam nullatenus mutet, nisi causa commutandi sit legitime probata coram abbate generali.

Quartum, ut abbas, dum alicuius culpam redarguit, aut poenam ei iniungit, caveat summopere, ne id ex ira aut odio aut vehementi animi perturbatione faciat; multoque minus, ne iniuriis verbis, aut contumeliis, sive imprecationibus reum excipiat. Quod si id fecerit, a seniore monasterii moneatur semel, bis et tertio; sique emendatus non fuerit, ad abbatem generalem deferatur, qui ei debitam culpae poenam omnino iniungat.

De contuma-
ciis.

v. Si quis ex fratribus iniunctam sibi poenitentiam ex protervia aut aliâ animi perturbatione subire detrectaverit, in cellâ includi reum iubeat abbas; et postea mittat ad eum seniores patres, qui illum moneant ad poenitentiam, et inducant ad obedientiam, quam si fecerit, bene erit, si autem adhuc in contumacia perseveraverit, triduo illum includi in cellâ iubebit, et pane tantum et aquâ vesci, idque, cum culpâ, ob quam poena iniungitur, non sit gravior aut gravissima; nam in eo casu augenda erit poenitentia iuxta qualitatem delicti, quemadmodum infra dicetur cap. xiv, num. i.

vi. Cum culpae aliae sint leves, aliae graves, graviores et gravissimae, debet abbas poenitentias iuxta culparum qualitatem iniungere, ut infra praescribitur. Poenas vero commutare, et pro gravibus leves iniungere,

aut vice versa pro levibus graves imponere, non poterit sine consilio et congregatione monachorum. Quae autem hic taxatae non sunt poenae, cum consilio eorundem monachorum in Domino taxabit.

CAP. III. — De levi culpa et poenâ.

Levium culparum non est numerus: ex his autem, quae hic apponuntur, de ceteris iudicari prout erit.

Levis culpa est:

Culpa levis, quae sit. I. Si quis ad inchoationem officii, vel congregationis, vel collationis spiritualis non adfuerit;

II. Si quis aliquid dixerit vel fecerit, unde fratres offendantur;

III. Si quis quidpiam utensilium ex desiderio frugerit, aut perdidit, vel cibi potusve aliquid effuderit;

IV. Si quis communi refectio non interfuerit;

V. Si quis constitutis horis silentium frugerit;

VI. Si quis pro victu, aut vestimentis, vel aliâ re murmuraverit;

VII. Si quis eorum, qui communibus officiis deputati sunt, munus suum in re aliquâ neglexerit;

VIII. Si quis potum vel cibum sine licentiâ sumpserit;

IX. Si officio in tabulâ assignato defuerit;

X. Si quis in caeremoniis missae, divinarumque officiorum, minus decenter se gesserit, aut aliquid omiserit, vel de suo addiderit;

XI. Si quis oculos vagos ad vanitatem direxerit;

Quae poena iniungenda. XII. Si quis strepitum in cellâ vel monasterio aut ecclesiâ sonitumque fecerit.

Quicumque in praefatos et similes defectus inciderit, et de illis proclamatus fuerit, vel ipse se sponte proclamaverit, vel aliunde hoc ipsum constiterit, abbas iniungat peccanti unum psalmum, vel aliquot orationes dominicas, vel psalmos seu genuflexiones in refectorio aut in ecclesiâ, iuxta modum quo excessit et qualitatem personae.

CAP. IV. — De gravi culpa et poenâ.

Gravem culpam censemus:

I. Si quis frater cum fratre vel externo,

intus vel foris, rixas habuerit; si quis fratri vel saeculari contumeliam dixerit, vel minas et maledicta in eosdem protulerit;

II. Si quis inter fratres discordiam, dicta unius alteri referendo, vel alio modo, seminauerit;

III. Si quis iurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere, ad risum alios ineptis garritationibus provocare, silentium frangere, cum offensione praesertim fraternâ, in consuetudinem duxerit;

IV. Si quis cum feminis aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis loci, temporis et personarum, suspicionem aliquam vitii ingesserit, aut ingerere potuisse iure praesumptus fuerit;

V. Si quis dormierit sine tunica et cucullo;

VI. Si quis exiverit sine socio assignato, aut illum mutaverit, aut extra monasterium reliquerit, vel solus sine licentiâ iverit, vel horâ, qua in monasterium redire debet, non redierit;

VII. Si quis ex cellâ egrediatur, et per monasterium vagetur tempore dormitionis;

VIII. Si quis medicinam sumpserit, aut sanguinis minutionem fecerit, sine licentiâ;

IX. Si quis culpam praeteritam fratri, pro qua satisfecit, impropertaverit;

X. Si quis ieiunium ab Ordine praescriptum frugerit;

XI. Si quis missam, confessionem, communionem aut officium divinum in choro sine licentiâ omiserit.

Pro supradictis et similibus culpis iniungantur ieiunium et strictum silentium per aliquod tempus, genuflexiones et prostrationes tempore refectio communis, aut in ecclesiâ, psalmi etiam et orationes aliquot dominicae, secundum discretionem abbatis.

CAP. V. — De gravi culpa et poenâ.

Gravior culpa est:

I. Si quis ieiunia Ecclesiae violaverit;

II. Si quis peccatum mortale manifeste commiserit contra praecepta Dei vel Ecclesiae, praeter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit;

III. Si quis, sciens et volens, sententiam excommunicationis aut suspensionis incur-

Quae sint cul-
pae graves.

Et quae poenae
iniungenda.

Quae culpa
gravior.

rerit a iure vel ab homine latam, tam a praelato ecclesiastico quam a superiore religioso; exceptis item casibus, in quibus ob gravissimam culpam excommunicatio vel suspensio infligitur;

IV. Si quis, sciens se esse excommunicatum aut suspensum, ut supra, celebraverit, vel in suis ordinibus ministraverit;

V. Si quis calumniam in fratres struxerit, sive in iudicio sive privatim;

VI. Si quis per fas aut nefas procuraverit ut ipse vel alter eximatur a potestate superioris tam monasterii quam provinciae, aut abbatis generalis;

VII. Si quis per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens suo superiori fuerit, vel cum eo intus aut foris contenderit;

VIII. Si quis secreta congregationum generalis, hegumenorum, provinciae et monasteriorum aliis monachis sive professis sive novitiis, vel etiam externis, temere revelaverit;

IX. Si quis decretis congregationum antedictarum sese opposuerit, aut superiori praecipienti aliquid in virtute sanctae obedientiae contradixerit;

X. Si quis praelato ecclesiastico aut principi saeculari, in eis quae ad illos spectant, inobediens et contumax extiterit.

Et quae poenae
iniungenda.

Pro huiusmodi et similibus culpis iniungantur ieiunia: item assignetur ultimus locus; prostratio ante fores templi vel refectorii vel chori, dum fratres intrant; seunctio aut sequestratio a fratribus, itaut nullus fratrum audeat se illi coniungere vel aliquod ei mittere, nec vocetur ad aliquod officium in ecclesiâ vel in choro; mensa ponetur eidem sequestrata, ne cum aliis commisceatur; deum privatio vocis activae et passivae in strictâ formâ ad aliquot annos iniungatur. Ex praedictis autem poenis superior, cum consilio seniorum patrum, plura vel pauciora, longius vel brevius, iuxta culpam poenitenti imponat.

CAP. VI. — De gravissima culpa et poenâ.

Gravissima culpa est:

Quae culpa
gravissima.

I. Si quis haeresim aut schisma contra unam, sanctam, catholicam et apostolicam

Ecclesiam secutus fuerit, aut a fide christianâ defecerit;

II. Si ab Ordine nostro post professionem apostataverit, dimisso vel retento habitu;

III. Si quis proprietarius fuerit in pecuniâ, libris, vestibus, aut re aliâ magni momenti, tam recipiendo, quam dando, vel alienando;

IV. Si quis graviter fratrem vel extraneum quemcumque percusserit, et leviter etiam superiorem, idque irato animo;

V. Si quis sigillum confessionis frugerit;

VI. Si quis litteras nomine abbatis generalis, hegumenorum, abbatis provinciae vel monasterii, aut monachi alicuius vel monachorum confixerit, sive eas sigillo officii aut dignitatis vel personae firmaverit, sive non: item qui litteras, ad abbatem generalem aut hegumenos directas, interceperit aut aperuerit et legerit;

VII. Si quis veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut quamcumque aliam diaboli invocationem exercuerit;

VIII. Si quis publicum scandalum vel infamiam gravem Ordini fecerit per manifestum lapsum carnis cuiuscumque speciei sit;

IX. Si quis maligne conspirationem in superiorem suum machinatus fuerit;

X. Si quis machinationes et schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit;

XI. Si quis a superiorum sententiâ ad tribunalia saecularia appellare aut confugere ausus fuerit: quod si ab abbate gravari se praetenderit, ad abbatem generalem aut congregationem hegumenorum, vel ad congregationem generalem recurrat; et si adhuc ab his praetenderit se gravari, recurrere poterit ad patriarcham aut Romanum Pontificem;

XII. Si quis ordinem aliquem ecclesiasticum sine superiorum licentiâ ab episcopo acceperit, aut sine licentiâ episcopi ordinarii ausus fuerit ad saeculares concionari, eorum confessiones audire, a casibus Ordinario reservatis, sciens et volens, illos absolvere, aut sacramenta baptismi, extremae unctionis vel matrimonii administrare: uno verbo, ministeria parochi obire.

Et quibus per-
ganda poenis.

Pro talibus criminibus, cum consilio patrum seniorum, praeter poenas gravioris culpe, reus privetur cucullo et coronâ, et in cellam tamquam in carcerem detrudatur, ab omnium fratrum consortio seiunctus ad aliquos menses. Ne tamen huiusmodi poenitens propter impatientiam suam in desperationem praeceps ruat, mittat ad eum quandoque superior patres seniores, qui illum blandis verbis commoneant ad poenitentiam, et provocent ad patientiam: foveant per consolationem, et inducant ad emendationem. Recogitet autem abbas, qualem Deo sit ipse redditurus rationem, si forte suâ impatientiâ et imprudenti severitate fratrem perdat, pro quo Christus mortuus est; memineritque sanctum patrem nostrum Antonium sollicitum fuisse dicere: « Fratrem, in aquas lapsum, erigendum esse, non ad naufragium impellendum ».

CAP. VII. — De culpis et poenis superiorum.

i. Quaecumque de levi, gravi, graviori et gravissimâ culpâ et poenâ dicta sunt, ea de superioribus respective intelligantur; ita ut delinquentem abbatem monasterii abbas generalis puniat, hunc congregatio generalis; idque intelligendum de poenis suspensionis ab officio, depositionis et privationis vocis, loci et coronae, de quibus infra sermo erit.

Levis abbas
culpa.

ii. Levis culpa abbatis est, si cellas monachorum et officinas per se vel per vicarium visitare neglexerit; si ad divinum officium et ad communem refectionem sine causâ aliquoties non venerit; si e monasterio sine necessitate exierit; si caeremonias ecclesiasticas minus decenter exercuerit; si quid dixerit vel fecerit, ut fratres offendantur; si in cibo, potu et vestimentis fratres cum indebitâ parsimoniâ tractaverit; si erga aliquem fratrem plus favoris vel asperitatis exhibuerit; si quid poculentorum vel osculentorum, in re tamen parvi momenti, extraneis dederit sine causâ legitimâ. Pro huiusmodi defectibus ab abbate maiore corripiatur, et psalmi vel aliquot orationes dominicae seu genuflexiones ei iniungantur.

Gravis.

Gravis culpa est: si fratri vel externo

1 Edit. Main. legit intelligendam (R. T.).

verba iniuriosa dixerit, maledicta et imprecationes pronunciaverit; si discordias inter fratres seminaverit; si iurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere, frequenter deprehensus fuerit; si saecularium domos sine necessitate frequentaverit; si cum feminis aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis, suspicionem aliquam vitii ingesserit; si dormierit sine tunicâ et cucullo; si medicinam sine licentiâ medici sumpserit; si culpam praeteritam, pro qua satisfactum sit, alicui expronaverit; si sine socio extra monasterium iverit; si ieiunium ab Ordine praescriptum fregerit; si missam, divinum officium in choro sine causâ omiserit; si absque eorum culpâ officiales ab officiis maligne removerit. Pro huiusmodi culpis iniungatur ieiunium per aliquot dies, item psalmi aliquot et orationes dominicae et genuflexiones.

Gravior.

Gravior culpa est: si peccatum mortale manifeste commiserit contra praeceptum Dei vel Ecclesiae, praeter casus infra recensendos, cum de gravissimâ culpâ sermo erit; si, sciens et volens, sententiam excommunicationis aut suspensionis incurrerit; si, sciens se esse excommunicatum vel suspensum, celebraverit vel in suis ordinibus ministraverit; si rationem dati et accepti in libro describere neglexerit; si quem novitium admiserit non praevis examine; si nomina novitiorum et professorum non descripserit; si abbati generali aut abbati provinciae de statu sui monasterii aut provinciae non scripserit, ut supra suo loco dictum est; si monachum de suo monasterio in aliud sine causâ et sine congregatione monachorum miserit; si calumniam in fratres struxerit; si procuraverit, ut ipse vel alter eximatur a potestate superiori, aut in officio confirmetur; si per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens superiori fuerit, vel cum eo contenderit; si secreta congregationum revelaverit; si decretis congregationum, vel abbatis generalis, sese opposuerit; si superiori praecipienti aliquid in virtute sanctae obedientiae non obedierit; si quid parvi momenti in virtute sanctae obedientiae fratribus praeci-

pere consueverit; si praelato ecclesiastico aut principi saeculari, in eis quae ad illos spectant, contradicere culpabiliter ac temere praesumpserit; si fratribus, propriae conscientiae rationem iuxta morem reddentibus, secretum non servaverit. Pro similibus culpis iniungatur ieiunium per plures dies: item psalmi plures et orationes dominicae et genuflexiones, aut demum ab officio suspendatur vel removeatur, ex consilio congregationis hegumenorum.

Gravissima.

Gravissimâ culpa est: si haereticus aut schismaticus fuerit, aut a christianâ religione defecerit; si ab Ordine nostro apostataverit; si graviter fratrem vel extraneum percusserit, et leviter etiam superiorem; si absque superioris licentiâ fabricam magni momenti praeceperit; si munus a fratre acceperit, ut ei officium aliquod committat; si bona mobilia aut immobilia monasterii sine congregatione monachorum, aut abbatis generalis, aut eorum, ad quos spectat, licentiâ, alienaverit; si monachum propria auctoritate e monasterio elegerit sine licentiâ abbatis generalis; si, sciens et volens, novitium impedimentum aliquod habentem admiserit, nec facultatem habuerit, vel a legitimo superiore obtinuerit; si sigillum confessionis fregerit; si litteras nomine abbatis generalis, vel hegumenorum, vel congregationis generalis confinxerit, aut nomine monachorum; si litteras ad superiores directas interceperit, vel aperuerit et legerit; si veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut alias huiusmodi diabolicas artes exercuerit; si legitime convictus fuerit peccatum carnis admisisse; si conspiracy in abbatem generalem molitus fuerit; si machinationes et schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit; si a superiorum sententiâ ad tribunal saecularium appellaverit; si sine licentiâ abbatis generalis ordinem aliquem ecclesiasticum acceperit, aut sine licentiâ episcopi ordinarii ausus fuerit concionari ad saeculares, eorum confessiones audire, aut reliqua facere quae facultatem Ordinarii requirunt. Pro talibus criminibus ex consilio congregationis hegumenorum, praeter

poenas gravioris culpe, reus in cellam ad aliquot menses tamquam in carcerem detrudatur. Praeterea voce activâ et passivâ per quinquennium privetur. Si vero apostata fuerit vel homicida, aut proprietarius, eam poenam subeat quae infra describetur. Eadem apostatarum poenam luent, qui a sanctâ catholicâ fide ad haeresim, vel schisma, vel infidelium sectam defecerint.

CAP. VIII. — De percussoribus.

i. Si quis fratrum vel abbatum animo irato percussorem alicui comminatus fuerit, poenam gravioris culpe per hebdomadam sustinere cogatur; si vero aliquem fratrem aut extraneum manu percusserit, eandem poenam luat per quindecim dies, nisi gravis laesio fuerit; si vero percusserit ligno aut lapide, vel aliâ re sine gravi laesione, per mensem eidem graviori poenae subiaceat.

Poenae contra
percussoribus.

ii. Propter gravem autem laesionem fratris vel extranei, sive manu sive quacumque aliâ re percussio fuerit, vel levem etiam laesionem superiori factam, percussor poenam gravissimae culpe per duos menses sustineat, et utrâque voce per triennium careat, a solo abbate generali absolvendus.

iii. Si vulnus lethale inferatur, mors tamen non sequatur, eandem poenam gravissimae culpe per sex menses absque ullâ dispensatione sustineat, et per quinquennium voce careat; si autem (quod Deus avertat) usque ad homicidium aliquis prolaberetur, talis omnino sine ullâ dispensatione puniatur poenis gravissimae culpe per decennium, et utrâque voce perpetuo careat.

iv. Tantum vero praedictis poenis addatur, quantum abbati de consilio patrum seniorum visum fuerit expedire, attentâ qualitate personae percutientis, percussae, percussoris, et scandali magnitudine.

v. Frequentans hoc vitium etiam levi percussione, ad nullum officium eligibilis censeatur.

vi. Percussores superiorum, praeter expressas poenas, voce utrâque perpetuo careant cum suis complicibus et fautoribus.

CAP. IX. — De proprietariis.

i. Qui cibum, potum, aut alia parvi mo-
Contra pro-
prietarios.

momenti sine licentiâ superioris receperit, primâ vice charitative monetur a superiore; pro secusâ gravius reprehendatur, deinceps vero poenâ graviori puniatur pro arbitrio abbatis.

II. Si pecuniam aut aliquam rem magni momenti sine licentiâ a quocumque habuerit vel alienaverit, non debet a confessario absolvi, nisi prius ipse poenitens illud superiori praesentaverit, aut alienatum, si possibile fuerit, recuperaverit. Deinde, si peccatum proprietatis publicum fuerit, aut a superiore per indicia vel testes deprehensum, proprietarius, praeter privationem vocis activae et passivae, per mensem gravioris culpae poenam luat, quae augeri et minui poterit iuxta qualitatem delicti et quantitatem materiae. Debet autem a congregatione generali determinari quantitas materiae sufficientis ad culpam gravem proprietatis, ut dicatur res magni momenti quae recipitur vel alienatur, et propter quam incurritur in casum reservatum, et in poenam graviolem, atque eadem notificari.

III. Si post mortem proprietarius quis inventus fuerit sive subditus sive abbas, nec in infirmitate peccatum suum confessus fuerit, deque eo doluerit, sacrificium aut aliquod officium pro ipsius animâ non fiet, et sepulturâ ecclesiasticâ privetur; idque cum consilio patrum seniorum, nisi forsitan ex tali poenâ scandalum saecularibus generaretur.

IV. Surripientes aliquid tam ex monasterio quam ex cellâ fratrum, et ab externis, praeter infamiam, duplicatâ poenâ proprietarium puniantur.

V. Qui non revelat¹ pecunias, aut bona mobilia seu immobilia acquisita a se vel ab aliis fratribus, inter proprietarios recensetur, et poenâ proprietarium plectitur. Eandem culpam et poenam incurrit abbas, qui bona monasterii in loco abscondito ponit, sine duorum saltem fratrum notitiâ.

CAP. X. — De apostatis.

¹ Contra apostatas. I. Monachus quicumque, si post professionem habitum sponte dimiserit, aut retento habitu, sed inconsulto superiore, monasterium deseruerit, cum magnâ charitate

et prudentiâ a superiore requiratur, qui proinde per se vel per alios omnem operam impendat, ut ovem errantem ad ovile quamprimum reducat. Redeuntem cum omni charitate et paterni amoris significatione recipiat; et antequam ad poenas poenitenti iniungendas procedat, eundem doceat per se vel per aliquem ex patribus senioribus, non eas imponi ad ipsius poenitentis destructionem, sed ad aedificationem et salutem. Cum autem ad suscipiendam correptionem illius animum bene praeparatum fuisse compererit, sequentes poenitentias eidem iniungat cum consilio patrum seniorum:

Primo, ad praelationem per quinquennium inhabilis fiat, et voce tum activâ tum passivâ privetur, et primo anno ultimum locum teneat; et per mensem integrum coronâ et cucullo privetur, si habitum dimisisset; secus, si eum retinisset. Si vero laicus aut clericus in minoribus ordinibus constitutus esset, per quinquennium novissimus sedeatur, et voce activâ et passivâ privetur, perque mensem cucullo privetur si habitum dimisisset;

Secundo, per aliquot¹ menses in cellam includatur, et ieiunet in pane et aquâ;

Tertio, per unam hebdomadam, postquam e cellâ egressus et ad consortium fratrum admissus fuerit, sequestratum locum habeat in ecclesiâ, in choro et in mensâ.

II. Si secundo vel tertio apostataverit, poenae suprapositae ei multiplicentur ex consilio patrum seniorum; quod si cum scandalo, relicto Ordine, inhoneste vixerit, aut diutius extra Ordinem permanserit, poena illi augeatur iuxta qualitatem scandali, delictorum et morae diuturnitatem. De quo verò non constat quod habitum dimiserit, aut ex Ordine fugerit, sed tantum vagus intra vel extra provinciam, praetextu ad-eundi superiorem, in habitu circumierit, is poenas gravioris culpae sustineat iuxta moram vagationis et qualitatem delictorum; ita tamen ut superior prudenter prospiciat, quid, attento praesenti statu poenitentis, in Domino expediat, adhibito etiam seniorum patrum consilio, ne remedia, quae in salutem

¹ Edit. Main. legit *aliquod* (R. T.).

tem infirmorum fratrum excogitata sunt, in eorum ruinam et exitium vertantur.

III. Apostata ab Ordine monastico, vel fugitivus, sive monachus fuerit sive abbas, a nullo absolvi potest, nec in monasterium recipi, praeterquam ab abbate generali; ad quem proinde remittendus erit reus, vel saltem scribendum. Cum autem abbas generalis facultatem suam abbati monasterii commiserit, tunc, convocatâ monachorum congregatione, genuflexus reus humiliter culpam suam dicat, et abbas intonat psalmum *LI Miserere mei Deus*, quem fratres alternatim prosequuntur, dictoque *Gloria Patri*, abbas illum absolvit, dicens:

Deus misereatur tui, et dimittat debita tua, et ego, auctoritate ipsius et reverendissimi patris nostri abbatis generalis, absolvo te a vinculo excommunicationis, in quam propter apostasiam vel fugam ex Ordine incurristi, et restituo te communioni et unioni fidelium, et participationi sanctorum Ecclesiae sacramentorum. In nomine + Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

Sed si fuerit abbas generalis, dicat: *Deus misereatur tui, et dimittat debita tua, et ego, auctoritate ipsius, absolvo te, etc.*

Tunc iniungat ei poenitentiam, ut supra.

IV. Tempus apostasiae vel fugae non computatur monacho inter annos monachatus.

V. Idem dicendum est de apostasiâ a fide christianâ vel catholicâ ad haeresim, schisma, aut infidelium sectam, quod dictum est de apostasiâ a professione monasticâ. Ab eo tamen casu absolvi nequit, nisi ab Ordinario competente.

CAP. XI. — De excommunicatione.

A quo, quibus de causis, et quomodo intelligenda excommunicatio.

Solus abbas generalis potest poenam excommunicationis infligere monachis; id tamen raro admodum fiat, et ex urgentissimâ necessitate: et primo quidem ex consilio et deliberatione congregationis hegumenorum; secundo, ob unam ex culpis gravissimis, quae supra cap. VI et VII recensentur; tertio, post factum canonicè processum et praemissâ trinâ monitione canonicâ cum certis intervallis, utpote unius vel plurium dierum, aut etiam horarum, si periculum sit in morâ; quarto, affligenda erit sententia

excommunicationis cellae eius, qui excommunicatur, aut legenda in congregatione monachorum, sive excommunicatus praesens sive absens fuerit; quinto, vulgandum erit eius nomen omnibus illius monasterii et provinciae monachis, ut ab omnibus devitetur.

Sententia vero excommunicationis concipietur in hunc modum:

Ego N. abbas generalis, habiud hegumenorum N. N. N. congregatione, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, auctoritate Dei omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus Sancti, et exigente contumaciâ fratris N. N. ob tale delictum (quod debet omnino exprimi) ipsum excommunico, et pro excommunicato haberi declaro; et tamdiu ipsum vitandum denuncio, donec adimpleverit quod mandatur.

Si abbas monasterii vel visitor ex commissione abbatis generalis sententiam excommunicationis pronunciet, dicat:

Ego N. abbas monasterii N., vel visitor monasterii aut provinciae N., specialiter ab abbate generali et hegumenis deputatus, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, etc.

Cum erit absolvendus, utatur abbas formulâ, quae supra descripta est cap. X.

Omnis excommunicatus quacumque excommunicatione, sive a canone sive ab homine, tam a praelato ecclesiastico quam ab abbate generali, non ingrediatur ecclesiam vel chorum; neque ad communem cum fratribus mensam admittatur, neque officio ullo aut dignitate fungatur in monasterio, neque vocem activam aut passivam habeat in electionibus; quinimo, quamdiu sic steterit, ab omnibus evitetur, donec resipiscat et a legitimo superiore absolvatur, postquam id, quod praeceptum est, adimpleverit.

CAP. XII. — De privatione vocis, loci, cuculli et coronae.

I. Qui privatur voce passivâ, per hoc redditur inhabilis ad maiora officia in nostro Ordine; minora tamen potest exercere, ut sunt infirmarii, ianitoris, coqui et similia. Privatus autem voce activâ non potest suffragium ferre in aliquâ electione aut congregatione: neque potest fieri accusator aut

Explicatio huiusmodi privationum.

testis adversus fratrem. Potest tamen assensu secreto pro aliqua informatione rei necessaria. Privatus voce omnimodâ, nullum fratrem poterit alloqui, nisi prius a superiore licentiâ petita pro aliqua re necessaria.

II. Nullus abbas audeat fratrem privare voce, nisi in casibus suprapositis; idque adhibito consilio et consensu patrum seniorum.

III. Privatus loco, ultimum locum occupet in choro, ecclesiâ et refectorio: sacerdos quidem inter sacerdotes, diaconus inter diaconos, et sic deinceps.

IV. Qui poenâ erit maiori dignus, quam sit privatio loci aut vocis, propter suam proterviam et gravissimam culpam, poterit cucullo et coronâ privari, et ad obsequia infima in monasterio destinari, ut dictum est supra, cap. v, vi, vii, viii et x

CAP. XIII. — *De suspensione et depositione ab officio.*

De suspensione.

I. Abbas, qui suspenditur ab officio, per hoc inhabilis redditur ad illud exercendum, et insuper utrâque voce carebit. Si vero proterve officium exercuerit, procedi debet ad depositionem, et inhabilis redditur per quinquennium ad omne officium, et utrâque voce carebit.

De depositione.

II. Qui deponitur ab officio, per hoc privatur non solum eo officio, quod statim alteri committi debet, sed etiam voce activâ et passivâ per annum carebit.

Hegumenus a solo abbate generali suspendi vel deponi potest.

III. Solus abbas generalis cum congregatione hegumenorum suspendere potest aut deponere hegumenum et abbatem provinciae ac monasterii. Abbatem vero generalem suspendere ac deponere non potest nisi congregatio generalis.

IV. Qui, praeter abbatem generalem, hegumenos et abbates provinciae vel monasteriorum, ab officio suspenduntur vel deponuntur, non idcirco voce privabuntur, nisi in culpam graviolem et gravissimam incidissent.

V. Nemo ex abbatibus suspendi aut deponi debet, nisi ob culpam, de qua supra.

Præmittenda ad abbatem generalem suspendendum.

VI. Si acciderit aliquod ex peccatis (averlat id Deus) quae sufficiunt ad abbatem generalem ab officio suspendendum vel pri-

vandum, simul atque per testimonia sufficientia, vel ipsius confessionem, aut facti notorietatem constiterint, quatuor hegumeni unâ congregati, rem, donec veritas elucescat, secretam tenentes, congregationem generalem abbatum provinciarum et monasteriorum, litteris omnium subscriptione signatis, convocabunt, ut dictum est supra, parte III. cap. IV, num. II.

Si vero res divulgata et manifesta esset, non expectatâ hegumenorum convocatione abbates locorum et provinciarum alii alios vocando conveniant. Et primum audiantur accusatores, deinde reus, nisi res notoria esset. Reo foras dimisso, primus hegumenorum cum antiquiore abbate et cum secretario, ad hanc causam electo, de toto negotio scrutinium faciet. Et primo quaeretur, an constet de peccato quod obiicitur; secundo, an huiusmodi sit ut propter illud ab officio suspendi aut deponi debeat; et idem suffragia promulget, quae, ut sufficiant, duas tertias partes excedent; et tunc statim de alio eligendo agatur, et, si fieri potest, non prius inde egrediantur, quam electionem perfecerint. In qua re duo animadvertenda sunt: primum, ut, si defectus, ad suspensionem aut depositionem sufficientes non deprehenderentur, aliis de rebus agatur, propter quas convocata congregatio videatur, et quod ad abbatem generalem attinet, dissimuletur, imo vero nullo tempore divulgari debet, et sic, cum abbates convocantur, praemonendi sunt de secreto; secundum, si constitutum fuerit illum ab officio suspendere aut deponere, tunc etiam cum eodem abbate generali secretò agendum est, ut ipsemet se officio abdicet; ut, cum hoc promulgatum fuerit, peccatum et officii propter peccatum privatio occultetur.

Si autem defectus non fuerit eiusmodi, ut privandus officio suo sit, sed tantum corrigendus videretur, quinque eligentur, quibus cura iniungatur considerandi, quae correctio ei conveniat, et ipse omnino obedire congregationi generali teneatur.

Crimina, ob quae abbas generalis suspendi vel deponi ab officio potest, sunt haec: si haereticus fuerit, aut schismaticus, aut a

Crimina, ob quae abbas generalis suspendi, vel deponi

ab officio potest.

Christi fide ad sectam infidelium defecerit; si ab Ordine nostro apostataverit; si graviter fratrem vel extraneum percusserit, aut homicidium commiserit; si fabricam magni momenti praeceperit, aut bona religionis alienaverit, aut novum monasterium acceperit vel fundaverit, aut vetus deseri iusserit, inconsultâ congregatione hegumenorum; si novitium contra constitutiones Ordinis receperit habentem impedimenta, a quibus ipse dispensandi non habet facultatem; si sigillum confessionis fregerit; si litteras, ad congregationem generalem vel hegumenorum directas interceperit et occultaverit, aut aperuerit legeritque; si veneficium, sortilegium et quid simile exercuerit; si peccatum carnis admiserit; si munera a fratre acceperit, ut ei officium aliquod daret; si muneribus, dolo, vi, aut arte qualibet officium sibi ipsi, aut aliis, dari aut confirmari procuraverit; si machinationes et schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis fecerit; si a sententiâ congregationis generalis aut hegumenorum ad tribunal saecularium appellaverit vel confugerit; si Romano Pontifici aut patriarchae contumaciter rebellis fuerit, aut fratres impulerit, ut eis rebelles sint et inobedientes; si sine licentiâ Ordinarii ea sacramenta administraverit, quae expressam licentiam requirunt.

Si vero infirmo corpore et adversâ valetudine fuerit, itaut regimini vacare non possit, non debet deponi, sed ei a congregatione hegumenorum vicarius substituitur, donec commissi regiminis triennium compleatur.

VII. Si quis hegumenorum in unum ex supra enumeratis criminibus inciderit, debet ab abbate generali et reliquis hegumenis deponi.

CAP. XIV. — *De poenâ electionis ex Ordine.*

Quae poenae mittenda, antequam quis ex Ordine deponatur.

I. Qui unum vel plures ex gravioribus vel gravissimis criminibus, a cap. v ad cap. xiii supra descriptis, commiserit, saepeque monitus non resipuerit; et qui poenitentiam pro illis non acceptaverit, sex mensium spatium in ieiunio probetur, et ad tres menses ab omnium consortio segregetur. Idque praeter privationem vocis activae et passivae,

aut etiam loci, coronae et cuculli, quam subire debet iuxta qualitatem culpae gravioris aut gravissimae.

Si vero unum ex infrascriptis gravissimis criminibus commiserit, atque semel, iterum ac tertio admonitus et correctus, ad idem crimen redierit, post tertiam admonitionem, ne alios contagione pestifera perdat, eiici tandem poterit, servatis servandis; non aliter tamen, quam ab abbate generali de consilio et assensu quatuor hegumenorum; deque eius electione certior fiat reverendissimus dominus patriarcha ab eodem abbate generali.

II. Eiectus, extra Ordinem degens, sit perpetuo suspensus ab executione ordinum.

III. Quia vero sumus in medio nationis pravae, ne forte eiectus ad haereticos vel infideles accedat, debet abbas generalis rem antea cum patriarcha tractare, hominemque in manus eius consignare, ut pro suâ prudentiâ et arbitrio de eo disponat.

IV. Crimina, ob quae monachus ex Ordine eiici potest, postquam, admonitus et correctus, non resipuerit, id est ter ea commiserit, terque de iis non resipuerit, quavis ter admonitus et correctus, sunt haec: si a sanctâ Catholicâ Ecclesiâ ad haereticos, schismaticos vel infideles defecerit; si ab Ordine nostro apostataverit; si fratrem vel extraneum graviter percusserit aut occiderit; si fornicatus fuerit; si rem magni momenti furatus fuerit a monasterio vel a saecularibus; si, sciens et volens, cellam, monasterium, templum, aut quid simile incenderit; si sigillum confessionis fregerit; si veneficia, incantationes et cetera huiusmodi exercuerit; si in iudicio periurus fuerit; si ab obedientiâ Romani Pontificis aut patriarchae proterve rebellaverit; si sine licentiâ Ordinarii, sciens et volens, ea sacramenta administraverit, quae expressam licentiam requirunt; si machinationes et schismata fecerit ad destructionem vel divisionem Ordinis; si a sententiâ abbatis generalis aut congregationis generalis vel hegumenorum ad infideles¹ procuraverit; si ad infideles confugerit ut procurent sibi vel aliis aliquod

Ob quae eiici monachus potest.

¹ Videtur deesse appellare R. T.).

officium vel dignitatem in Ordine aut extra Ordinem.

Penes congregationem hegumenorum erit iudicare poenamque eiectionis infligere etiam ei monacho, qui non in idem ex supra dictis criminibus ter incidit, sed tria diversa vel plura ex iis crimina commisit.

Omnia vero in charitate faciendae.

v. Atque hoc loco rursus superiores admoneantur, ne suā socordiā, aut vitiosā severitate, fratres suos ad hunc miserabilem saltum de monasterio ad saeculum, de saeculo in infernum adigant; sed, cum vix ullum ingenium sit adeo pertinax et ferox, quod, aspirante Dei gratiā, mansuetudine et lenitate superiorum vinci, tractuque temporis ad bonam frugem revocari non possit, ut superiores ad hoc extremum remedium devenire non cogantur, discant ab Apostolo, omnia sua in charitate esse faciendae. Charitas autem patiens est, benigna est; charitas non aemulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quaerit quae sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, sed congaudet veritati. Quamobrem, antequam ad eiectionis poenam progrediantur, praemittenda erunt omnia alia remedia a sanctis patribus praescripta; adeo, ut, si fieri potest, communi omnium et privatae singulorum fratrum aedificationi et saluti prospiciatur.

CAP. ULTIMUM. — *Monita generalia pro observatione constitutionum*

Particulares constitutiones si opus sit fieri, a quibus faciendae.

i. Ut defectibus in Ordinem sensim irrepentibus occurratur, et religiosa perfectio conservetur vel etiam augeatur, possunt aliquae novae constitutiones pro toto Ordine praesentibus addi, quae eandem vim ac robur habeant, sive nonnullae ex iis mutari vel abrogari; dummodo regula, quae in prioris partis capitibus duodeviginti continetur, intacta maneat, idque non aliter fiat, nisi in congregatione generali. Insuper pro bono particularium monasteriorum possunt ab abbate generali aut congregatione hegumenorum, vel a visitoribus a generali vel hegumenorum congregatione deputatis, aliquae particulares constitutiones fieri,

quae tamen generalibus hisce constitutionibus expresse non adversentur, sed iis, quantum fieri potest, accomodentur.

ii. Explicatio constitutionum et regulae pertinet ad solum abbatem generalem cum consilio hegumenorum; isque erit genuinus earum sensus, in quem maior pars congregationis hegumenorum consenserit.

Explicatio regulae ad solum abbatem pertinet.

iii. Omnes abbates tenebuntur habere in quolibet monasterio duo saltem exemplaria regulae et constitutionum, tam generalium quam particularium, si quae sunt proprii monasterii; illasque in publicā mensā aut congregatione faciant legi fratribus, sub poenā suspensionis ab officio, quolibet mense, die determinandā per congregationem generalem. Idque intelligitur de primā, secundā et quintā parte; nam tertia et quarta pars constitutionum legi debent semel in anno, die item per congregationem generalem determinandā.

iv. Et quia per vigilantiam aut socordiam superiorum ut plurimum profectus aut defectus monachorum in Ordine constant, idcirco omnes superiores in Domino monentur, ut memores sint rationis, quam in novissimo die reddituri sunt pro grege sibi commisso. Ac propterea omni studio invigilent, ut quae ex disciplinā sancti patris nostri Antonii, et ex regulis sanctorum patrum nostrorum Pachonii et Basilii aliorumque sanctorum in hoc codice collecta sunt, quaeque maxime circa vota Ordinis, chorum, orationem mentalem, ieiunium, aliaque spiritualia exercitia praescribuntur, omnia et singula adamussim observentur; intelligantque super his, veluti fundamentis, totius monastici instituti aedificium construendum et ampliandum esse.

Ut vero omnia ordinate peragantur, monachus quisque officii sui regulas seu constitutiones in tabulā vel codice scriptas apud se habeat, easque diligenter perlegat et observare satagat.

Ad laudem et gloriam Dei omnipotentis Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, et ad honorem sanctissimae Virginis deiparae Mariae, et sancti patris nostri Antonii, omniumque sanctorum. Amen.

Singulas praedictae constitutiones contineantur.

§ 3. Quare praefatus Michael abbas generalis nobis humiliter supplicari fecit ut regulas et constitutiones huiusmodi apostolicae confirmationis praesidio communiri de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur, ipsius Michaelis abbatis generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causā latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, istiusmodi supplicationibus inclinati, omnes et singulas regulas ac constitutiones praesentatas, et in eis contenta quaecumque, auctoritate apostolica, tenore praesentium, perpetuo confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti ac solemnitatum quarumlibet in similibus etiam de necessitate observandarum, aliosve quoslibet etiam formales et substantiales defectus, si qui in praemissis principaliter vel accessorie, aut aliās quovis modo intervenerint, seu intervenisse dici, censi vel praetendi possent, penitus et omnino supplemus.

Semperque firmas fore, ac observatum iri decernitur.

§ 4. Decernentes, ipsas praesentes litteras, ac regulas et constitutiones praesentatas, semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac

S. R. E. praefatae cardinales, etiam de latere legatos et Apostolicae Sedis nuntios, aliosve quoslibet quacumque praesentia et potestate fungentes et functuros, sublatā eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari edefiniri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, Congregationis et Ordinis praedictorum, aliisve quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliā roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis etiam Congregationi et Ordini praedictis illorumque superioribus, monachis et personis sub quibuscumque verborum tenoribus et formis ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis elausulis et decretis, in genere vel in specie, seu aliās quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omissis et formā in illis traditā observatā insererentur et exprimerentur, iisdem praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliās in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice

Obstantium derogatio.

dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 6. Volumus autem ut regulae et constitutiones huiusmodi latine et arabice, una cum praesentibus litteris, typis supradictae Congregationis cardinalium imprimantur, earumque praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, sic impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxxi martii MDCCLXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 31 martii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LVII.

Confirmatur fundatio Congregationis presbyterorum saecularium, sive collegii sub titulo Sacrae Familiae Iesu Christi civitatis Neapolitanae iuvenum Sinensium atque Indorum instruendorum ad praedicandum Evangelium in patria.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Caroli imperatoris per legatum sanctissimo domino nostro, portucae praesentis pro obtinenda huiusmodi confirmatione.

§ 1. Nuper, pro parte carissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum catholici ac Romanorum regis in imperatorem electi exposuit nobis dilectus filius noster Alvarus S. R. E. presbyter cardinalis Cienfuegos nuncupatus, metropolitanae ecclesiae Montisregalis in Sicilia ex concessione et dispensatione apostolica praesul, quod non ita pridem consilio ac persuasu nostro fundata fuit

extra muros civitatis Neapolitanae una pia Congregatio presbyterorum saecularium seu collegium sub titulo *Sacrae Familiae Iesu Christi*, cuius praecipuum institutum est educatio alumnorum Sinensium et Indorum, qui ex iis regionibus advenient pro addiscendis catholicae fidei praeceptis, amplectendo statu presbyterali, ac sese parandis ad praedicandum in eorum patria Christi Evangelium; in quo tamen collegio etiam admitti possint omnes alii ex quacunque parte Europae existentes, qui propriis suis sumptibus ibidem sustentari voluerint, ut instruantur et habiles redantur ad sacrum presbyteratus ordinem suscipiendum, et sacras missiones obeundas; quae quidem fundatio, regulis ac regimini quae servantur in ecclesiis, domibus et Congregationibus presbyterorum itidem saecularium Oratorii sancti Philippi Neri ac Piorum Operariorum dictae civitatis Neapolitanae conformari, et pro tempore existentis archiepiscopi Neapolitani iurisdictioni in omnibus subiecta remanere debeat, iisdem prorsus modo et forma, quibus praefatae duae Congregationes Oratorii S. Philippi Neri ac Piorum Operariorum subsunt, reservata ipsi Carolo regi dicti collegii regiae protectione quoad bona illius temporalia tam nunc acquisita quam imposterum acquirenda. Ut autem praedictis alumnis Sinensibus et Indis modus sese sustentandi suppetat, ac opus huiusmodi ad optatum finem perducatur, de consensu eiusdem Caroli regis stabilita fuit dos collegii praefati pro alimonia dictorum alumnorum Sinensium et Indorum dumtaxat in annua summa octingentorum ducatorum monetae regni Neapolis, retrahenda ex una trecentorum super Tropiensis, altera ducentorum super Cassanensis, cathedralium, et reliqua annuis pensionibus tre-

centorum ducatorum paris monetae super metropolitanae¹ Rheginensis ecclesiarum fructibus, redditibus et proventibus, a nobis per litteras sub plumbo propediem expediendas perpetuo imponendis ac reservandis: ita tamen quod, si ista fundatio minime perficeretur, vel progressu temporis deficeret, aut a suo instituto deviare, adeo ut supradicta Congregatio presbyterorum Sacrae Familiae alumnos Sinenses et Indos ad finem destinatum educare nolle, tunc pensiones praefatae ac onus seu obligatio illas persolvendi omnino cessare debeant; quodque Congregatio pro tempore similiter existentium eiusdem S. R. E. cardinalium, rebus Propagandae Fidei praepositorum, quovis colore vel causa nunquam manus apponere valeat fundis seu capitalibus ipsius fundationis praesentibus ac futuris, annisque eorum redditibus, neque praetendere super dicta fundatione superioritatem aliquam vel directionem, sed eiusmodi Congregationi cardinalium solummodo competat ac reservatum sit ius et facultas examinandi, approbandi et reprobandi alumnos presbyteros collegii praefati, tam Europaeos quam Sinenses, Indos et cuiusvis alterius nationis, postquam Romam pervenerint, qui evangelii praedicandi causa in Indias, Sinas ac regna adiacentia, aliasque partes infidelium proficisci vellent, hancque suam vocationem ac voluntatem libere et absque ullo praecedente iuramento explicaverint superiori dicti collegii, cuius partes erunt, cum suis consultoribus per pluralitatem suffragiorum presbyterorum vocalium supradictae Congregationis Sacrae Familiae legitime electis, eorum vocationem et voluntatem huiusmodi explorandi, ac deinde nomina eorum, quos ad evangelicae praedi-

¹ Edit. Main. legit *metropolitana* (R. T.).

cationis munus exercendum aptos reperit, eidem Congregationi cardinalium transmittendi, ad hoc ut dicti cardinales illos omnes vel eorum aliquos accersare, et, quos habiles et idoneos iudicaverint, sacris missionibus apud infideles, servatis etiam solemnitatibus in similibus servari solitis, destinare possint. Ceterum ad eundem superiorem cum suis consultoribus spectare debebit examen omnium in dictum collegium recipi petentium, illorumque admissio vel exclusio, prout cum pluralitate votorum dictorum consultorum utilitati praefati collegii magis in Domino expedire censuerit.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, memoratus Carolus rex praemissa apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, piis ipsius Caroli regis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, benigne annuere cupientes, dictumque Alvarum cardinalem et praesulem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, supplicationibus eiusdem Caroli regis nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, fundationem praefatae Congregationis presbyterorum saecularium, seu collegii Sacrae Familiae Iesu Christi, sicut praemititur, factam, dummodo idem collegium remaneat subiectum Ordinario, in omnibus et per omnia, quemadmodum in toto regno Neapolis sunt Ordinario subiectae domus et ecclesiae atque personae Congregationum Oratorii S. Philippi Neri ac Piorum Operariorum, et sub protectione regiae solum quoad bona temporalia acquisita et acquirenda, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiiicimus, ac omnes et singulos tam iuris quam facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

Confirmatur
institutio, de
qua in rubrica.

Clausula.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac dictae S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et Sedis Apostolicae nuncios, sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrarium derogatio.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac apostolicis, et in universalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon, quatenus opus sit, quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die vii aprilis mdcxxxii, pontificatus nostri anno ii.

Mat. die 7 aprilis 1732, pontif. anno ii.

F. cardinalis OLIVERIUS.

LVIII.

De consilio sacrae Congregationis episcoporum et regularium confirmantur statuta et privilegia auctoritate sanctae memoriae Benedicti XIII edita a magistro generali Ordinis Praedicatorum pro cathedra S. Thomae Aquinatis, per sacerdotes Congregationis B. Mariae Virginis et S. Caroli, ad commendationem doctrinae sanctorum patrum Augustini et Thomae, in universitate Mutinensi pridem erectâ.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus ^{Supplex petitor} filius Ioannes Dominicus de Agnanis, frater expresse professus Ordinis Praedicatorum in sacra theologia magister ac bibliothecae Casanatensis bibliothecarius, necnon Congregationis venerabilium fratrum nostrorum S. E. R. cardinalium, Indici librorum prohibitorum et expurgandorum praepositae, consultor, quod, cum iam aliâs tempus electionis ac institutionis primi professoris theologi in cathedra S. Thomae Aquinatis, per dilectos filios presbyteros saeculares Congregationis sub invocatione B. Mariae Virginis et S. Caroli civitatis Mutinensis in illius universitate studii generalis additâ, erectâ, dictoque Ordini per publicum instrumentum die xiii novembris mdcxxviii confectum donatâ, immineret; neque celebratio capituli generalis ipsius Ordinis instaret, a quo auctoritate ordinariâ certa quaequam privilegia, in opportunum stimulum condecensque praemium ob insignes singulares labores a professore illo eosque aliâs omnino gratis subeundos, eidem pro tempore existenti concedenda, firmari possent; ipse Ioannes Dominicus felicitis recordationis Benedicto Papae XIII praedecessori nostro libellum precarium

porrigens, rescriptum ipsius manu exaratum obtinuit, quo moderno magistro generali Ordinis huiusmodi benigne commissâ et impertita fuit opportuna facultas, ut, quibuscumque minime obstantibus, privilegia illa concederet, ac statuta conderet, quibus professor ipse frui ac potiri, regique respective posset et deberet; ipse vero magister generalis, in vim facultatis sibi ad id a praefato Benedicto praedecessore attributae, et auctoritate etiam suâ, privilegia et statuta, favente et dirigente in omnibus eundem Ioannem Dominicum dilecto filio nostro Vincentio Ludovico S. R. E. praefatae cardinali Gotto nuncupato, edidit, eademque postmodum obsequenter acceptata, ac a provinciâ utriusque Lombardiae praefati Ordinis in diaetâ, auctoritate etiam apostolicâ in conventu ad S. Sabinam de Urbe ix martii mdcxxx coactâ, publicata fuerunt: et ad eorum tenorem dilectus pariter filius Hyacinthus Baronio, sacrae theologiae magister, qui inclinante iam biennio cathedram ipsam condigne moderatur, in primum illum professorem electus et institutus fuit: et aliâs, prout continetur in iisdem privilegiis et statutis tenoris qui sequitur, videlicet:

Cathedrae finis

Nos frater Thomas Ripoll, sacrae theologiae professor, ac totius Ordinis Praedicatorum humilis magister generalis ac servus. Cum celeberrimi domini sacerdotes insignis Congregationis B. Mariae Virginis et S. Caroli Mutinae, praepositi universitati eiusdem civitatis, utique cum ingenti cordis nostri laetitiâ, in commendationem tutissimae doctrinae sanctorum patrum Augustini et Thomae, atque in grati eorum animi perenne monumentum erga sanctissimum dominum nostrum dominum Benedictum Papam XIII Ordinis nostri filium, protectorem et patrem (qui, suppliciter petente P. M. Francisco Ioanne Dominico de Agnanis, eidem universitati lauream in sacra theologia con-

ferendi facultatem benigne confirmavit, et, quatenus opus esset, de novo fecit ac concessit apostolico rescripto suo sub die xx decembris anni mdcxxvii, tumque apostolicis etiam litteris in formâ Brevis ad rectorem eiusdem datis xxiii iunii mdcxxviii), novam perpetuamque erexerint in laudatâ universitate theologicam cathedram S. Thomae Aquinatis nuncupandam, eamque liberaliter in perpetuum nostro donaverint Ordini, abdicatâ a se potestate, eâque in perpetuum quoque translata in filios nostri conventus Mutinensis provinciae utriusque Lombardiae, eligendi pro eâdem cathedra professorem, tempore, ratione ac modo, quibus iidem maluerint; ipsique vicissim filii conventus, solummodo, et merito quidem, attendentes propagationem doctrinae dictorum sanctorum in Ecclesiae commodum, proximorum salutem ac salubrem eruditionem, et Ordinis nostri decus, renunciaverint cuicumque honorario pro professore praedicto, sicut in instrumento, sub die xiii novembris mdcxxviii praedicti desuper confecto, latius continetur; inde, ut ab eximiis illis sacerdotibus collatum Ordini nostro iuge beneficium a nobis congrue excipiat, atque, iuxta sanctissimi domini nostri mentem supremam et praedictorum dominorum praeclarum desiderium, cathedra S. Thomae certis decoretur privilegiis, ipsique futuris temporibus vere idonei professores praeficiantur, qui graves labores ad eam cathedram ad instar aliarum praefatae universitatis regendam utique necessarios, temporali licet emolumento destituti, condigne perferant ac libenter, viro religioso dignum consequentes praemium; facultate a praeaudato sanctissimo patre nostro Benedicto XIII per chirographum suum sub die xxvii ianuarii proxime praeteriti de apostolicâ dignatione, ad alias humillimas supradicti patris magistri Agnani preces Sanctitatis Suae oblatus, nobis factâ; necnon respective etiam officii nostri auctoritate, ac praesentium tenore:

1. Districte praecipimus, quatenus filii praedicti conventus Mutinensis pro tempore, solum Deum ac religionis splendorem ha-

Professor qualis esse debeat.

hactenus prae oculis, iuxta laudabilem suam doctrinam praesentium filiorum propositum, illum eligant in professorem, quem per sepe et morum honestas ac firmissima adhesio doctrinae S. Thomae, in exercitio praecedentium lectionum probata, spectabilem saeculo et in religione ac schola S. Thomae et nostram commendabilem reddant, quo decori simul et quieti sui ipsorum conventus etiam consulatur. Ut vero bonum commune provinciae, Ordinis ac etiam ecclesiae particulari eiusdem conventus condigne praefiant, neque sine ingenti necessitate permittant in eam universitate S. Thomae cathedram silere, mandamus, quatenus, ubi idoneus desit conventus filius, quem semper praefendum esse declaramus et volumus, professorem, dictis ac dicendis dotibus omnino instructum, ex duobus aliis Status Mutinensis conventibus, Regiensi nimirum ac Corrigiensi in primis, tum vero, etiam in hisce deficiente idoneo lectore, et non aliter, ex alio eiusdem provinciae conventu assumant. Ceterum, quia iudicium de eligendi doctrinam ad eos potissimum noscitur pertinere, qui, propter habitas in schola S. Thomae exercitationes, in eam praestantiores censendi sunt, quoties saltem maior pars filiorum conventus graduatorum in eodem conventu actu non existant, graduatorum absentium votum per epistolas filii in conventu existentes requirere, expectare, atque, tamquam si illi electioni interessent, numerare teneantur; et idem servari volumus, deficientibus filiis graduatis, in ordine ad filios actu legentes theologiam, et his similiter deficientibus, respective ad lectores actuales philosophiae. Et dicta quidem omnia et singula sub poenam nullitatis electionis servantur, et in actu electionis eiusdem, ad magistrum Ordinis, ut mox dicetur, mittendo, exprimantur: atque in libro ad hoc instructo describantur.

Confirmatio
a magistro Ordinis.

II. Electionem semel rite factam ad nos et successores nostros, sive ad vicarios generales Ordinis pro tempore, fratres praedicti mittant pro confirmatione et litterarum patentium pro lectione publice habenda requisitarum expeditione. Confirmationem quippe

et concessionem praedictas, quemadmodum et irritationem eiusdem electionis, si de persona minus digna, aut contra alia a nobis praescripta quandoque fiat, nobis et successoribus praedictis, privative quoad alios quoscunque, iustis de causis reservamus, iuxta Sanctissimi laudatum rescriptum, salva tamen auctoritate ordinaria tum capituli provincialis, cum etiam patris provincialis, maxime in sancta visitatione, insuper visitorum eiusdem conventus, ad professorem ipsum, adhuc a nobis et successoribus praedictis confirmatum et datum, suspendendum, ac etiam a cathedra et conventu praedictis removendum, quoties ipsum, minus laudabiliter vivendo aut docendo, muneri suo deesse, comperirent.

III. Electio ipsa semper fiat ad annos determinatos, itaut experimento comprobari possit, an professor semel constitutus, docendi gratia, sed in primis conversationis ac morum meritis exigentibus, sit in eodem munere confirmandus, atque etiam ut pateat locus praecedentiae superius expositae; sicque primo, anni ipsi non excedant tempus ad magisterium simplex, deinde vero ad alia, successive a nobis firmanda infra, requisitum. Ne autem cathedram professore destitui, sicque saeculares divi Thomae doctrinae amantes opportuno magistro carere contingat, poterit professor quilibet, adhuc absoluto sibi per electionem et in patentibus praefixo tempore, in lectione pergere, donec vel ipse confirmetur, vel successor praesens fuerit. Quoties vero professor ipse, decurrente vel instante tempore pro scholasticis exercitiis in universitate habendis, quacumque de causa in lectione ipsa pergere non possit, quemadmodum etiam si mori vel amoveri ipsum contingat, ne discipuli praedicti, ob recursum ad magistrum Ordinis pro novo professore firmando, atque huiusce ad universitatem ipsam accessum, cum ipsorum detrimento diutius praeceptore destituantur, filii conventus de consensu expresso patris provincialis, si expeditus sit ad eum accessus, vel vicarii provinciae, vel saltem patrum a consiliis conventus ipsius, pro interim de substituto provideant

Eligatur ad
annos praescri-
ptos.

qui pro tempore substitutionis suae privilegiis, aliis lectoribus provinciae legitime competentibus, fruatur.

Quibus prae-
ferendus.

IV. In nova electione filii conventus eum praeferant qui semel ad id muneris assumptus fuerit, si muneri suo antea plene satisfecisse compererint, nisi in concursu fratris extranei occurrat filius conventus Mutinensis, tum Regiensi aut Corrigiensi, ut supra, opportunis qualitatibus instructus, quem in usu praedictae cathedrae praefendum iam diximus.

Elatis et
exercitationis
requisita.

V. Cum aetatis maturitas ac diuturnior in docendo exercitatio plurimum conferant ad erudiendam cum proventu et aestimatione iuventutem, nullus eligatur in professorem cathedrae praefatae, qui saltem per sex annos cum eximia laude antea non legerit; et, quoad fieri poterit, is eligatur, qui lectionem primariam theologiae, vel pro primaria ab Ordinis magistro approbatam, ad aliquem annum ac etiam ad triennium perfecit.

Privilegia
sub certi operis
conditione pro-
fessori concessa.

VI. Attendentes labores singulares cathedrae Ordinis nostri, quos saepedictus professor, et quidem sine ullo temporali emolumento (cui alias obesse nolumus et declaramus, si quando forte ex conventu vel aliunde eidem futuris temporibus propter insignes labores ipsos aliquid obveniat), atque adeo sine exemplo, in eam universitate subire debet ac perferre; decernimus et mandamus, quatenus professor, qui omnia et singula praescripta per leges et consuetudines, pro dictandis et explicandis lectionibus, pro conferentiis et conclusionibus tam privatis quam publicis, nec non pro ceteris quibuscumque in praefata universitate iuxta ipsius kalendarium et stilum exercitationibus habendis, laudabiliter, ut supra et infra, perfecit (itaut solo infirmitatis actualis, vel urgentis tantummodo ad paucos dies gravis necessitatis, per magistrum Ordinis, capitulum provinciale, aut etiam per patrem provincialem provinciae praedictae subinde recognoscendae, obtentu, et non alio quocumque praetextu, vel ipsis vel ipsorum aliquibus eximatur, non solum de victu, vestitu, ac medicinalibus, quemad-

modum ceteri fratres in eodem conventu aliis assignati, provideant, sed etiam gaudeat omnibus et singulis privilegiis et exemptionibus, quibus lectores in collegio eiusdem conventus legitime potiuntur, aut potiri consueverunt, ac insuper respective insignibus aliis privilegiis, infra auctoritate apostolica per nos decernendis. Qui vero realiter et cum effectu, absolute, vel etiam ad aliquod tempus, pro praedictis scholasticis functionibus in eadem universitate determinatum, etiam ob praecisam discipulorum carentiam, eadem non perfecit, absolute similiter, vel ad idem tempus, nullo penitus ex dictis, multo magis ex dicendis privilegiis, gaudeat; sed per priorem, nisi aliunde sit canonice exemptus, ad diurnam et nocturnam sequelam chori, atque ad alia religionis exercitia, tamquam vere unus ex patribus simplicibus conventus, cogi possit ac debeat.

Auctoritate
apostolica.

VII. Qui modo praedicto datus fuerit in professorem, atque post expletam lectionem primariam, vel a magistro Ordinis pro tempore pro primaria approbatam, sive ad minus post exactum integrum in legendo novennium, per alios quatuor annos legerit condigne secundum praedictas leges et consuetudines, et attestationem a rectoribus universitatis atque a tribus saltem patribus ex gravioribus dicti conventus subscriptam de vere realiter ac laudabiliter cum discipulorum proventu et aedificatione proximorum peracto, vel propediem complendo illo quadriennio, capitulo provinciali exhibuerit, possit ac debeat ad magisterium simplex ab eodem capitulo postulari, quemadmodum et ad magisterium studentium in studio generali Bononiensi exercendum; nisi alias antea suis exigentibus meritis ad hoc posterius fuisset postulatus. Idem vero, proportionem quoad annos servata, fiat pro eo qui per plures quam per novem annos legerit, priusquam ad cathedram illam assumatur.

Magisterium
studentium.

VIII. Qui post quindennium, ex decretis apostolicis aliis requisitum, vel post praedictum tempus pro cathedra S. Thomae ex Sanctissimi concessionem sufficiens, ad

lauream praedicti magisterii simplicis a magistro Ordinis ad eam promotus, vel ab eâ suscipiendâ dispensatus, necnon a provinciâ ad magisterium studentium postulatus, a filiis supradictis electus et a nobis vel successoribus nostris, ut supra, datus fuerit, vel confirmatus in professorem, et per biennium cathedram moderatus fuerit, atque attestaciones de biennio completo, vel proxime complendo, capitulo provinciali exhibuerit, servatis omnibus et singulis nuper dictis, a capitulo ipso provinciali in regentem vel baccalaureum, prout sibi spectatis meritis convenientius videbitur, perinde ac si vere, realiter et non per aequipollens magisterium praedictum studentium Bononiae complevisset, postulari similiter possit, ac debeat.

IX. Ubi denique aliquis electus et datus sive confirmatus fuerit, ut praedictum est, in professorem, postquam biennium praemissum, vel etiam magisterium studentium Bononiae cum postulatione antedictâ ad regentatum vel baccalaureatum perfecerit, et per aliud quadriennium in cathedrâ S. Thomae praestiterit supradicta omnia, modo pariter dicto, atque attestaciones praefatas de eo peracto, vel proxime complendo, ad capitulo provinciae detulerit, in magistrum provinciae cum loco et voce a capitulo ipso acceptari possit ac debeat, in omnibus et per omnia, ac si regentatum ipsum aut baccalaureatum in studio generali Bononiensi realiter et cum effectu absolvisset.

X. Ne vero contingat, praedictas a nobis postulationes ad magisterium studentium, baccalaureatum vel regentatum professori ex eo denegari a provinciâ quod per nos et successores praedictos numerus postulandorum praefigatur; concedimus de gratiâ speciali pro futuris perpetuo temporibus, quatenus, quotiescumque postulandus occurrat ad aliquem praedictorum graduum aliquis ex futuris professoribus, numerus ille pro tempore praefixus pro professore ipso augeatur; ut idem non tamquam supranumerarius, sed intra numerum ipsum, et quidem modo, loco et ordine, quos eius-

dem merita respective ad alios postulandos exigent, re ipsâ postuletur.

Reservamus tamen nobis facultatem ad ea addenda, quae ad supradictorum firmiorem executionem aut clariorem expositionem, opportuna a nobis censi poterunt; quemadmodum, ex supradicto chirographo, Sanctissimo, nobis et successoribus nostris praedictis reservamus facultatem, ut¹, si quandoque contingat, per capitulum provinciale impediri, quominus professor aliquis, supradicta habens requisita merita et opera, postulationibus ac gratiis praemissis fruatur, ipsum auctoritate apostolicâ in eorum possessione ponendi et conservandi. Non obstantibus, quoad omnia et singula hactenus dicta, statutis Ordinis, provinciae praedictae legibus aut privilegiis, Brevibus quoque Innocentianis, sive decretis apostolicis de quindennio integro pro magisterio simplici requisito, de aequipollentiâ tollendâ, deque aliis quibuscumque, ceterisque quibuscumque non obstantibus, quae idem Sanctissimus voluit non obstande; et quibus auctoritate nobis ab eodem Sanctissimo benigne commissâ per praesentes derogamus et derogatum esse declaramus. In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti: Amen. Datum Romae in conventu nostro S. Mariae supra Minervam, die XVIII february MDCCXXX. Fr. THOMAS RIPOLL, magister Ordinis. *Loco et sigilli. Regist. fol. LIX.* Fr. DOMINICUS PONS, magister ex-provincialis et socius.

§ 3. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dictus Ioannes Dominicus, ut tam dictus Hyacinthus quam successores professores, et quicumque alii ad quos spectat et pro tempore spectabit, privilegiorum regularium, ac utique gravium statutorum huiusmodi executionem firmiter laetiusque promoveant, opportune in praemissis a nobis providendi, et aliâs, ut infra, indulgeri summopere desideret: nos, ipsum Ioannem Dominicum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a qui-

¹ Particula ut redundat (R. T.).

*Præservatio
facultatum ma-
gistro Ordinis.*

*Supplens pa-
titionis Cruti-
natio.*

*Approbatio
in nullo.*

busvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, huiusmodi supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum consilio, omnia et singula praeinserta privilegia et statuta a memorato Thoma magistro generali edita, ut praefertur, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus; ipsaque privilegia et statuta perpetuo observari, auctoritate et tenore praefatis mandamus; necnon in iisdem dicto Thomae magistro generali facultatem addendi quae pro illorum pleniori executione vel declaratione opportuna censi contingat, praeservantes, ratam firmamque habemus: salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem cardinalium.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras, semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, et illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis au-

toritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, provinciae et Ordinis praefatorum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores¹ praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XVI aprilis MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 16 aprilis 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LIX.

Confirmatur decretum Congregationis particularis, a sanctissimo domino nostro deputatae super observantiâ constitutionum Aegidianae et Carpen-sis, et exhibitione et archivatione instrumentorum pro communitatibus et universitatibus provinciae Marchiae.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper a particulari Congregatione nonnullorum Romanae Curiae praelatorum a nobis deputatâ super observatione constitutionum Aegidianae et Carpen-sis in provinciâ nostrâ Marchiae,

¹ Edit. Main. legit tenoribus (R. T.).

*Contrariorum
derogatio.*

*Decretum
refertur.*

emanavit decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

In congregatione particulari a sanctissimo domino nostro Clemente XII deputata reverendorum patrum dominorum Merlini, Guglielmi, et mei infrascripti, super observantia constitutionum Aegidianae et Carpen-sis in provincia Marchiae, habita die v iunii mcccxxxi, resolutum fuit: constitutiones Aegidianam et Carpensem servandas esse iuxta modum; modus est, quod idem notarius stipulans absque ulla mercede, praeter illam consuetam stipulationis sive ro-giti, teneatur exhibere, infra terminum die-rum quindecim a die stipulationis, notario illius iudicis, a contrahentibus eligendi, coram quo fieri debet insinuatio, eandem copiam publicam iuxta Bullam Sixtinam archiviandam unâ cum instrumento origi-nali, ad hoc ut praedictus notarius iudicis insinuationis, ad instantiam unius vel al-terius ex contrahentibus, sive de eorum mandato, more solito illud insinuet, fidem-que insinuationis faciat tam in margine dicti instrumenti originalis, quam copiae archiviandae: reservatâ tamen facultate con-trahentibus praedictos notarios stipulantes cogendi ad praefatam exhibitionem instru-menti originalis et copiae archiviandae in-fra dictum terminum dierum quindecim. Factaque per me die subsequenti sextâ e-iusdem mensis iunii relatione Sanctitati Suae de praedictâ resolutione, Sanctissimus illam approbavit.

N. archiep. Nazian. auditor.

Confirmatur. § 2. Cum autem, sicut dilecti filii communitates et universitates, et ho-mines dictae provinciae nobis subinde exponi fecerunt, ipsi decretum huius-modi, quo firmitus subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis no-strae patrocínio communiri plurimum desiderent: nos, specialem ipsis expo-nentibus gratiam facere volentes, et co-rum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et in-terdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis,

censuris et poenis, a iure vel ab ho-mine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae exi-stunt, ad effectum praesentium dumta-xat consequendum, harum serie absol-ventes et absolutas fore censes, sup-plicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decre-tum praeinsertum, auctoritate apostoli-câ, tenore praesentium denuo appro-bamus et confirmamus, illique inviola-bilis apostolicae firmitatis robur adii-ci-mus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et effi-caces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tem-pore quodcumque spectabit, in omni-bus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter ob-servari, sicque in praemissis per quos-cumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici audi-tores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apo-stolicis, necnon, quatenus opus sit, dic-tarum communitatum et universitatum provinciae huiusmodi, aliisve quibusvis etiam iuramento, confirmatione aposto-lica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodo-libet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum te-nores praesentibus pro plene et suffi-cienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore per-

Clausulae.

Contrarium derogatio.

mansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides tran-sumptum.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesen-tibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris mcccxxii, die xxx aprilis, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 30 aprilis 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LX.

Confirmatur decretum ab abbate et of-ficialibus Congregationis ecclesiasticae sub invocatione S. Petri in conventu SS. Trinitatis Mexicanae canonice erectae editum, ne mulieribus in eo-rum collegium, hospitale, domus et habitationes pateat aditus.

Clementis Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Facili series.

§ 1. Exponi nobis nuper fecerunt dile-cti filii abbas et officiales Congregationis ecclesiasticae sub invocatione S. Petri in conventu SS. Trinitatis civitatis Me-xicanae in Indiis canonice (ut asseritur) erectae, quod ipsi, cum approbatione venerabilis fratris moderni archiepisco-pi Mexicani, decretum ediderunt ut mu-lieres cuiuscumque status et conditionis, etiam in casu infirmitatis, eorumdem exponentium collegium, hospitale, do-mum, et quamlibet aliam dictae Con-gregationis habitationem ingredi nequi-

rent, itaut decreto huiusmodi sub quo-vis praetextu, nec a quolibet Ordinario, neque ab abbate aliisque officialibus nunc et pro tempore existentibus prae-dictae Congregationis ecclesiasticae, de-rogari unquam possit.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expo-sitio subiungebat, ipsi exponentes de-cretum huiusmodi, pro firmiori illius subsistentiâ, apostolicae confirmationis nostrae patrocínio communiri plurimum desiderent: nos, ipsos exponentes spe-cialis favore gratiae prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibus-vis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis senten-tiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ la-tis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dum-taxat consequendum, harum serie ab-solventes et absolutas fore censes, sup-plicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclina-ti, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum, qui votum dilecti filii no-stri Ludovici eiusdem S. R. E. cardinalis Belluga nuncupati ad eiusmodi nego-tium examinandum a praedictâ Congre-gatione cardinalium deputati attende-runt, consilio, supra enunciatum decre-tum, auctoritate apostolicâ, tenore prae-sentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adii-cimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem cardinalium.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras, semper firmas, validas et effi-caces existere et fore, suosque plena-rios et integros effectus sortiri et obti-nere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in prae-

Confirmatio decreti.

Praesentium litterarum ob-servantia.

missis per quoscunque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstatum derogatio.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, dictae Congregationis ecclesiasticae, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xx. maii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 20 maii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LXI.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium, quo confirmatur resolutio nuperi capituli generalis Ordinis Bethlehemitarum in Indiis occidentalibus, ut officialium electio in unâquaque domo per praefectum et quatuor definitores generales fiat.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Supplex
bellus.

§ 1. Nuper pro parte dilectorum filiorum vocalium capituli generalis Ordinis

Bethlehemitarum in Indiis Occidentibus Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositae exposito, quod in constitutionibus eiusdem Ordinis a felicitis recordationis Innocentio Papa XI praedecessore nostro confirmatis statuatur, electiones praefecti, vicepraefecti, quatuor discretorum et maiorum infirmariorum, ac procuratorum cuiuscumque domus et hospitalis spectare ad religiosos domus et hospitalis huiusmodi ad formam earundem constitutionum votum habentes; verum, quia experientia quadraginta et ultra annorum compertum erat, quamplura inconvenientia in praerudicium etiam regularis observantiae orta fuisse ac in dies oriri ex praedicto modo faciendi dictas electiones, ideo in eodem capitulo generali in civitate Mexicanâ mense februarii anno MDCCXXX, ad occurrendum huiusmodi absurdis et inconvenientibus, per pluralitatem suffragiorum resolutum fuerat, quod ius eligendi dictos praefectum, vicepraefectum, discretos, maiores infirmarios et procuratores cuiuscumque domus pertinere deberet ad praefectum generalem et quatuor definitores generales unâ cum secretario generali et praefecto domus ubi fieri contingat huiusmodi electiones, necnon cum duobus aliis religiosis qui munus vel generalis, vel assistentis generalis, vel vicegeneralis, vel praefecti alicuius domus obierint, his omnibus deficientibus, cum religiosis magis antianis, quos reperiri contingat in domo, in qua fieri debeant electiones praedictae, et ad eas procedendum esset per scrutinium et vota secreta, ita tamen ut ex novis suffragiis, ut supra adhibendis, quinque pro electione canonica sufficiant: et in eadem expositione subiuncto, quod in

praedicto capitulo generali sancitum fuerat, quod eiusmodi electiones fieri debeant de triennio in triennium, absque eo quod prorogari possint, nec quod ullus in praefectum eiusdem domus reelegi queat, ita quod, si triennium expiraverit, et non potuerit ob absentiam patris generalis procedi ad praedictas electiones, seu alteram ex illis, tunc vicegeneralis cum suis assistentibus eligat per scrutinium, ut supra, praesidentem illius domus seu domorum, quae praefecto indigerent, donec perveniant litterae patentes electi vel electorum in praefectum seu praefectos; et hoc ipsum servandum sit in casu obitus vel renunciationis dictorum electorum; et in absentia patris generalis possit vicegeneralis admittere tales renunciationes, iniuncto tamen eidem onere certiorandi dictum praefectum generalem, ut, servatâ formâ superius expressâ, possit ad electiones devenire, ut fusius habebatur ex particulâ resolutionis captae in eodem capitulo generali: ac proinde pro parte vocalium memorati capituli generalis eidem Congregationi cardinalium supplicato, ut, praevia derogatione constitutionum Ordinis in dicto capitulo IX § 16, praedictam resolutionem confirmaret, ad hoc ut executioni demandari possit: emanavit a praedictâ Congregatione cardinalium decretum tenoris sequentis, videlicet:

Decretum
Congregationis
haec
bans.

Sacra Congregatio eminentissimorum et reverendissimorum S. R. E. cardinalium, negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositae, ad quam sanctissimus dominus noster Clemens PP. XII libellum remisit, attento suffragio eminentissimi cardinalis Pico, Ordinis Bethlehemitarum apud Sanctam Sedem protectoris, ac re undique mature discussâ, referente, pro eminentissimo cardinali Belluga ponente absente, eminentissimo cardinali Barberini, benigne rescripsit: praevia derogatione

cap. IX. § 16, constitutionum in ea parte, qua disponitur, electiones praefectorum, vicepraefectorum, quatuor discretorum, maioris infirmarii ac procuratoris faciendas esse a singulis communitatibus conventuum, imposterum illas esse faciendas a generali, quatuor assistentibus, secretario generali, praefecto domus, ubi sit electio, et duobus religiosis, qui fuerint vel generales, aut assistentes generales, aut vice-generales, aut praefecti, et, illis non existentibus, a religiosis viris magis antianis eiusdem domus, et electio intelligatur facta in personam eius qui habuerit maiorem numerum suffragiorum; quod electiones fiant de triennio in triennium absque facultate eas prorogandi, et, si dum spirat triennium, ob absentiam generalis, non pervenisset provisio ab eodem capta, tunc vice-generalis cum suis assistentibus eligat praesidentem illius domus, ubi erat facienda electio, qui eam gubernet pro interim; quod erit observandum in casu obitus aut renunciationis electorum ante triennium; et quod ob absentiam generalis valeat vice-generalis admittere renunciationes electorum, cum obligatione tamen [de iis certiorandi patrem generalem, ad hoc ut possit dare opportunas providentias pro electione successorum.

Romae, die II maii MDCCXXXII, cardinalis FRANCISCUS BARBERINUS.

Loco + sigilli.

I. archiep. Cor. secretarius.

Confirmator.

§ 2. Cum autem, sicut praedicti vocales nobis subinde exponi fecerunt, ipsi praemissa, quo firmitus subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desiderent: nos, ipsos vocales specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad

effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praeinsertum, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiciamus: salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorundem cardinalium.

Clausal. § 3. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

*Contrarium
Jerogatio.*

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Ma-
torem, sub annulo Piscatoris, die xxvii

maii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 27 maii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LXII.

Declaratio quod provinciae Galliae ac conventus B. Mariae Miraculorum de Urbe Tertii Ordinis sancti Francisci comprehendantur in Brevis sanctissimi domini nostri circa Vias crucis, etc.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Aliâs nos, supplicationibus dilecti filii Bernardi Monterde procuratoris generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum nomine nobis humiliter porrectis inclinati, decrevimus ac indulsimus, ut loca pia, via Crucis seu Calvarii nuncupata, ad instar stationum Montis Calvarii, in ecclesiis ac locis piis ministro generali pro tempore existenti dicti Ordinis non subiectis, nec ab eo dependentibus, per fratres Ordinis praefati tunc erecta et imposterum erigenda, eisdem indulgentiis ac privilegiis fruerentur et gauderent, quibus fruebantur et gaudebant erecta in ecclesiis et locis Ordinis praedicti; ita tamen, ut, quoad deinceps erigenda, modus et forma servarentur, quibus eiusmodi erectiones in ecclesiis et locis dicti Ordinis eatenus fieri consueverant, et accederet licentia Ordinarii loci, ac consensus parochi et superioris ecclesiae et loci pii, ubi de eis erigendis agi contingeret; et aliâs, prout uberius continetur in nostris desuper in simili formâ Brevis expeditis litteris tenoris qui sequitur, videlicet:

*Constitutio
aliâs data re-
fertur.*

Clemens Papa XII, ad futuram rei memoriam. Exponi nobis nuper fecit

dilectus filius Bernardus Monterde, procurator generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum, tam suo quam dilecti etiam filii moderni ministri generalis dicti Ordinis nomine, quod, cum antiqua vigeret ac etiam num vigeat in Ordine huiusmodi consuetudo erigendi et instituendi per illius fratres, in vim facultatis sibi aliâs a Sede Apostolicâ concessae¹, pia loca, via Crucis seu Calvarii nuncupata, ad instar stationum Montis Calvarii, nedum in eiusdem Ordinis, sed etiam in aliis ecclesiis ac locis ab eo minime dependentibus; isque mos in universis regnis Hispaniarum ac plurimis Italiae regionibus semper antehac retentus fuerit, et adhuc de praesenti servetur; licetque dudum felicitis recordationis Innocentius Papa XII praedecessor noster, ad preces tunc in humanis agentis Francisci Diaz, dum viveret, commissarii generalis pro ultramontanâ familiâ dicti Ordinis, praefata loca pia viae Crucis seu Calvarii sub quibusdam recolendae memoriae Innocentii Papae XI praedecessoris quoque nostri litteris in simili formâ Brevis die v septembris MDCLXXXVI super confirmatione diversarum indulgentiarum et privilegiorum ipsius Ordinis editis comprehendendi, ac proinde frui et gaudere posse indulgentiis et privilegiis in litteris huiusmodi concessis et expressis, declarasset per suas itidem in formâ Brevis die v decembris MDCCXVI desuper expeditas litteras, idque absque limitatione ac restrictione dictorum locorum viae Crucis seu Calvarii ad ecclesias et loca Ordinis praefati factum fuisset: nihilominus aliqui existimantes facultatem illa erigendi et instituendi ad ecclesias et loca Ordinis praedicti, indulgentias vero et privilegia eiusmodi ad personas obedientiae ac directioni

pro tempore existentis ministri generalis eiusdem Ordinis subiectas respective limitata et restricta esse, a piae memoriae Benedicto Papa XIII etiam praedecessore nostro, indulgentias et privilegia praefata ad quoscumque utriusque sexus christifideles dicto ministro generali non subiectos, qui tamen eiusmodi loca pia viae² Crucis seu Calvarii penes fratres supradicti Ordinis privative quoad alios quoslibet visitarent, ibique memoriam dominicae Passionis devote recolerent, aliaque iniuncta opera peragerent, extendi et ampliari obtinuerunt, prout in ipsius Benedicti praedecessoris litteris sub plumbo, anno Incarnationis MDCCXXVI, v nonas martii, pontificatus sui anno III emanatis, uberius continetur. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, ipse Bernardus, non minus ratione sui officii procuratoris generalis huiusmodi, quam de expresso mandato dicti moderni ministri generalis, ad enatam occasione praemissorum confusionem tollendam, remque in statum pristinum restituendam, praedicta loca pia viae Crucis seu Calvarii, per eosdem fratres etiam in ecclesiis et locis quae non sint dicti Ordinis erecta et erigenda, eisdem indulgentiis et privilegiis gaudere per nos declarari summo opere desideret, quemadmodum ab ipso Benedicto praedecessore, postquam litterae suae praefatae prodierant, ad supplicationem dilectae in Christo filiae nobilis mulieris Violantis a Bavariâ principissae³ Etruriae viduae, fratribus recessus S. Francisci ad Montem Florentinum et conventus de Ambrosianâ nuncupatorum dicti Ordinis, in vim cuiusdam rescripti die x novembris MDCCXXIX eius iussu editi, concessum fuisse memoratur: nobis propterea humiliter supplicari

¹ Vocem viae nos addimus (R. T.).

² Edit. Main. legit principissa (R. T.).

³ Edit. Main. legit concessa (R. T.).

fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, eiusdem Bernardi votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere cupientes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, necnon utriusque Innocentii et Benedicti praedecessorum litterarum praefatarum tenores, et alia quaecumque, etiam specificam et individuum mentionem et expressionem requirentia, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et specificatis habentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, quod praedicta loca pia viae Crucis seu Calvarii, in ecclesiis, oratoriis, monasteriis, hospitalibus, et aliis itidem piis locis ipsi ministro generali non subiectis nec ab eo dependentibus, per fratres dicti Ordinis nunc erecta et in posterum erigenda[†] in ecclesiis et locis Ordinis praefati, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, decernimus et declaramus, ac, quatenus opus sit, de novo concedimus et indulgemus; ita tamen ut quoad illa sic deinceps erigenda modus et forma serventur, quibus eiusmodi erectiones in ecclesiis et locis Ordinis praedicti hactenus fieri consueverunt, et accedat licentia Ordinarii loci, ac consensus parochi et superiorum ecclesiae, monasterii, hospitalis, et loci pii, ubi de eis pro tempore erigendis[‡] agi contigerit. Decernentes pariter, easdem praesentes litte-

[†] Deesse videtur eisdem gaudeant indulgentiis quibus gaudent erecta (R. T.).

[‡] Edit. Main. legit erigendi (R. T.).

ras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac nostrâ et Cancellariae Apostolicae regulâ de non concedendis indulgentiis ad instar, et aliis constitutionibus et ordinationibus apostolicis ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xvi ianuarii MDCCXXXI, pontificatus nostri anno I.

F. card. OLIVERIUS.

§ 2. Cum autem, sicut pro parte dilectorum filiorum procuratorum provinciarum Galliae fratrum Tertii Ordinis eiusdem sancti Francisci ac guardiani conventus B. Mariae Miraculorum nuncupati de Urbe ipsius Tertii Ordinis nobis nuper expositum fuit, tametsi fratres Tertii Ordinis huiusmodi, utpote supradicto ministro generali Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ eiusque iurisdictioni subiecti, pro certo habeant, se in litteris nostris praecursoris comprehensos esse; quia tamen expressa ac individua eorum in dictis litteris mentio facta non

Declaratio ut
in rubrica.

fuit, vereantur, ne hoc praetextu aliqua forsani sibi desuper moveatur difficultas, aut impediantur quominus earumdem litterarum commodo et effectui pacifice potiri valeant: nobis propterea exponentes praefati humiliter supplicari fecerunt ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, fratres Tertii Ordinis provinciarum Galliae ac conventus beatae Mariae Miraculorum de Urbe in praecursoris litteris nostris ad omnes effectus inibi expressos comprehendendi, easdemque litteras fratribus praedictis in omnibus et per omnia plenissime suffragari debere, perinde ac si de ipsis fratribus individua mentio in eis facta fuisset, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, decernimus quoque et declaramus.

Derogatio
contrariis.

§ 3. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die x iunii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 10 iunii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LXIII.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium super di-

visione provinciae Austriae inferioris Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci Conventualium nuncupatorum in duas provincias Austriae inferioris unam, alteram vero Silesiae et Moraviae.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper, pro parte dilectorum filiorum fratrum provinciae Austriae inferioris Ordinis Minorum sancti Francisci Conventualium nuncupatorum, Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositae exposito, quod, cum eadem provincia conventibus in dictâ Austria ac Silesiâ et Moraviâ constans reperiretur, consideratum fuerat, pro maiori quiete, tam necessariâ regulari vitae, illam separatione de praesenti indigere, cum experientiâ compertum sit, quod inter Austriacos ex unâ et Silesios ac Moravos ex alterâ partibus mutua tranquillitas, nisi provinciam huiusmodi separando, conciliari nequiverat; ideoque praedictae Congregationi cardinalium supplicato ut denuo eandem provinciam separaret, formando unam ex septem conventibus et duarum residentiarum[†] in Silesiâ et Moraviâ consistentibus, et relinquendo solam provinciam Austriae inferioris infra et supra Anasum flumen, quae novem conventibus et unico monialium monasterio, quarum cura quatuor religiosis huius provinciae committitur, constabit; et hac ratione, duarumque provinciarum distinctione formandâ, querimoniae, quae inter utrumque nationis religiosos exortae sunt, cessabunt; ac pro eiusmodi destinatione provinciarum carissimus in Christo filius noster Carolus Hispania-

Supplex libellus
Congregationi
datus pro
obtinenda
separatione.

[†] Videtur legendum duobus residentiis (R. T.).

rum catholicus et Romanorum rex in imperatorem electus mentem suam super praemissis declaraverat, quemadmodum ex relatione ad eosdem cardinales transmissa a venerabili fratre Dominico archiepiscopo Ephesino ad eundem Carolum regem et imperatorem electum nostro et Apostolicae Sedis nuncio, qui in faciem loci huius divisionis necessitatem agnovit, constare dicebatur: emanavit a praedicta Congregatione cardinalium decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

Sacrae Congregationis decretum.

Sacra Congregatio eminentissimorum et reverendissimorum S. R. E. cardinalium, negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, attentâ relatione patris ministri generalis Ordinis, benigne rescripsit pro approbatione, sive pro gratiâ divisionis provinciae iuxta modum, nempe quod divisio fiat eorum tantummodo conventuum, qui de praesenti constituunt provinciam Austriacam, assignatis illis qui sunt infra et supra Anasum Austriacis, et remanentibus ceteris cui videlicet Moravis et Silesitis pro alterâ provinciâ erigendâ. Divisio vero huiusmodi facienda tenore praesentium committitur patri generali cum omnibus opportunis et necessariis facultatibus, et signanter convocandi in utraque provinciâ distincta capitula, in quibus eligi debebunt superiores tam custodiales quam locales, iuxta constitutiones Ordinis, firmatis tamen prius, et ante electionem superiorum, assignatis conventibus, et divisio in custodias, necnon destinandi conventus pro studiis tam philosophicis quam theologicis et moralibus, quinimo pro unico novitiatu in unâquaque provinciâ et professoriis, iuxta necessitatem. Romae, die xxiii maii MDCCXXXII, cardinalis BARBERINUS. F. archiepiscopus Con. secretarius.

Loco † sigilli.

Confirmatur.

§ 2. Cum autem, sicut praedicti fratres nobis subinde exponi fecerunt, ipsi

† Videtur legend. ceteris, qui videlicet in Moravia et Silesia consistunt, Moravis, etc. (R. T.).

decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desiderent: nos, specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis dictorum cardinalium.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac dictis exponentibus, et ab illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum patatii apostolici auditores, indicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, Ordinis et provinciae, ac conventuum huiusmodi, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, aut quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apo-

Claustrales.

Contrarium derogatio

stolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die x iunii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 10 iunii 1732, pontif. anno II.

F. cardinalis OLIVERIUS.

LXIV.

Confirmatur decretum definitorii et vocalium capituli provincialis provinciae S. Mariae Hungariae Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ Reformatorum nuncupatorum, super acceptatione alternativae tripartitae in eadem provinciâ, et distributione officiorum inter fratres nationis Hungaricae, Germanicae, Slavonicae.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Expositio.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Fulvius a Bononiâ procurator generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ Reformatorum nuncupatorum, quod, cum aliâs venerabilis frater Matthaeus archiepiscopus Panormitanus, qui tunc temporis ministri generalis dicti Ordinis munereungebatur, per quasdam suas patentes litteras die xi martii MDCCXXVII emanatas, in provinciâ Hungariae eorumdem fratrum Reformatorum tripartitam alternativam in omnibus electionibus, officiorum distributionibus, inter fratres

totidem nationum, nempe Hungaricae, Germanicae et Slavonicae, novitiorum vestitionibus, conventuum partitionibus, aliisque dispositionibus, quae distributivam iustitiam inter nationes huiusmodi inducere et fovere valeant, perpetuis futuris temporibus adamussim servandam esse sanxisset, idque etiam a felicitis recordationis Benedicto PP. XIII praedecessore nostro per quasdam suas litteras die iv aprilis anni expeditas confirmasset¹; verum, nonnullis fratribus contradicentibus, aliisque annuentibus, litterae praedictae executioni demandatae² fuerint: ideo, ut dissensione animorum penitus evulsâ ad concordiam omnes partes reducerentur, de speciali mandato superioris generalis eiusdem, et ad instantiam partium, coram commissario visitatore generali, tum omnes religiosi emeriti provinciae, qui praesertim praelaturarum officium gesserant, tum actuales minister provincialis, necnon custos atque definitores, unâ cum exdefinitore generali insimul congregati, maturâ praemissâ consultatione, praedictis Benedicti praedecessoris litteris earumdem litterarum patentiâ confirmatoriis unanimiter die vii martii MDCCXXX assensum praestiterunt, sponte ac libere id ipsum acceptarunt, futuris quoque temporibus inviolabiliter observare sponderunt, perpetuumque silentium demandarunt; et aliâs, prout uberius continetur in decreto acceptationis huiusmodi desuper facto tenoris qui sequitur, videlicet:

Frater Sigismundus Kerpin, Ordinis Minorum strictioris observantiae sancti patris nostri Francisci concionator, sacrae theologiae lector et custos actualis, ac almae illius provinciae S. Mariae Hungariae commissarius visitator generalis, omnibus et singulis huius almae

Decretum de quo in rubricâ.

¹ Potius lege confirmatum fuisset (R. T.).

² Videtur deesse non vel nondum (R. T.).

provinciae dilectissimis patribus et fratribus salutem et sanctam pacem.

I. Quemadmodum seraphici spiritus amor Dei, ita et corporis nostri membra dilectionem proximi significant, edocentque: *Sicut in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent, ita multi unum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra*¹. Quapropter sicut membrum unum ab altero separari quummaxime reformidat, pari modo et nos omnem divisionem, omnem dissensionem, omnem charitatis laesionem vehementissime timeamus necesse est, solliciti semper servare unitatem spiritus et fraternae charitatis. Caput nostrum Christus est, et nos membra eius; Christum non diligit qui eius membra negligit: *Tanta in humani corporis membris inest copula, tantus amor, tamque inseparabilis et insuperabilis dilectionis unitas, ut unum sine alio non valeat gaudere. Laetitia illis communis est, poena aequalis, ita quod uni tribuitur, cetera se recepisse gratulentur*, ait Laurentius Justinianus *De ligno vitae*. Ita etiam Christo fit, quod corporis Christi irrogatur, dicente illo: *Amen dico vobis, quamdiu fecistis uni ex fratribus meis minimis, mihi fecistis*²; et ad Saulum: *Saule, Saule, quid me persequeris*³? Bene hic advertit Augustinus, quod Saulus non Christum, sed membra, hoc est fideles⁴ eius sit persecutus: *Noluit tamen dicere sanctos meos, servos meos, postremo honorabilius, fratres meos, sed me, hoc est membra mea, quibus ego sum caput*⁵. Dignum est, ut nos membra sequamur, quo caput nostrum praeierit; praeivit Christus et praecepit: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*⁶. Dilexit nos Christus dulciter absque amaritudine, sed ex benevolâ affectione, bonum nobis volens, fovens, favens et faciens; dilexit nos efficaciter absque fictione, sed opere et veritate, omnibus benefaciendo, docendo univer-

sos; sic ergo et nos diligamus invicem, fratres enim sumus: *Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum*¹. Nihil aequè oblectat animum quam haec fraterna charitas; nullum habet laborem, ingentem vero voluptatem. Ablatâ unione, corpus corrumpat necesse est, et extinctâ charitate, dissolvitur omnis religio. Contra vero, quemadmodum corpus nostrum per unionem partium suarum bene dispositarum, sibi quæ invicem succurrentium, subsistit, sic similiter congregatio religiosa firmatur et formatur in suo esse corporis moralis, si singula membra strictam unionem habeant, sibi quæ invicem per vinculum mutuae charitatis firmiter cohaereant. O ter quaterve beatam religionem, cuius membra fraternae dilectionis spiritu compaginantur. Eugenius PP. IV, in litteris datis ad fratrem Albertum de Sarciano, tunc vicarium generalem, seraphico nostro Ordini sequens praeclarum dedit elogium: «Ordo tuus, inquit, in seraphicae charitatis ardore in principio fundatus, tamquam secundus plantationum hortulus uberrimos hucusque protulit fructus. Dum enim plantati ex primâ beati Francisci vite palmites in religione, honestate, sanctimonîâ, in primis ipsâ charitate exculti fuerunt, in tantum est ea plantatio propagata, ut, per universum orbem diffusa, maximis sacrarum litterarum veritatibus, humilitatis et patientiae divitiis abundans, populos repleat saginetque divini eloqui pabulo, et, pulsus ignorantiae tenebris, sanctae conversationis amorè desiderioque inebriet. Et orbis terrarum, in cuius singulas pene particulas penetrastis, illâ ipsâ, quam in vobis viderit, senserit, adoraverit, ardeat charitate, faciatque exemplum a vestrà vitâ sumptum; et quod vobis maximum et in intentione primarium esse debet, animas vestras vel eâ ratione salvas faciatis, qui proximas inde curabitis lucrifacere». Haec Pontifex.

II. In cuius argumentatione hoc nihil notare fas est, quod, sicut speravit exemplum fraternae charitatis profuturum aliis ad aedificationem et vobis ad salutem, ita

¹ Psal. 132.

¹ Ad Roman., XII, 4.

² Matth. XXV, 40.

³ Act. IX, 4.

⁴ Male edit. Main. legit. fidelis (B. T.)

⁵ Tract. XXVIII in Ioann.

⁶ Ioann. XIII.

exemplum discordiae futurum sit mundo in scandalum et vobis ipsis in damnationem sempiternam. Inde profecto lacrimae, inde dolor sensibilis sauciavit animam, dum ingressus banc almam provinciam audivi, et experimento proprio didici, miras fore et augere in dies animorum scissiones, discordias et contentiones, fratribus in diversos sensus abeuntibus; quibusdam nempe laudantibus et obedienter acceptantibus, aliis vero, sub praetextu enormis laesionis et gravis illatae iniuriae, multifarie multisque modis et mediis impugnantibus decretum reverendissimi patris ministri generalis a sanctissimo domino nostro PP. Benedicto XIII in formâ Brevis confirmatum, ac ante triennium in conventu Soproniensi publicatum, vi cuius tripartita electio et officiorum distributio sub diversis poenis futuris temporibus observanda praecipitur. Quia vero haec animarum dissensio, et sacris canonibus Ordinisque constitutionibus vetita oppositis, praeter pusillorum scandalum et saeculi admirationem, magnum almae provinciae, maiusque in futurum minatur detrimentum, officii mei ratio exigebat opportunum tanto malo adferre remedium. Quapropter in hunc finem, ad partium instantiam, et de speciali facultate reverendissimi patris commissarii generalis, superioris nostri longe colendissimi, convocavi ad metropolitanum Possoniensem divae Virginis Annunciatæ conventum patres, admodum reverendum ministrum provincialem, totumque venerabile definitorium, et admodum reverendum patrem Ordinis exdefinitorem generalem, ceterosque emeritos provinciae patres olim ministeriati functos; et praemissâ privatâ cum iisdem consultatione et animorum compositione, tandem vii martii ad cellam meae residentiae omnes congregavi; ac habitâ prius ad eos de pace et fraternâ charitate adhortatione, singuli, praeviâ fraternâ deprecatione, ex laudabili publici boni ac provinciae tranquillitatis zelo omnes offensas atque quas-cumque iniurias directe aut indirecte illatas sibi mutuo sincere condonarunt, ac desuper sponte et libere consenserunt et acceptarunt constitutionem sanctissimi domini nostri PP.

Benedicti XIII, incipientem *Exponi nobis, etc.*, sub datum Beneventi IV aprilis MDCCXXVII, et decreta reverendissimi patris ministri generalis de tripartitâ electione in provinciam introductâ, et futuris semper temporibus inviolate observare spoponderunt.

III. Porro, pro perpetuâ pace et animorum concordia tanto fortius et firmitus stabiliendâ, statuit venerabile definitorium et admodum reverendi Ordinis respective et provinciae patres emeriti, ut, in causâ acceptatae vel recusatae hucusque apostolicae constitutionis tripartitae electionem praecipientis, perpetuum omnibus silentium imponatur, itaut nullo unquam tempore quis gloriari aut conqueri audeat, se in causâ vicisse aut succubuisse: pariter, ne quis iactare audeat aut gloriari se ex suâ natione habere superiorem, minus in suo patrocinio sese fundare, cum superior omnium subiectarum sibi nationum aequalem curam et paternam sollicitudinem gerere, omnesque pari sinceritate et amoris exhibitione prosequi teneatur: quod fratribus laicis peculiariter simul et nervose a superioribus inculcandum, atque a suis confessariis efficaciter saepius suggerendum erit. Si quis vero in praemissis contravenerit, illi indilate de solo patrum discretorum conventus consilio ad domum disciplinae includantur, inibi per triduum in pane et aquâ ieiunaturi; quibus poenis etiam subliantur socii, si has publicae paci perniciosas transgressiones non revelaverint. Superiores vero locales, statutas hasce poenas non infligentes, ipso facto ab officio suspendantur, aut gravius etiam arbitrio venerabilis definitorii puniantur. In cuius rei fidem maiusque robur propriâ manu subscripserunt, et maius provinciae sigillum apposuerunt. — Ita est: frater Matthias Thum, provinciae definitior Slavus; frater Ludovicus Purman, provinciae definitior Hungarus; frater Gaspar Szente, provinciae custos Hungarus; frater Bernardus Ramocssahazii, provinciae pater Hungarus. — Ita est: frater Ioannes Capostranus Sebach, Germanus minister; frater Carparus Nukeries, pater definitior Croatia; frater Iosephus Boiger, pater definitior Germanus; frater Antonius Po-

comp. provinciae pater Hungarus; frater Andreas Pordam, Hungariae provinciae pater, et ex-definitor generalis.

Loco † sigilli magni.

iv. Quoniam vero in votis habeo¹, ut et ceteri patres et fratres praeclaro hoc exemplo commoti sibi invicem cohaereant, singulos verbis divi Pauli apostoli ad Coloss. iii, paterne exhortor: *Super omnia autem charitatem habete², quod est vinculum perfectionis, et pax Christi exultet in cordibus vestris, in quo et vocati estis in uno corpore.* Sicut anima non vivificat nisi coniuncta membra, ita nec Spiritus Sanctus religiosos per discordias et scissuras separatos. Meminerint itaque serio dilectissimi patres et fratres, quod ubi charitas est, ibi Deus sit. Dei provide eritis, si unum fueritis. Sit in vobis proinde unio intellectus et iudicii, ut idem cum superioribus et maioribus vestris sapiatis, sit unio affectionis et dilectionis³, ut confratres vestros tamquam omnes genuinos huius provinciae filios, non carnaliter, sed spiritualiter⁴ per Deum, secundum Deum et in Deo diligatis, ac omnes particulares amicitias, quas maledicta olim a sancto patriarcha nostro Francisco nationalitas dictaret, penitus abscondatis; sit tandem unio voluntatum et cordium, ut unanimes idem et spontanee acceptetis, et prompte subscribatis. Quod sicut pro communi huius almae provinciae bono desiderio⁵, ita omnibus ex animo benedico. *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.* Datum in nostro Possoniensi dictae Virginis Annuntiatae, die vii martii MDCCXXX. Fr. SIGISMUNDUS SKERPIN, commissarius visitator generalis.

§ 2. Et postmodum, cum praedicta provincia Mariana ex tercentis septuaginta octo sacerdotibus et clericis componatur, et singuli, a supradicto visitatore generali interrogati, ⁶ memorati

Benedicti praedecessoris litteris, uno excepto, videlicet dilecto filio provinciali, omnes vocales, nemine prorsus discrepante, non modo praedictas litteras iterum habentes capitulariter acceptarunt, verum etiam concorditer statuerunt tripartitam alternativam in eis contentam pariter extendendam esse ad subrogationes et substitutiones perpetuis futuris temporibus sub nullitatis poenā omnino servandam, et aliās prout etiam continetur in decreto capitulari tenoris sequentis, nempe:

Ad stabiliendam in hac almā beatissimae Virginis Mariae Hungariae provinciā perpetuam pacem et tranquillitatem, nos infrascripti in capitulo provinciali Possonii legitime congregati vocales uno ore et corde acceptamus, atque, ut veros et obediētes S. R. E. et sancti patris nostri Francisci filios decet, perpetuis futuris temporibus observari desideramus et volumus Breve sanctissimi domini nostri Benedicti XIII sanctae memoriae, vi cuius bipartita¹ electio et officiorum distributio praecipitur. Quia vero in praedicto pontificio Breve in virtute sanctae obedientiae, et sub excommunicationis maioris latae sententiae poenā, in hac Marianā provinciā observari et executioni demandari praecipitur, expressum non est, utrum praefata alternativa servanda sit non solum in electionibus, sed etiam in subrogationibus et substitutionibus; eapropter negotium istud adamussim expendens venerabile definitorium et totum provinciae capitulum in conventu Possoniensi congregatum, unanimi omnium nationum consensu determinavit, quod suprafata² alternativa intelligi, sumi, et perpetuis futuris temporibus observari debeat non solum in electionibus capitularibus, sed etiam in quibuscumque subrogationibus et substitutionibus; ita quidem, ut, si intra capitulare triennium contingat eligendum esse vicarium vel commissarium provincialem, aut proministrum vel custodem, talis eligatur ex

¹ Videtur legendum *tripartita* (R. T.).

² Edit. Main. legit *suprafacia* (R. T.).

¹ Edit. Main. legit *habes* (R. T.).

² Edit. Main. legit *habere* (R. T.).

³ Edit. Main. legit *dilectiones* (R. T.).

⁴ Edit. Main. legit *spiritualibus* (R. T.).

⁵ Videtur legendum *desidero* (R. T.).

⁶ Deest ad adhaerent, aut simile (R. T.).

eā natione, ex qua fuit ille, loco cuius iste subrogandus vel substituendus manet. Hanc autem praesentem et ultimam determinationem capitularem venerabile definitorium et totum provinciae capitulum in perpetuum observari ac manuteneri mandat, et amodo secus futuras electiones, subrogationes aut substitutiones pro nullis et irritis haberi statuit et praecepit. Desiderat quoque hanc provinciae determinationem circa subrogationes aut substitutiones a reverendissimo patre vice-commissario generali, aut, si opus fuerit, etiam a sacra Congregatione confirmandam. Desuper duo instrumenta confecta et conscripta sunt, unum Roman mittendum, alterum in archivio provinciae servandum, quibus omnes et singuli de corpore capituli subscripserunt in conventu nostro Possoniensi beatissimae Virginis Annuntiatae die xxiii iunii MDCCXXX.

Subscriptio
nes vocalium

Frater Hieronymus Lukasil, guardianus Possoniensis; frater Bernardus Innerk, guardianus Soproniensis; frater Blasius Miartan, guardianus S. Catharinae; frater Franciscus Xelutnix, guardianus Nitriensis; frater Arsenius Kossler, guardianus Ersekvivakensis; frater Henricus Klikovics, guardianus Neemetinus; frater Gabriel Gaian, guardianus Malaukensis; frater Severinus Podhradgyai, guardianus S. Antonii; frater Florianus Ozolli, guardianus Iaurinensis; frater Athanasius Weninger, guardianus Kissmastoniensis; frater Benignus Kasfai, guardianus Sabariensis; frater Michael Gomboss, guardianus Papensis; frater Zacharias Pussai, guardianus Comaronensis; frater Sebastianus Hoini, guardianus Strigoniensis; frater Antonius Szumiogr, guardianus Pestiensis; frater Leo Orehorski, guardianus S. Ladislai; frater Hyacinthus Klanihons, praesidens Strigoniensis; frater Christophorus Schiesci, praesidens Albensis; frater Crescentius Paur, guardianus S. Montis Calvarii; frater Matthias Fsum, praesidens Kesftheliensis, et provinciae immediatus ex-definitor; frater Ioseph Boyger, praesidens Budensis, et immediatus ex-definitor; frater Carparus Szente, praesidens Resprimensis et immediatus ex-custos; frater Aegidius Hiss, guardianus Sumeghiensis et definitor actualis.

lis; frater Marianus Vysalichs, ex-guardianus Andocsiensis, et definitor actualis; frater Gasparus Vuketits, provinciae immediatus ex-definitor; frater Petrus Hejnec, provinciae definitor actualis; frater Demetrius Hejm, ex-guardianus Pratensis, provinciae definitor et secretarius; frater Sebastianus Pankl., provinciae custos; frater Antonius Posonii provinciae Pr.; frater Bernardinus Karnhki, Pr.; frater Capistranus Ebeck, ex-minister provincialis; frater Andreas Pordani, ex-definitor gratis iterato, et minister provincialis actualis.

Loco † sigilli.

Sequuntur nomina aliorum vocalium.

§ 3. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, firmiora sint et servantur exactius illa quae apostolici muniminis praesidio roborantur: nobis propterea dictus Fulvius procurator generalis humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur, ipsum Fulvium procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, decretum acceptationis alternativae tripartitae huiusmodi praeinsertum, tam a definitorio, quam a vocalibus capituli provincialis praedictae provinciae in vim supradictarum litterarum factum, et deinde ad subrogationes et substitutiones extensum, ut praefertur, cum omnibus et singulis in eo contentis, auctoritate apostolica, tenore praesentium, pariter confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apo-

Apostolica confirmatio roboratur.

Aliud decretum decretum.

stolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenierint, supplemus.

Clausulae. § 4. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio. § 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon praedictorum Ordinis et provinciae, etiam iuramento, confirmatione apostolica, aut quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XVI iunii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 16 iunii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LXV.

Erigitur confraternitas seu Congregatio nuncupata Perpetuae Adorationis san-

ctissimi Sacramenti in ecclesiâ collegiatâ S. Mariae ad Martyres de Urbe.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Pastoris aeterni, qui pro gregis salute in arâ crucis immolari voluit, vices, quamquam immeriti, gerentes in terris, pia christifidelium vota, divini cultus incrementum et ipsorum fidelium salutem concernentia, ad exauditionis gratiam libenter admittimus, ut per operum piorum exercitium ad aeternae beatitudinis gaudia pervenire mereantur.

§ 1. Cum itaque, sicut nonnulli christifideles almae Urbis nostrae nobis nuper exponi fecerunt, ipsi, pro suâ erga sanctissimum Eucharistiae sacramentum pietate ac devotione, utque alios fideles ad augmentum divini cultus et venerationis eidem augustissimo sacramento debitae accendant, in saeculari et collegiatâ ecclesiâ S. Mariae ad Martyres, vulgo de Rotundâ nuncupatâ, Urbis praefatae, unam eorumdem utriusque sexus christifidelium confraternitatem seu congregationem sub titulo Perpetuae Adorationis eiusdem sanctissimi sacramenti Eucharistiae per nos erigi summopere desiderant:

§ 2. Nos, piis dictorum fidelium desideriis huiusmodi benigne annuere, animarumque saluti paternâ charitate prospicere cupientes, supplicationibus illorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, in saeculari et collegiatâ ecclesiâ praedictâ unam utriusque sexus christifidelium confraternitatem seu congregationem, quae non sit pro hominibus unius specialis artis sub titulo praefato, sine alicuius praeiudicio, et dummodo dilecti filii nostri in eadem Urbe vicarii in spiritalibus generalis expressus ad hoc ac-

Exordium.

Supplex libellus.

Confraternitas erigitur.

cedat assensus, apostolicâ auctoritate, tenore praesentium, perpetuo erigimus et instituimus.

Privilegia, quae ei conceduntur. § 3. Necnon confratribus dictae confraternitatis seu congregationis, pro tempore existentibus, ut processionaliter incedere, divina officia in suâ capellâ vel oratorio recitare, ac pro negotiis ipsius confraternitatis seu congregationis se congregare, ac quaecumque statuta, capitula, ordinationes et decreta, pro salubri eorum et dictae confraternitatis seu congregationis regimine et directione necessaria et opportuna, licita tamen et honesta, sacrisque canonibus et Concilii Tridentini decretis et constitutionibus apostolicis non contraria, per memoratum vicarium examinanda et approbanda, facere et edere: illaque pro tempore, prout eis vicebitur et expediens fuerit, praeviâ simili examinatione et approbatione, mutare, alterare, corrigere, et in melius reformare, et insuper omnia et singula legata relicta, res et bona quomodolibet qualificata, mobilia et immobilia, per quoscumque christifideles dictae confraternitati seu congregationi per viam testamenti, donationis, aut aliâs quomodolibet pro tempore elargienda et relinquenda, recipere, illaque per eorum officiales et deputatos regere, gubernare et administrare, ac in ipsius confraternitatis seu congregationis et eorum piorum operum usus convertere libere similiter et licite valeant, ita tamen ut de receptis et administratis per eos eidem vicario iuxta decreta Concilii Tridentini huiusmodi rationem reddere teneantur, auctoritate et tenore praedictis concedimus et indulgemus.

Indulgentiae nonnullae pro confratribus et sororibus. § 4. Insuper, ut praefati confratres in piorum operum exercitio confoveantur, ac magis ad illa imposterum exer-

cenda, necnon alii christifideles ad dictam confraternitatem seu congregationem de cetero ingrediendum per amplius invitentur, eademque confraternitas seu congregatio maiora in dies suscipiat incrementa, de omnipotentis Dei misericordiâ ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus utriusque sexus christifidelibus, qui dictam confraternitatem seu congregationem imposterum ingredientur, die primo eorum ingressus, si vere poenitentes et confessi, ac sacrâ communionem refecti, ecclesiam seu oratorium ipsius confraternitatis seu congregationis devote visitaverint, plenariam; necnon eiusmodi confraternitati seu congregationi nunc et pro tempore adscriptis confratribus et consororibus, vere itidem poenitentibus et confessis ac sacrâ communionem refectis, qui semel in anno saltem per horam sibi a superiore vel alio per dictam confraternitatem seu congregationem ad id deputato praescribendam, in honorem eiusdem sanctissimi sacramenti in ipsius confraternitatis seu congregationis aliâve ecclesiâ vel oratorio, ubi illud asservatur, sive interdiu sive noctu devote oraverint, idemque sanctissimum sacramentum adoraverint, similiter plenariam; ac dictis confratribus et consororibus, pariter poenitentibus et confessis, sacrâque communionem refectis, qui praefatae confraternitatis seu congregationis aliâve ecclesiâ vel oratorium, ubi sanctissimum sacramentum huiusmodi itidem asservatur, die festo Visitationis B. Mariae Virginis a primis vespers usque ad occasum solis festi eiusmodi singulis annis devote visitaverint, et ibi pro christianorum principum concordia, haeresum extirpatione, ac sanctae matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, etiam

plenariam; atque eisdem confratribus et consororibus in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes et confessi, ac sacrâ communione relecti, vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus, corde devote invocaverint, plenariam quoque omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus et elargimur. Praeterea dictis confratribus et consororibus, sicut praemittitur poenitentibus et confessis ac sacrâ communione relectis, ipsius confraternitatis seu congregationis alicuiusve ecclesiam vel oratorium eiusmodi feriâ v in Coenâ Domini atque in festo Corporis Christi et per totam illius octavam devote, ut supra, visitantibus et orantibus, quo die praefatorum id egerint, septem annos et totidem quadragenas; quoties vero in aliquâ ecclesiâ vel oratorio idem sanctissimum Eucharistiae sacramentum adoraverint, missis et aliis divinis officiis ibidem pro tempore celebrandis interfuerint, pauperes hospitio susceperint vel pacem inter inimicos composuerint seu componi fecerint vel procuraverint, sicuti etiam qui corpora defunctorum tam confratrum et consororum quam aliorum ad sepulturam associaverint, aut quascumque processiones de licentiâ ipsius vicarii faciendas, idemque sanctissimum sacramentum tam in processionibus quam cum ad infirmos aut alias ubicumque et quomodocumque pro tempore deferetur, comitati fuerint, vel, si impediti, campanae ad id signo dato, semel orationem dominicam et salutationem angelicam dixerint, aut etiam quinquies orationem et salutationem easdem pro animabus defunctorum confratrum et consororum huiusmodi reci-

¹ Edit. Main. legit fuerunt (R. T.).

taverint, aut devium aliquem ad viam salutis reduxerint, et ignorantes praecepta Dei et ea quae ad salutem sunt docuerint, aut quodcumque aliud pietatis vel charitatis opus exercuerint, toties pro quolibet praedictorum operum exercitiis sexaginta dies de iniunctis eis seu aliis quomodolibet debitis poenitentibus in formâ Ecclesiae consuetâ relaxamus. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

§ 5. Volumus autem quod si dicta confraternitas seu congregatio alicui confraternitati aggregetur vel quavis aliâ ratione uniatur, seu etiam quomodolibet instituatur, praesentes et quaevis aliae litterae apostolicae illis nullatenus quoad indulgentias et remissiones praefatas suffragentur, sed ex tunc eo ipso prorsus nullae sint.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die v iulii MDCCLXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 5 iulii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LXVI.

Sequitur erectio eiusdem congregationis et confraternitatis in archiconfraternitatem.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecerunt dilecti filii officiales et confratres confraternitatis seu Congregationis sub denominatione seu titulo *Perpetuae adorationis sanctissimi Eucharistiae sacramenti*, in saeculari et collegiata ecclesiâ S. Mariae ad Martyres, vulgo de *Rotundâ* nuncupatâ, almae Urbis nostrae existentis, quod nos per alias nostras in simili formâ Brevis novissime expeditas litteras eandem confraternitatem seu

Inhibitio ne
haec confraternitas
alteri aggregetur.

Expositio rei.

congregationem sub denominatione praefatâ auctoritate apostolicâ perpetuo erexit et instituimus, ac illi sic erectae eiusque confratribus et consororibus nonnullas indulgentias et peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes, sub certis modo et formâ tunc expressis, itidem perpetuo concessimus, et aliâs, prout in eisdem litteris nostris uberius continetur.

Erectio de
qua in rubrica.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dicti exponentes confraternitatem seu congregationem huiusmodi archiconfraternitatis titulo decorari plurimum desiderent: nobis propterea humiliter supplicari fecerunt ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, confraternitatem seu congregationem praedictam in archiconfraternitatem, cum omnibus et singulis praerogativis, iuribus, honoribus et praerogativis solitis et consuetis, auctoritate praefatâ, tenore praesentium, sine cuiusque praeiudicio, perpetuo pariter erigimus et instituimus; ac ipsius archiconfraternitatis sic erectae officialibus et confratribus praesentibus et futuris, ut ipsi alias quascumque confraternitates seu congregationes eiusdem instituti extra Urbem praedictam ubicumque locorum existentes eidem archiconfraternitati (servatâ tamen for-

mâ tam constitutionis felicitis recordationis Clementis Papae VIII, praedecessoris nostri, quam decretorum Congregationis S.R.E. cardinalium indulgentiis sacrisque reliquiis praepositae, die vi martii MDCVI, et die x aprilis MCCCXX desuper respective editorum) aggregare, illisque omnes et singulas indulgentias et peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes, ipsi confraternitati seu congregationi, sic in archiconfraternitatem erectae, a nobis concessas, communicare libere et licite possint et valeant, auctoritate et tenore praesentis, concedimus et indulgemus.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam eausdem palatii apostolici auditores, indicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, supradictae confraternitatis seu congregationis, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum

Clausula.

Confraternitatum
derogatio.

effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die ix iulii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 9 iulii 1732, pontif. anno II.

F. card. OLIVERIUS.

LXVII.

Bona ecclesiastica in ditione Augusto II Poloniae regi uti Saxoniae duci subiecta consistentia, ab haereticis occupata eisdem, ad catholicae Ecclesiae unionem vel iam reversis vel in posterum redituris, remissa declarantur.

Clemens episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium. Sedes Apostolica, pia mater, probe agnoscens assidueque recogitans, potissimam curam et sollicitudinem suam in fidei catholicae, sine qua impossibile est placere Deo, unitate ac integritate retinendam, et animarum pretioso Christi Domini sanguine redemptarum aeternam salutem procurandam, sitam esse, nihil praetermittit ac intentatum relinquit, quod ad eandem fidem, ubi illaesa viget, sartani tectam tuendam, ubi vero collapsa est, restituendam, ipsasque fidelium animas in viam salutis dirigendas iudicat pertinere; ac propterea ab orthodoxa religione rectaque via devii et errantibus filiis, quos nunquam obliviscitur, nedum maternum sinum iugiter aperit, sed etiam iter sternit planum, per quod, sublatis quibusvis impedimentis, ad Christi ovile atque ad eorum facilius redire valeant, prout in Domino conspicit salubriter expedire.

Causae edendae. § 1. Cum itaque nos, qui militantis

Ecclesiae, ac universi dominici gregis regimen in beatissimo Petro apostolorum principe divinitus accepimus, ac iis christiani orbis provinciis pastoralis vigilantiae nostrae studium praecipue impendere debemus quae opem et operam nostram magis exposcere videantur, peculiarem usque ab ipsius pontificatus nostri primordiis paternae considerationis nostrae intuitum direxerimus ad ducatum Saxoniae, ubi scilicet haeresis postremis hisce temporibus originem et incrementum sumpsisse dignoscitur, ac pro cuius reductione ad priscam et catholicam fidem plures ex Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris praeclara cum eorum nominis laude strenue multumque elaborarunt; diuque nobiscum animo reputantes, unde factum sit, quod tot eorundem praedecessorum labores, ac collata in eum finem egregia studia nedum optatos¹ fructus consequuta fuerint, neque impleta ampla illa spes, quam sancta Dei Ecclesia collocaverat in reversione ad eius gremium carissimi in Christo filii nostri Augusti Poloniae regis illustris, ipsius Saxoniae ducis ac sacri romani imperii principis electoris, tum dilectissimi in Christo pariter filii nostri Frederici Augusti regii² Poloniae et electorali Saxoniae principis nati sui, qua sibi pollicebatur futurum ut reliqui inclytae stirpis Saxoniae principes ac populi ipsius ducatus monstratam ab iis viam feliciter inirent, ac sicuti Saxoniam domum in haeresi amplectendam et fovendam olim sequuti fuerant errantem, ita sequerentur respicientem³, re accurate perpensa merito dubitaverimus id exinde praesertim provenire, quod plerique aegre adduci valeant ad dimit-

¹ Edit. Main. legit *optatus* (R. T.).

² Videtur legendum *regis* (R. T.).

³ Videtur legendum *rescipientem* (R. T.).

tendum et relinquendum bona ecclesiastica, quae praeteritorum temporum iniuria ac confusione, dum haeresis in eo ducatu omnia misceret, occupata ab illis detinentur, utpote qui, sine iis bonis, vitae humanae subsidiis vel commoditatibus, quibus assueti sunt, exuerentur; eorumque filii et familiae necessaria substantiatione, cui aliunde subvenire nequirent, carere cogerentur, et ad duram paupertatem redigerentur:

Constitutio de qua in rubrica.

§ 2. Hinc est quod nos, quos constituit Dominus super familiam suam, ut tamquam fidelis servus et prudens Christi patrimonium administraremus, reductionem ducatus praedicti ad catholicam et universalem Ecclesiae unionem, totque animarum salutem nullis terrenarum rerum respectibus impediri aut retardari debere existimantes; ac proinde, quae gentem Saxonem a verae religionis proposito, amittendarum facultatum metu, incurrendaeque miserae egestatis horrore, retrahere possent, submovere volentes; nobisque persuadentes, opus reductionis huiusmodi eo maiores progressus habiturum fore, quo amplior uberiorque in bonis ecclesiasticis remittendis nostra et huius Sanctae Sedis perspecta fuerit benignitas et indulgentia: post maturam, quam cum aliquot ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus desuper habuimus deliberationem, nonnullorumque Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum vestigiis, necnon mentis felicis recordationis Clementis Papae XI praedecessoris itidem nostri, nobis adprime notae, insistentes, de eorundem venerabilium fratrum nostrorum consilio et assensu, ac etiam motu proprio et ex certa scientia nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula bona ecclesiastica cuiuscumque qualitatis, quantitatis et valoris in ducatu Sa-

xoniae, aliisque ditionibus, memorato Augusto regi, uti Saxoniae duci subiectis, consistentia, praeteritorum temporum confusione occupata, sicut praemittitur, modernis eorum possessoribus seu detentoribus, cuiusvis status, gradus, ordinis, dignitatis, conditionis et praeeminentiae fuerint, qui ad catholicae Ecclesiae unitatem iam redierunt, vel imposterum redierint, eorumque successoribus quibuscumque catholicis, et in sinceritate orthodoxae fidei perseverantibus, una cum fructibus perceptis, harum serie de speciali dono gratiae plenarie remittimus, condonamus, cedimus et relaxamus; dictisque possessoribus seu detentoribus, eorumque successoribus, ut ipsi de bonis praefatis, tamquam suis propriis, tam inter vivos, quam ex causa mortis, aut alias quomodolibet disponere possint, plenam et liberam tenore praesentium tribuimus facultatem et potestatem: neque illos pro parte Sedis Apostolicae, ecclesiarum, monasteriorum et locorum piorum, aut personarum ecclesiasticarum, ad quas et quae bona praedicta olim pertinebant, aut aliorum quorumvis in eis seu ad ea ius vel interesse habentium seu habere praetendentium, ratione et occasione praemissorum desuper molestari, inquietari, aut perturbari posse, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus, statuimus, decernimus et declaramus.

§ 3. Non obstantibus de iure quaesito non tollendo, aliisque nostris et Can-

Obstaculum specialis ac specifica derogatio.

1 Praeposit. in nos addimus (R. T.).

editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, ac quaecumque ecclesiarum, monasteriorum et locorum piorum foundationibus, ac etiam, iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; ceterisque contrariis quibuscumque.

Spee Pontificis.

§ 4. Ceterum speramus eosdem Augustum regem et Fridericum principem, ducatu praefato ad verum Dei cultum ac orthodoxam fidem, favente ac benedicente Domino, redacto, pro eorum singulari in Deum ipsum pietate, ecclesiarum praedicti ducatus rationes et commoda semper curae et cordi habituros, et, quantum in eis erit, promotores.

Index transumptorum

§ 5. Volumus autem, ut praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Harum litterarum Breve.

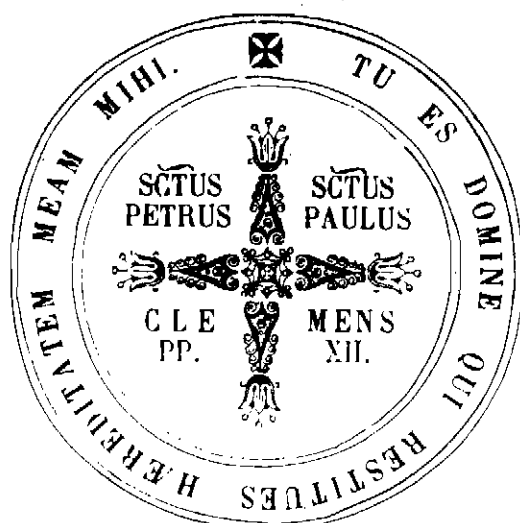
§ 6. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae remissionis, condonationis, cessionis, decreti, statuti ac declarationis, infringere vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis dominicae MDCCXXXII, VII idus iulii, pontificatus nostri anno II.

Dat. die 9 iulii 1732, pontif. anno II.

† Praeposit. in nos addimus (R. T.).

✠ EGO CLEMENS
CATHOLICAE ECCLESIAE EPISCOPUS.

- † Ego Franciscus episcopus Ostiensis cardinalis Barberinus.
- † Ego Petrus episcopus Tusculanus cardinalis Ottobonus, S. R. E. vice-cancellarius.
- † Ego Annibal episcopus Sabinensis cardinalis S. Clementis, S.R.E. camerarius.
- † Ego Ludovicus, episcopus Albanensis, cardinalis Picus.
- † Ego I. R. S. Laurentii in Lucinâ prior presbyter cardinalis Imperiali.
- † Ego P. A. tituli S. Praxedis presbyter S. R. E. cardinalis Zondadari.
- † Ego P. M. tituli S. Mariae Transtiberim S. R. E. presbyter cardinalis Corradinus.
- † Ego Curtius tituli S. Eustachii S. R. E. presbyter cardinalis Origus.
- † Ego Nicolaus tituli Ss. Nerei et Achillei S. R. E. presbyter cardinalis Spinula.

- † Ego Iulius tituli S. Chrysogoni S. R. E. cardinalis Alberonus.
- † Ego Georgius tituli S. Agnetis S. R. E. presbyter cardinalis Spinula S. Agnetis nuncupatus.
- † Ego Cornelius tituli S. Caeciliae S. R. E. presbyter cardinalis Bentivolus.
- † Ego Ludovicus tituli S. Priscae S. R. E. cardinalis Belluga.
- † Ego Alvarus tituli S. Bartholomaei in Insula S. R. E. presbyter cardinalis Cienfuegos.
- † Ego Ioannes Baptista tituli S. Matthaei in Merulanâ S. R. E. presbyter cardinalis de Alteriis S. Matthaei nuncupati.
- † Ego Vincentius tituli S. Onuphrii S.R.E. presbyter cardinalis Petra, maior poenitentarius.
- † Ego Nicolaus Maria tituli Ss. Ioannis et Pauli S. R. E. presbyter cardinalis Lercari.
- † Ego frater Ludovicus tituli S. Pancratii S. R. E. presbyter cardinalis Gotti, Ordinis Praedicatorum.
- † Ego D. L. tituli S. Calixti S.R.E. presbyter cardinalis Porzia.
- † Ego Petrus Aloysius tituli S. Laurentii in Pane et Pernâ S. R. E. cardinalis Caraffa.

Bull. Rom. — Vol. XXIII.

53

- † Ego Franciscus tituli S. Silvestri in Capite S. R. E. presbyter cardinalis Burghesius.
- † Ego A. tituli S. Mariae de Arâ-Caeli S.R.E. cardinalis Salviati.
- † Ego V. tituli S. Petri in Monte Aureo S. R. E. cardinalis Bichius.
- † Ego Antonius tituli S. Stephani in Monte Caelio S. R. E. presbyter cardinalis Gentili.
- † Ego frater I. A. tituli S. Martini ad Montes S. R. E. presbyter cardinalis Guadagni, vicarius.
- † Ego Laurentius tituli S. Mariae in Viâ-latâ, prior diaconorum, cardinalis de Alteriis.
- † Ego C. S. Agnetis, diaconus cardinalis Columna.
- † Ego frater Ss. Viti et Modesti S.R.E. diaconus cardinalis Oliverius.
- † Ego Alexander S. Mariae in Cosmedin S.R.E. diaconus cardinalis Albanus.
- † Ego Alexander S. Mariae de Schola S.R.E. diaconus cardinalis Falconerius.
- † Ego Nicolaus S. Mariae ad Martyres S.R.E. diaconus cardinalis Iudice.
- † Ego Antonius S. Nicolai in Carcere S.R.E. diaconus cardinalis Bancherius.
- † Ego Nerius S. Adriani S. R. E. diaconus cardinalis Corsinus.
- † Ego B. Ss. Cosmae et Damiani S. R. E. diaconus cardinalis Buspoli.
- † A. cardinalis prodatarius.
- † F. cardinalis OLIVERIUS.
- † Visa de Curia I. archiep. Ancyranus.
- † L. MARTINETTUS.
- † Registrata in Secretariâ Brevium.

LXVIII.

Hospitale S. Lazari, extra muros Placentiae positum, supprimitur, erigiturque in collegium sub eodem titulo.

Clemens episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Clericalem vitam eligentibus, sanctisque Ecclesiae regulis et doctrinis a primo aetatis flore imbuendis, opem ac strenuam manum admoveere cogitantibus, apostolicum adesse praesidium maxime convenit, ne ullus adversitatis incursus futuros Dei ministros a proposito revocet, neve unquam in eorum animis, quod absit¹, robur sacrae institutionis infringat.

Hoc hospitale Iulio cardinali Alberoni in administrationem concessum.

§ 1. Itaque hospitale pauperum sancti Lazari prope et extra moenia civitatis Placentiae, provinciae Bononiensis, quod dudum, certo tunc expresso modo, administratore seu rectore carens², nos dilecto filio nostro Iulio tituli S. Chrysogoni presbytero cardinali Alberoni nuncupato, per eum, quoad vixerit, iuxta constitutionem felicitis recordationis Clementis Papae V praedecessoris nostri in Concilio Viennensi editam, tenendum, regendum et administrandum, apostolicam auctoritate commisimus, in quo olim pauperes leprosi ex christianam charitate recepti curabantur; cessante vero postmodum leprae morbo, nec per Italiam amplius grassante, cum a dicti hospitalis rectoribus et administratoribus loco leprosorum pauperes senes invalidi ac etiam iuvenes utriusque sexus ibidem admitterentur, licet hospitale praedictum per plures annos non modicum utilitatis pauperibus dioecesis Placentinae provinciae praedictae attulerit, et nihilominus tractu temporis ex

diversitate in eo commorantium non levia incommoda prodierint, dictusque Iulius cardinalis, qui ex praedicta civitate Placentina natales accepit, porrectis nobis humilibus precibus, hospitale praedictum in meliorem et longe utiliorem statum, ad Dei gloriam, publicumque Ecclesiae bonum, ex redditibus¹ dicti hospitalis, ac etiam aere suo, convertere proposuerit, et², pro sua pietate et rerum gerendarum prudentia pristinam in Ecclesiae ministris disciplinam et mores pro dignitate reparare atque instaurare cupiens, in eodem hospitali collegium pro clericis saecularibus universae dioecesis praedictae ante illorum ad sacros ordines promotionem spiritualia exercitia peracturis, etiam pro aliis clericis pariter saecularibus, qui, studiis suis nondum completis, ex seminario dioecetano dimissi fuerint, ac pro aliis alumni, seu convictoribus, tam dicti seminarii, quam totius dioecesis, studiis perinde ecclesiasticis sacrisque ritibus imbuendis, ut infra, per nos erigi et institui plurimum desideret:

Qui praesentibus in collegium convertere.

§ 2. Nos, eiusdem Iulii cardinalis laudabile propositum, plurimum desiderium, plurimum in Domino commendantes, ac clericis praedictis specialem gratiam facere volentes, dictique hospitalis foundationem et institutionem, etiam illae apostolicam auctoritate confectae fuissent, necnon hospitalis praedicti statuta, Apostolicae Sedis auctoritate etiam pluries confirmata et approbata, ac pias ultimas voluntates quascumque quorumcumque pie testantium, et donationes et largitiones christifidelium in dicti hospitalis bonum quandocumque et cum quibusvis oneribus et obligationibus factas, etiam per quemvis contractum no-

¹ Edit. Main. legit *reditibus* (R. T.).

² Coniunctionem *et* nos haec desideravimus, addidimusque (R. T.).

minatum vel innominatum, ac speciem transactionis habentem, praesentibus pro plene et sufficienter ac de verbo ad verbum expressis habentes, illarumque omnium et singularum dispositionibus, contractibus, transactionibus, conventionibus, quantumvis validis et efficacibus et pias publicasque causas respicientibus, ac validi¹ etiam inter pie testantes ac christifideles et hospitale huiusmodi initi contractus vim habentibus, et quomodolibet stipulatis, derogantes, motu proprio, et ex certa scientia, deque apostolicae potestatis plenitudine nostris, omnes et singulas personas quae nunc in eodem hospitali reperiuntur (adsignata prius cuilibet earum annua praestatione ad eorum et cuiuslibet² illorum naturalem vitam duratura, ac de sex mensibus in sex menses anticipate persolvenda, centum quinquaginta librarum monetae placentinae), necnon ministros praedicti hospitalis (retentis tamen ex eis illis, quos dictus Iulius cardinalis collegio ut infra erigendo inservire idoneos putaverit, et, quoad dilectum filium nunc existentem hospitalis huiusmodi rectorem curam animarum annexam habentem, ipse, donec et quousque de aliquo perpetuo beneficio ecclesiastico, ad sui congruam sustentationem sufficienti, provisos, aut ei pensio annua perpetua sufficiens apostolicam auctoritate reservata, seu congrua alimentaria, arbitrio venerabilis fratris episcopi Placentini sive eius vicarii in spiritualibus generalis taxanda, assignata fuerit, ab hospitali praedicto amoveri non possit) apostolicam auctoritate perpetuo amovemus: dictum vero hospitale, et omnia ac singula eius onera ac pia opera in vim cuiuscumque etiam testamentariae dispositionis ex causa

¹ Edit. Main. legit *valide* (R. T.).

² Male edit. Main. legit *cuiuslibet* (R. T.).

mortis confectae, et in executionem ultimarum piarum voluntatum, necnon commune et publicum bonum ac commodum respicientis, aut alias omnino adimplendae¹ etiam vigore cuiusvis contractus, consensu dicti Iulii cardinalis nobis praestito, apostolicam auctoritate perpetuo supprimimus et extinguimus,

§ 3. Eadem auctoritate, ac motu pari, similiter perpetuo in hospitali sic suppresso et extincto erigentes atque instituentes collegium sub denominatione ac titulo eiusdem S. Lazari (per dictum Iulium cardinalem eiusque successores perpetuo regendum et gubernandum, etiam per ministros et officiales sibi suisque successoribus benevisos, ac unum rectorem saecularem presbyterum, ad ipsius Iulii cardinalis et eius successorum nutum semper et quandocumque amovibilem, deputandum etiam ad curam animarum parochianorum ecclesiae praedicti S. Lazari iamdudum dicto hospitali suppresso unitam, de gremio tamen, post deputationem primi rectoris, collegii erigendi, ad instar nominationum quae a regularibus pro assumendis presbyteris ad animarum curam in eorum ecclesiis parochialibus fieri solent, et ab Ordinario loci ad eandem curam animarum exercendam approbandum², praedictam cautione quoad iam existentem rectorem curatum salva et illaesa remanente) ad hoc ut in collegio erigendo recipi valeant clerici saeculares universae dioecesis praedictae ad sacros ordines promovendi, ut ipsi in illo spiritualia exercitia, antequam ad quemlibet ex sacris ordinibus promoveantur, rite peragere valeant, quique ad collegium, ut infra erigendum, cum approbatione episcopi seu vicarii praedictorum admitti debe-

Hospitali suppresso, eius loco collegium constituitur.

Qui in collegio recipi valeant.

¹ Forsan *adimplenda nempe onera* etc. (R. T.).

² Male edit. Main. legit *approbandi* (R. T.).

ant, quique, pro suis alimentis duran-
tibus exercitiis praedictis ab eis susci-
piendis, congruam ac debitam praesta-
tionem iuxta temporum opportunitatem
solvere teneantur; alii vero clerici, ex
seminarii Placentini alumnis et convic-
toribus, studia sacrarum litterarum ac
theologiae theoreticae et practicae pro-
sequantur, venerandosque ritus eccle-
siasticos, sacras caeremonias et cantum
gregorianum, sub praeceptoribus qui
sint presbyteri saeculares in sacrâ pa-
ginâ ac verbo Dei scripto et tradito
probe eruditi, perdiscant, et ipsi clerici,
hoc pacto imbuendi, ex alumnis pro
tempore existentibus dicti seminarii
prae aliis quibuscumque selecti, gratis
admittantur, atque ex convictoribus ibi-
dem existentibus assumendi eadem prae-
latione pariter frui debeant, ac sub iusto
annuo stipendio recipiantur, hac tamen
conditione, ne alumni et convictores
praedicti sine praevia approbatione epi-
scopi seu vicarii huiusmodi in praedi-
ctum collegium erigendum admitti pos-
sint, utque sub regimine presbyterorum
saecularium, a dicto Iulio cardinali e-
iusque successoribus eligendorum et de-
putandorum, vivere teneantur.

Redditum as-
signatum.

§ 4. Collegio autem sic erecto et in-
stituto, pro illius ac clericorum in eo
retinendorum, necnon rectoris, praele-
ctorum magistrorum, aliorumque loci
ministrorum sustentatione, omnia et
singula bona, res, proprietates et actio-
nes, ad hospitale suppressum recto-
remque curatum respective antea quo-
modolibet spectantia (tamen ab omni-
bus et quibuscumque oneribus et obli-
gationibus quorumcumque priorum ope-
rum adimplendorum, a pie testantibus
aliisque christifidelibus praedictis causâ
mortis, aut in actu donationum quae di-
cuntur fieri inter vivos, quomodolibet
inunctis, penitus et omnino eximentes

et liberantes), illorumque omnium et
singulorum fructus, redditus et proven-
tus, qui antea in hospitalis suppressi
usum impendebantur, quique, ut acce-
pimus, octodecim millium librarum mo-
netae placentinae valorem annuum non
excedunt, praedicto Iulio cardinali, sive
eius procuratori deputando, ut bonorum,
rerum et proprietatum huiusmodi veram,
realem et actualement possessionem nomine
dicti collegii apprehendere et appre-
hensam retinere possit, Dioecesiani loci
vel cuiusvis alterius facultate minime in
his requisitâ, eadem auctoritate perpe-
tuò applicamus et appropriamus.

§ 5. Amotionem vero, suppressionem,
extinctionem, erectionem, institutionem,
applicationem et appropriationem prae-
dictas, necnon easdem praesentes litte-
ras, semper et perpetuò validas et effi-
caces fore et esse, et ab omnibus, ad
quos spectat, observari debere; nec il-
las ullo unquam tempore de subreptionis
vel obreptionis aut nullitatis vitio,
sive intentionis nostrae aut quopiam
alio quantumvis substantiali defectu, et-
iam ex eo quod causae, propter quas
illae emanarunt, sufficienter adductae,
examinatae, verificatae et approbatae,
et quicumque in praemissis et circa ea
interesse quomodolibet habentes ad id
vocati et auditi non fuerint, nec iisdem
praemissis consensum suum praestite-
rint, notari, impugnari, retardari, inva-
lidari, suspendi, annullari, aut ad viam
et terminos iuris reduci, aut adversus
eas quodcumque iuris aut gratiae reme-
dium impetrari unquam posse; nec illas
sub quibusvis similium vel dissimilium
gratiarum revocationibus, suspensioni-
bus, limitationibus, aut aliis contrariis
dispositionibus comprehendi, sed sem-
per ab illis excipi, et, quoties illae e-
manabunt, toties in pristinum et vali-
dissimum statum restitutas, repositas et

Huiusmodi decre-
ta firmata et
observantia.

plenarie reintegratas, ac de novo etiam
sub quacumque posteriori datâ quando-
cumque eligendâ concessas, semper et
perpetuò validas et efficaces fore et esse,
suosque plenarios et integros effectus
sortiri et obtinere, sicque, et non aliâs,
per quoscumque iudices ordinarios vel
delegatos, quavis auctoritate fungentes,
etiam causarum palatii apostolici audi-
tores, etiam de latere legatos, vicele-
gatos et Sedis Apostolicae nuncios, et
alios quoscumque quavis auctoritate, po-
testate, praerogativâ et privilegio fun-
gentes, sublatâ eis et eorum cuilibet
quavis aliter iudicandi, definiendi et in-
terpretandi facultate et auctoritate, iu-
dicari, definiri et interpretari debere;
et quidquid secus super his a quoquam,
quavis auctoritate, scienter vel ignoran-
ter, contigerit attentari, irritum et inane
decernimus.

Obstantium
derogatio.

§ 6. Non obstantibus, quatenus opus
sit, nostris et Cancellariae Apostolicae
regulis de iure quaesito non tollendo
ac de gratiis non concedendis ad instar,
et Lateranensis Concilii, novissime cele-
brati, suppressiones perpetuas, nisi in
casibus a iure permissis, fieri prohi-
bentis, aliisque apostolicis, etiam in
synodalibus, provincialibus, generalibus,
universalibusque conciliis editis vel e-
dendis, specialibus vel generalibus, con-
stitutionibus et ordinationibus, dictique
hospitalis, etiam iuramento, confirma-
tione apostolicâ, vel quavis firmitate
aliâ roboratis, statutis et consuetudini-
bus, privilegiis quoque, indultis et lit-
teris apostolicis eidem hospitali, ut prae-
fertur, suppresso, illiusque rectori et
superioribus, aliâs in contrarium prae-
missorum etiam pluries concessis, ap-
probatis et innovatis, necnon eiusdem
hospitalis fundatione et institutione, ac
piis ultimis voluntatibus praedictis, et
quibuscumque contractibus; quibus omni-

bus et singulis, etiamsi pro sufficienti
illorum derogatione de illis eorumque
totis tenoribus specialis, specifica et
expressa, ac de verbo ad verbum, non
autem per clausulas generales idem im-
portantes, mentio seu quaevis alia ex-
pressio servanda foret, eorum tenores
his eisdem praesentibus etiam pro plene
et sufficienter expressis habentes, illis
aliâs in suo robore permansuris, latis-
sime et plenissime ac specialiter et ex-
presse, motu, scientiâ et potestatis ple-
nitudine similibus, hac vice dumtaxat
derogamus, et derogatum esse volumus;
ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 7. Volumus autem ut dictus Iulius
cardinalis, eiusque successores praedi-
cti, perceptione omnium et singulorum
fructuum, reddituum et proventuum
hucusque per eundem Iulium cardina-
lem percipi solitorum, ac iuribus et
praeeminentiis universis, quibus ipse
Iulius cardinalis hactenus gravisus fuit,
necnon plenâ et omnimodâ iurisdictione
super collegio, ut praefertur, erecto,
frui et gaudere libere et licite possint
et valeant.

Iura cardinali
Alberoni con-
cessa, eisque
successoribus
asseruntur.

§ 8. Nulli ergo omnino hominum li-
ceat hanc paginam nostrae amotionis,
suppressionis, extinctionis, erectionis,
institutionis, applicationis, approbatio-
nis, decreti, derogationis et voluntatis
infringere, vel ei ausu temerario con-
traire; si quis autem hoc attentare prae-
sumpserit, indignationem omnipotentis
Dei ac beatorum Petri et Pauli apo-
stolorum eius se noverit incursum.

Sanctio praedi-
ctae.

Datum Romae, apud S. Mariam Ma-
iorem, anno Incarnationis dominicae
MDCCXXXII, III idus iulii, pontificatus
nostri anno II.

Dat. die 13 iulii 1732, pontif. anno II.

A. card. pro-datarius,
F. card. OLIVERIUS.

LXIX.

Confirmatur Breve Benedicti XIII, quo statuitur, ne quis monachus Ordinis Carthusiensis gratias vel officia, inconsultis eiusdem Ordinis superioribus, ab Apostolica Sede possit impetrare.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ex iniuncto nobis caelitus apostolicae servitutis munere, illa, quae a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris pro felici christifidelium, divinis obsequiis sub suavi religionis iugo mancipatorum, statu conservando et firmiter stabiliendo pie provideque emanasse noscuntur, ut solidiori robore perennent, apostolici muniminis praesidio, cum id a nobis petitur, libenter constabilimus.

Benedicti XIII decretum.

§ 1. Alias siquidem felicitis recordationis Benedicto PP. XIII praedecessori nostro pro parte dilecti filii Vincentii Dinelli procuratoris generalis Ordinis Carthusiensis exposito, quod aliqui ipsius Ordinis monachi, ambitionis spiritu ducti, officia ducti Ordinis ab hac Sancta Sede per importunas preces impetrare non erubescerant, cum maximo regularis disciplinae detrimento; ac propterea eidem Benedicto praedecessori pro parte dicti Vincentii procuratoris generalis supplicato ut in praemissis opportune providere de benignitate apostolica dignaretur: idem Benedictus praedecessor, incommodis, quibus ea de causa Ordo praedictus afficiebatur, obviam ire volens, huiusmodi supplicationibus inclinatus, ne de cetero perpetuis futuris temporibus quicumque dicti Ordinis monachus a praedicta Sede quodvis officium seu gratiam, absque speciali, sive prioris maioris carthusiae,

1 Hanc Benedicti XIII PP. constitut. legere in praecedenti vel. num. LXXXVI, pag. 248.

vel procuratoris generalis pro tempore existentis eiusdem Ordinis, licentia et consensu, quoquo modo impetrare posset, auderet vel praesumeret, apostolica auctoritate statuit et ordinavit; et alias, prout in memorati Benedicti praedecessoris litteris desuper in simili forma Brevis die xx augusti MDCCXXV expeditis uberius continetur.

§ 2. Cum autem, sicut dictus Vincentius procurator generalis nobis nuper exponi fecit, ipse praemissa, quo firmitus subsistant et inviolabiliter serventur, apostolicae confirmationis nostrae robore communiri summopere desideret: nos, specialem ipsi Vincentio procuratori generali gratiam facere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinatis, praedictas Benedicti praedecessoris litteras, omniaque et singula in eis contenta, dicta auctoritate, tenore praesentium, perpetuo approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiciamus.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a-

A sanctissimo domino nostro confirmatur.

Clausulae.

quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrarium derogatio.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon omnibus et singulis illis, quae in iisdem Benedicti praedecessoris litteris concessa sunt non obstare, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxxi iulii MDCCXXXII, pontificatus nostri anno III.

Dat. die 31 iulii 1732, pontif. anno III.

F. card. OLIVERIUS.

LXX.

Decretum ut in capitulo generali provinciae Ianuensis Ordinis fratrum Minorum S. Francisci de Observantia duo vocales pro singulis custodiis eligantur.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Alternativa in his custodiis officiorum eligenda.

§ 1. Exponi nobis nuper fecerunt dilecti filii minister provincialis, custos et definitores provinciae Ianuensis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, quod, cum dicta provincia in tres custodias, nimirum Ianuensem, orientalem et occidentalem, divisa reperitur, iamque inde ab anno MDCLXXII pro parte tunc existentium fratrum eiusdem provinciae felicitis recordationis Clementi PP. X praedecessori nostro supplicatum fuisset, ut, ad tollenda dissidia quae tempore celebrationis capituli provincialis dictae provinciae non sine fidelium scandalo inter eiusmodi custodias oriri consueverant, alternativam inter eas electionem ministri provincialis, custodis et definitorum provinciae praedictae demandare vellet, quemadmodum in altera provincia Ianuensi fratrum eiusdem Ordinis Mino-

rum S. Francisci de Observantia Reformatorum nuncupatorum per quasdam recolendae memoriae Urbani PP. VIII praedecessoris quoque nostri in simili forma Brevis die xxix maii MDCLXXII expeditas litteras praescripta et ordinata fuerat; ac idem Clemens praedecessor instantiam eiusmodi tunc pariter existentis praedicti Ordinis apud Sedem Apostolicam cardinalis protectoris arbitrio remisisset: ipse cardinalis protector decretum edidit, per quod sub certis modo et forma in eo expressis concessit, ut petita alternativa electio imposterum servari posset, quatenus primordiae provinciae consensus in tunc proximo capitulo provinciali desuper accederet; et alias, prout in decreto praedicto, cuius tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso haberi volumus, uberius dicitur contineri.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, decretum huiusmodi hactenus executioni demandatum minime fuerit, ac interea dissidia praedicta in capitulo provinciali perduraverint: ipsi exponentes pro publica tranquillitate suae provinciae dictam alternativam electionem inibi stabiliri summopere desiderant; nobis propterea humiliter supplicari fecerunt ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur: nos igitur ipsos exponentes specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus in-

Pro eadem obtinenda supplicatur. A sanctissimo domino nostro.

clinati, audito per nos super praemis-
sis voto congregationis generalis dicti
Ordinis, quod deinceps in capitulo pro-
vinciali primodictae provinciae duo vo-
cales definitorii provincialis eligantur,
et sint ex singulis tribus custodiis prae-
fatis, ex una scilicet minister provin-
cialis et definitor, ex altera custos et
definitor, et ex reliqua duo definitores
alternis vicibus, auctoritate apostolica,
tenore praesentium, statuimus; itaut
eiusmodi alternativa electio quoad mini-
strum provincialem et custodem prae-
dictos incipere debeat ab iis custodiis,
quae in duobus capitulis provincialibus
proxime celebratis dictos ministrum pro-
vincialem et custodem respective non
habuerunt.

Harum litterarum
firmatas.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes
litteras semper firmas, validas et efficaces
existere et fore, suosque plenarios et
integros effectos sortiri et obtinere, ac
illis, ad quos spectat et pro tempore
quandocumque spectabit, in omnibus et
per omnia plenissime suffragari, et ab
eis respective inviolabiliter observari,
sicque in praemissis per quoscumque
iudices ordinarios et delegatos, etiam
causarum palatii apostolici auditores,
iudicari et definiri debere, ac irritum
et inane si secus super his a quoquam,
quavis auctoritate, scienter vel igno-
rante, contigerit attentari.

Obstantium
derogatio.

§ 4. Non obstantibus constitutioni-
bus et ordinationibus apostolicis, nec-
non provinciae et Ordinis praedictorum,
etiam iuramento, confirmatione aposto-
lica, aut quavis firmitate alia roboratis,
statutis et consuetudinibus, privilegiis
quoque, indultis et litteris apostolicis
in contrarium praemissorum quomodo-
libet concessis, confirmatis et innovatis;
quibus omnibus et singulis, illorum te-
nores praesentibus pro plene et suffi-
cienter expressis ac ad verbum insertis

habentes, illis aliis in suo robore per-
manentibus, ad praemissorum effectum, hac
vice dumtaxat, specialiter et expresse
derogamus; ceterisque contrariis qui-
buscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Ma-
iorem, sub annulo Piscatoris, die XXI
augusti MDCCXXXII, pontificatus nostri
anno III.

Dat. die 21 augusti 1732, pontif. anno III.

F. card. OLIVERIUS.

LXXI.

*Mandatum super observatione Brevis
Clementis XI circa bipartitam divi-
sionem officiorum pro monachis re-
gnorum Gallaeciae et Legionis ac pro-
vinciarum de Campos Congregationis
Hispaniarum Ordinis Cisterciensis.*

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Ex iniuncto nobis divinitus apostoli-
cae servitutis munere, in iis quae a
Romanis Pontificibus praedecessoribus
nostris, dirimendarum in monasticis
Congregationibus pie sanctaeque in Ec-
clesia Dei institutis exortarum litium
religiosaeque concordiae studio, provide
constituta sunt, ut firma semper atque
illibata persistant, iugiterque servantur,
pastoralis officii nostri partes, cum a
nobis petitur, libenter interponimus.

Exordium.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper
fecerunt dilecti filii monachi regnorum
Gallaeciae et Legionis ac provinciarum
de Campos Congregationis S. Bernardi
Hispaniae Ordinis Cisterciensis, quod,
cum inter eos, ex una, et dilectos pari-
ter filios monachos regni Toletani alia-
rumque provinciarum adiacentium eius-
dem Congregationis¹ multiplices gra-
vissimaeque controversiae vigerent diu-

¹ Deest ex altera partibus (R. T.).

que agitatae fuissent, demum felicis
recordationis Clemens PP. XI praede-
cessor noster, eiusmodi controversias e
medio tollere, ac paci et tranquillitati
ipsius Congregationis prospicere volens,
per quasdam suas in simili forma Bre-
vis die III octobris MDCCX expeditas lit-
teras demandavit, eandem Congrega-
tionem in duas partes dividi, quarum
unam Gallaeci et oriundi ex provinciis
de Campos in terris finitimis regni Le-
gionis, alteram vero oriundi ex Castellâ
Novâ, Asturiis, Rivogidâ, et locis mon-
taneis Burgensibus constituerent, mo-
dumque et formam praescripsit, quibus
conferenda ac distribuenda essent offi-
cia capitularia dictae Congregationis,
aliasque saluberrimas edidit ordinatio-
nes pro felici Congregationis praefatae
directione ac gubernio; iniungendo ut
praemissa sic a se statuta observari
deberent in quatuor capitulis generali-
bus tunc proxime celebrandis: quibus
peractis, perdurare deberent, si dissen-
siones in dictâ Congregatione cessas-
sent; sin minus, ad se seu Romanum
Pontificem pro tempore existentem re-
cursus pro novâ provisione habendus
foret: et alias, prout uberius continetur
in ipsius Clementis praedecessoris
litteris, tenoris qui sequitur, videlicet:

Clementis XI
Papae litterae.

CLEMENS PP. XI, ad futuram rei me-
moriâ¹. Sacrosancti apostolatus offi-
cium, superni dispositione consilii no-
bis, nullo licet meritorum nostrorum
suffragio, impositum, salubriter exequi
adiuvante Domino iugiter satagentes,
exorta inter religiosos viros, quos vota
sua Altissimo in sanctitate et iustitiâ

¹ Hasce Clementis XI PP. litteras, quamvis
legi possint tom. XXI huius collectionis, pag. 398,
ubi citantur constitutiones ab eodem Pontifice
pro hoc Ordine latae, referre hic putavi, ut
lectorum commodo inservirem, totam rei hu-
iusce seriem ob oculos eis obiciens.

Bull. Rom. — Vol. XXIII.

paceque fraternâ reddere decet, animo-
rum dissidia, opportunis rationibus diri-
mere, illisque, ne rursus quandocumque
excitari valeant, ansam mature praeci-
dere studemus, sicuti, prudenti deli-
beratione praevidâ, ad omnipotentis Dei
gloriam et animarum salutem arbitramur
in Domino expedire. Dudum siquidem,
cum per tunc in humanis agentem
Dionysium Montilla, monachum Congre-
gationis sancti Bernardi Hispaniae Ordinis
Cisterciensis, exortis gravibus contro-
versiis inter monachos eiusdem Congre-
gationis, recursus ad felicis recordationis
Clementem PP. IX praedecessorem no-
strum habitus fuisset; ipse Clemens prae-
decessor causam controversiarum huius-
modi ad quamdam Congregationem tunc
existentium S. R. E. cardinalium et Ro-
manae Curiae praelatorum, super re-
formatione dicti Ordinis specialiter de-
putatam, remisit; cui cum idem Diony-
sius quaedam gravamina per quosdam
monachos Manchenos et Alcarrenos,
novos Castellanos nuncupatos, monachis
aliarum nationum illata exposuisset, dic-
ta Congregatio particularis tunc exi-
stenti episcopo Vallisoletano commisit,
ut capitulo generali dictae Congrega-
tionis tunc proxime celebrando praesi-
deret, et partes dissidentes concordare,
ortasque differentias extinguere sata-
geret. Ipse vero episcopus, commissio-
nem huiusmodi executus, capitulo ge-
nerali interfuit; sed, cum pro reconci-
liandis partibus et discordiis tollendis
sedulam operam navasset, nihil ad effe-
ctum perducere valuit, ex eo quia nulla
discordantium pars suis praetensionibus
cedere voluit, et sic, absoluto capitulo,
praefatus episcopus re infectâ discedere
coactus fuit. Porro, transacto anno a capi-
tuli huiusmodi celebratione, tunc pariter
existentes generalis reformatore et sex
definitores quamdam transactionem seu

concordiam formaverunt, eamque quondam Hyacinto de Albengozar, monacho dictae eorum Congregationis tunc in Romanâ Curia pro eadem Congregatione procuratori generali, ut illius confirmationem a Sede Apostolicâ obtinere curaret, transmiserunt. Cumque subinde praefata concordia per quasdam eiusdem Clementis praedecessoris litteras, die xiv octobris MDCLXIX in simili formâ Brevis expedita confirmata fuisset, recolendae memoriae Clemens PP. X iidem praedecessor noster, circa praefatas Clementis IX praedecessoris litteras, per alias binas suas die xiv februarii et die xxiv decembris MDCLXXI in eadem formâ Brevis expedita litteras, diversas edidit declarationes et ordinationes super aequalitate in abbatibus aliisque officiis inter monachos ex locis citra et ultra montes Castellam Veterem a Novâ separantes sitis respective oriundos servandâ, nonnullaque statuit de abbatibus immediate non reeligendis, illorumque electionibus non amplius per monachos conventuales, sed in definitorio per generalem reformatorem et definidores et sex electores certâ formâ eligendis, praeterquam in casu mortis, renunciationis, vel privationis; et aliâs, prout in praefatis utriusque Clementis praedecessorum litteris, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, uberius continetur. Sed quia memorata transactio seu concordia ad producendam pacem et quietem in praefatâ Congregatione monachorum nedum insufficiens recognita fuerat, imo potius experientia comperit extiterat, ex eâ discordias, contentiones et persecutiones in dictâ Congregatione emanasse; ideoque dilecti filii monachi regni Gallaciae et de Campos atque terrarum regno Legionis finitimarum, desiderantes ut zizania,

fructus bonorum operum suffocantia, tandem eradicarentur, et pax atque mutua charitas suae religioni restitueretur, dilectos pariter filios Paulum Freyra et Dionysium Ximenes, monachos expresse professos eiusdem Congregationis, in eorum procuratores constituerunt, illosque ad Romanam Curiam, ut opportunum eiusmodi malis remedium a Sede Apostolicâ obtinerent, miserunt. Cumque iidem Paulus et Dionysius procuratores anno MDCC recolendae memoriae Innocentio PP. XII praedecessori pariter nostro supplicem libellum super praemissis porrexissent, idem Innocentius praedecessor eorum causam Congregationi tunc existentium S. R. E. cardinalium negotiis episcoporum et regularium praepositae commisit. Ipsa vero cardinalium Congregatio die xx aprilis ultimodicti anni, cognito supradictarum litterarum impedimento, rescripsit ut ad nos pro aperitione oris recurrerent. Nos autem, ut in negotio huiusmodi, quod grave satis videbatur, debitâ maturitate procederemus, dilecto filio nostro Francisco S. R. E. cardinali Acquavivae nuncupato, tunc in Hispaniarum regnis nostro et Apostolicae Sedis nuncio, scripsimus, ut super in dicto libello expositis suam nobis transmitteret relationem. Ipse vero Franciscus cardinalis, tunc nuncios, auditis partibus et eorum procuratoribus in oppido Matriti existentibus, praesertim dilecto filio Christophoro Ossorio ex generali, praememoratorum Pauli et Dionysii procuratore¹ ex unâ, et dilecto etiam filio Angelo Ramirez, procuratore² generali dictae Congregationis ex alterâ partibus, die xxiii aprilis MDCCII relationem suam super statu religionis, unâ cum punctis seu articulis coram ipso

¹ Male edit. Main. legit *procuratorium* (R. T.).

² Male edit. Main. legit *procuratori* (R. T.).

inter dictas partes concordatis, ad nos transmisit; ex quibus satis apparebat, exposita ab eisdem Paulo et Dionysio procuratoribus maximum habere fundamentum. Unde subinde, nempe die xxviii novembris huius anni, praefatâ causâ in signaturâ nostrâ gratiae coram nobis habitâ propositâ, et contradicente, pro parte monachorum Castellae Novae, Rivogiae, Asturianorum et Montaneorum Burgensium, dilecto pariter filio Ioanne Guerrero monacho eiusdem Congregationis, qui per mandata procurae per eum exhibita ad praefatam Curiam ab illis eorum procurator missus fuerat, de eiusdem signaturae voto rescripsimus pro aperitione oris arbitrio eiusdem Congregationis cardinalium. Cumque ista cardinalium Congregatio in suis decretis super dicto arbitrio emanatis variasset, commisimus eidem Congregationi cardinalium, ut, quoad aperitionem oris, cum voto auditorii palatii apostolici, suffragantibus omnibus eiusdem auditorii capellanis nostris et auditoribus, procederet. Qui, rationibus a dictis Paulo et Dionysio adductis moti, die xix novembris MDCCII suum votum unâ cum decisione pro aperitione oris atque arbitrio publicaverunt. Et subinde, nempe die xxiii septembris MDCCIV, eadem causâ in eadem signaturâ gratiae coram nobis habitâ de novo propositâ, commisimus eidem Congregationi cardinalium, ut ipsa, etiam quoad nullitatem, validitatem vel invaliditatem bipartitae stabilitae per transactionem seu concordiam a praefatis generali et definitoribus generalibus confectam et in praedictis Clementis IX praedecessoris litteris insertam, cum voto eorundem auditorum, suffragantibus pariter omnibus, similiter procederet. Dicti vero capellani et auditores die xii ianuarii MDCCV, demonstrantes pluribus rationibus dictam biparti-

tam seu concordiam, imo transactionem, esse nullam, iniustam, inaequalem et enormiter laesivam, die iv februarii eiusdem anni aliam decisionem et votum, in quo litteras compulsoriales a praedicto Ioanne monachorum Castellae Novae eisque adhaerentium procuratore petitas negarunt, ediderunt. Postmodum autem, cum dicta bipartita nulla et iniusta declarata fuisset, memorati Paulus et Dionysius procuratores in eadem signaturâ gratiae, die xxii septembris MDCCV coram nobis pariter habitâ, institerunt ut committeremus eidem Congregationi cardinalium, quatenus ipsa pro novo temperamento stabiliendo cum voto eorundem auditorum et capellanorum nostrorum procederet. Votum tamen praedictae signaturae fuit, ut praefata causa Congregationi particulari a nobis deputandae committeretur. Propositâ autem praedictâ causâ die iv februarii MDCCVII in Congregatione nonnullorum venerabilium fratrum nostrorum eiusdem S. R. E. cardinalium per nos specialiter deputatâ, non sine scissurâ votorum rescriptum fuit, nobis supplicandum esse pro expeditione aliarum litterarum apostolicarum in simili formâ Brevis cum sanatione nullitatum bipartitae, aliorumque defectuum, si qui essent, reducendo vota capitularia ad aequalitatem, etiam mediante subrogatione proximorum in defectum graduatorum. Verum, quia defectus sanandi, detecti et publicati in decisionibus memoratorum auditorum capellanorum nostrorum, enormem laesionem et iniustitiam, quorum sanatio praecipue post tam longam litem rationi et aequitati parum consona videbatur, ostendebant: idcirco praedicti Paulus et Dionysius procuratores, super dictâ resolutione Congregationis particularis a nobis iterum audiri impetra-

runt. Eadem tamen particularis cardinalium Congregatio die xxv iunii dicti anni mcccvii respondit *In decisis iuxta modum*. Modus autem fuit ut bipartita etiam quoad tres praesidentias servaretur; quodque in tribus proximis capitulis, ex illâ medietate ad monachos nationis de Puertos a câ nuncupatos spectante, monachis Campesinis conferrentur septem abbatiae, ex quibus quatuor essent matricēs; Gallaecis autem sex, ex quibus tres pariter essent matricēs; et ulterius inter ipsos quolibet triennio una praesidentia alternaretur; quodque¹ officia capitularia, necnon voces capitulares tres, ex quatuor partibus dictae medietatis, conferrentur dictis monachis Gallaecis et Campesinis, factâ inter eos aequali distributione, et datâ dictis monachis Campesinis praelatione in casu numeri inequalis; eâ tamen adiectâ lege et in quolibet capitulo tam abbatiae, quam officia huiusmodi variarentur; reliquae vero abbatiae, praesidentiae, officia capitularia et voces capitulares inter monachos reliquarum omnium nationum de Puertos a câ nuncupatos distribuerentur; ita tamen ut, quoad abbatias, monachi Asturiani, Rioxani et Montanenses sex tantum haberent; officium vero generalatus in secundo proximo capitulo monacho Gallaeco vel Campesino conferretur. Porro, cum haec resolutio, quae aliquantulum laesionem temperat, eisdem monachis Campesinis et Gallaecis gravamen minime tollat nec auferat, imo potius praedominium factionis adversae confirmet, iidem Paulus et Dionysius procuratores, contradicente ex adverso eodem Ioanne praefatorum monachorum Castellaenovae, Rivogiae, Asturiae et Montanearum procuratore, denuo

¹ Pesime edit. Main. legit quibus pro quodque (n. t.).

reclamarunt. Unde, propositâ iterum causâ in eadem signaturâ gratiae die xvi maii mcccix coram nobis itidem habitâ, ponente dilecto pariter filio magistro Annibale Albano in utrâque signaturâ nostrâ referendario, nostro secundum carnem ex fratre germano nepote, porrecta fuit commissio pro avocatione ad nos dictae causae a dictâ Congregatione particulari cardinalium. Factâque propterea tam super meritis causae, quam super ultimo posteriori decreto eiusdem Congregationis particularis cardinalium edito maturâ consideratione, decretum huiusmodi, ultimo loco emanatum, praefatis monachis Gallaecis et Campesinis laesivum, et ad sedandas factiones pacemque in eorum religione stabiliendam insufficiens iudicatum fuit; ac proinde emanavit ab eadem signaturâ rescriptum pro avocatione eiusdem causae ad nos, et quod daretur resolutio in Camerâ.

Hinc est quod nos, tranquillitati dictae Congregationis monachorum in praemissis, quantum cum Domino possumus, benigne consulere cupientes, motu proprio, et ex certâ scientiâ et maturâ deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine eandem causam ac lites et controversias quascumque, inter partes antedictas quomodolibet et in quacumque instantiâ, tam in sacro palatii apostolici auditorio quam in alio quovis tribunali et coram quocumque iudice pendentes, quarum omnium et singularum¹ statum et merita, nominaque et cognomina, ac qualitates iudicum et colligantium, et alia quaecumque, etiam specificam et individuum mentionem et expressionem requirentia, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et exactissime specificatis haberi volumus, in statu et terminis in quibus de prae-

¹ Edit. Main. legit singulorum pro singularum (n. t.).

sentâ reperluntur, a praefatis et aliis quibusvis tribunalibus et iudicibus ad nos harum serie avocamus, illasque omnes et singulas supprimimus, perimimus, extinguimus et abolemus, ac perpetuum desuper utrique parti silentium imponimus, osque occludimus.

Praeterea earundem tenore praesentium statuimus et ordinamus: — i. Quod in quatuor primis proximis capitulis Congregatio Cisterciensium Hispaniae (quae consistit in quadraginta duobus monasteriis, nempe, decem et septem in provinciâ de Campos et terris adjacentibus regni Legionis; tresdecim in regno Gallaeciae; sex in Castellanoâ, et praecise in regno Toleti; tribus in Asturiis, et duobus in provinciâ Rioxae, et uno in Montaneis Burgensibus), in duas partes dividatur: unam nempe faciant Gallacci et oriundi ex provinciâ de Campos et dictis terris adjacentibus regni Legionis; alteram vero oriundi ex Castellanoâ, Asturiis, Rivogiâ et Montaneis Burgensibus. — ii. Quod inter monachos Gallaecos, ex unâ, et Campesinos et¹ terris adjacentibus regni Legionis, ex alterâ partibus, fiat subdivisio in duas partes; animadverso quod censeatur et reputetur oriundus ex praedictis terris, ita divisus et subdivisus, ille qui in aliquâ ex illis natus est tempore, quo eius parentes aut aliquis ex illis domicilium permanens in praedictis terris habebat. — iii. Quod omnia officia capitularia, quorum electiones celebrantur quolibet triennio, tam intra quam extra capitulum generale, distribuuntur aequaliter inter monachos oriundos ex terris ut supra divisus, itaut tot officia capitularia habeant religiosi oriundi² ex terris Castellaenovae, Asturiae, Rioxae et Mon-

¹ Adde oriundos e (n. t.).

² Verba ex terris... oriundi desunt in loco parallelo tom. xxi. pag. 402 b (n. t.).

tanearum Burgensium, quot religiosi oriundi ex regno Gallaeciae et terris provinciae de Campos et adjacentibus regni Legionis; alternando inter has duas partes sic divisas officium dispar, quatenus adsit, subdividendo pariter medietatem praefatorum officiorum tangentem monachos Gallaecos et Campesinos in duas partes aequales, quarum una in omnibus et singulo triennio conferatur religiosis oriundis ex Gallaeciâ, et altera religiosis oriundis ex provinciâ de Campos et terris adjacentibus, alternando inter has duas partes monachorum sic divisas officium dispar. — iv. Quod officia capitularia, quae eliguntur in singulo capitulo generali (et sunt sexdecim, nempe sex definitores, quatuor procuratores generales, duo visitatores generales, duo suppletores visitatorum, unus promotor fiscalis, et unus secretarius capituli) dividantur in duas partes omnino aequales; in quarum unâ ponantur tres definitores, duo procuratores generales, unus visitator generalis, unus suppletor et promotor fiscalis; in aliâ vero tres definitores, duo procuratores generales, unus visitator generalis, unus suppletor et secretarius capituli; et inter has duas partes divisas alternetur secretarius capituli et promotor fiscalis; ex his vero duabus partibus, unam habeant monachi ex Castellanoâ, Asturiis, Rioxâ et Montaneis de Burgos; aliam habeant monachi ex Gallaeciâ et Campos ac terris convicinis regni Legionis; alternando inter dictas duas partes generalatum de triennio in triennium, quod officium conferatur, in primo proximo capitulo generali, monacho Gallaeco vel Campesino, sicque de triennio in triennium alternetur. — v. Quod haec pars, tangens monachos ex Gallaeciâ et Campos cum terris convicinis regni Legionis, subdivi-

vidatur inter Gallaecos ex unâ, et Campesinos et circumvicinos regni Legionis ex aliâ partibus; ita tamen, ut ex unâ parte ponantur duo definitores et unus procurator fiscalis¹ ad formam alternativae primae divisionis; ex aliâ unus definitor, unus procurator generalis, unus visitator generalis et unus suppletor; alternando has partes subdivisas inter has nationes quolibet capitulo, et sic officium generalis reformatoris; itaut, quando generalis reformatore debeat eligi ex regno Gallaeciae et provinciis de Campos, pro unâ vice eligatur oriundus ex regno Gallaeciae, et pro alterâ ex provinciis de Campos et terris circumvicinis regni Legionis. — vi. Quod triginta octo abbatiae, quae sunt in religione (exclusâ Palatiolensi, cuius abbas semper est generalis reformatore), distinguantur in tres classes, quarum prima sit collegiorum, quae sunt sex; secunda sit abbatiarum, quae nuncupantur matricae seu monasteria, in quibus recipiuntur educanturque novitii, et sunt viginti; tertia monasteriorum, in quibus non educantur novitii, et sunt duodecim; quae omnia per suas classes, ut supra, dividantur in duas partes omnino aequales, quarum prima contineat tria collegia, decem monasteria matricia, et sex monasteria non matricia. — vii. Quod praedictae triginta octo abbatiae ex unâquaque ex classibus designatis dividantur pro aequali, et una pars, nempe decem et novem, conferantur monachis oriundis ex Castellana, Asturiis, Rioxâ et Montaneis; alia vero monachis oriundis ex Gallaeciâ, Campos et terris circumvicinis eiusdem regni Legionis. — viii. Quod decem et novem ex praedictis abbatibus, conferendis dictis monachis

¹ Ex loco parallelo legendum *duo definitores, unus procurator generalis et secretarius capituli, vel procurator fiscalis* (R. T.).

Gallaecis, Campesinis et terris circumvicinis memorati regni Legionis, subdividantur in duas partes aequales, ponendo in unâquaque tot abbatias cuiuscumque classis pro qualibet parte; et una pars sic subdivisa conferatur Gallaecis, altera vero Campesinis et oriundis ex terris circumvicinis supradicti regni Legionis; impar vero monasteriorum inter ipsos alternetur. — ix. Quod ex tribus praesidentibus una conferatur singulo triennio Castellanis, Asturiis, Rivogianis et Montanensibus; altera Gallaecis, Campesinis et circumvicinis eiusdem regni Legionis; tertia vero alteri ex praedictis duabus partibus, quae generalem non habet in triennio, conferatur; illa vero, tangens Campesinos et Gallaecos, inter ipsos alternetur. — x. Quod ex duobus praedicatoribus generalibus cum voto perpetuo in capitulo, unus ex monachis oriundis ex Castellana, Asturiis, Rioxâ et Montaneis; alius autem ex Gallaeciâ, Campos et terris circumvicinis dicti regni Legionis eligatur; ita tamen, ut si unâ vice fuerit electus monachus oriundus¹ ex Campos et terris circumvicinis supradicti regni Legionis eligatur. — xi. Quod duodecim magistri² et quatuor praedicatores iubilati antiquiores, qui habent vocem perpetuam in capitulo generali, dividantur in duas partes aequales, scilicet sex magistri et duo praedicatores pro qualibet parte; et unam partem habeant monachi oriundi ex Castellana, Asturiis, Rioxâ et Montaneis, aliam vero partem habeant monachi oriundi ex Gallaeciâ, Campos et terris circumvicinis eiusdem regni Legionis; haec vero secunda medietas subdividatur aequaliter inter Gallaecos et Cam-

¹ Supple *ex Gallaeciâ, aliâ vice etc.* (R. T.).

² Adde ex loco parallelo *iubilati antiquiores* (R. T.).

pesinos, nempe tres magistri iubilati et unus praedicator iubilatus pro Gallaeciâ, et alii tres magistri et unus praedicator pro Campos et terris circumvicinis praedicti regni Legionis; eâ tamen conditione, quod si aliqua ex supradictis partibus divisâ et subdivisâ non habeat magistrum iubilatum, vel praedicatorem iubilatum per lecturam seu praedicationem duodecim annorum, habeat facultatem subrogandi proximiorum in exercitio lecturae vel praedicationis. — xii. Quoad monachos eligendos ad cathedras universitatum, capitulum et generalis reformatore provide attendant ut eligantur monachi ex omni natione iuxta divisionem et subdivisionem, ut etiam inter ipsos post iubilationem et assecutionem cathedrarum praefixa aequalitas servetur. — xiii. Quod si intra triennium, factâ iam electione in capitulo generali, quacumque ex causâ generalatum vacare contingat, quaecumque abbatiam seu quodcumque officium ex supradictis, in locum sic vacantem promoveri debeat et subrogari, ab iis ad quos spectat, monachus oriundus ex illâ parte, ut supra divisâ et subdivisâ, ex qua oriundus erat ille, ob cuius mortem, promotionem, renunciationem aut privationem officium vacare contigerit, qui sic subrogatus exercere valeat munus suum dumtaxat ad tempus quod supererat decedenti, renuncianti, privato vel promoti. Volumus autem, quod in reliquis omnibus, praesentibus nostris ordinationibus non repugnantibus, serventur constitutiones Ordinis, decreta sacrarum Congregationum, et constitutiones apostolicae; utque hic modus observandi bipartitam inseratur inter constitutiones iuratas dictae Congregationis monachorum, et unâ cum illis legatur temporibus legi solitis in monasteriis dictae Congregationis, et in omnibus capitulis

generalibus, ac iuretur ab omnibus capitularibus observantia omnium praedictorum, antequam procedatur ad electiones; quod si forte aliquis iurare et observare renuerit, eiiciatur extra capitulum, voceque activâ et passivâ pro eadem vice careat, sicque lis extincta remaneat. Praeterea mandamus, ut haec provisiones nostrae in quatuor capitulis generalibus proximis servari debeant, iisque completis perseverent, si dissensiones cessaverint; sin minus, ad nos seu Romanum Pontificem pro tempore existentem recursus pro novâ provisione fieri debeat. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque, et non aliter, in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S.R.E. praefatae cardinales, etiam de latere legatos et Apostolicae Sedis nuncios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Quocirca venerabili fratri episcopo Astoricensi, vel, eo absente seu impedito, venerabili etiam fratri episcopo Calaguritano, per praesentes committimus et mandamus, quatenus ipse per se, vel per alium, seu alios, easdem praesentes litteras et in eis contenta quaecumque, ubi et quando opus fuerit, et quoties pro parte interesse habentium seu alicuius eorum fuerit requisitus, solemniter publicans, illisque in eisdem praemissis efficacis de-

sensionis praesidio assistens, faciat auctoritate nostrâ illos et eorum quemlibet praesentium litterarum et in eis contentorum huiusmodi commodo et effectu pacifice frui et gaudere; non permittentes, illos desuper quomodolibet indebite molestari, perturbari et inquietari, contradictores quoslibet et rebelles per censuras et poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna iuris et facti remedia, appellatione postpositâ, compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis. Non obstantibus, quoad ea quae praesentibus sunt contraria, praefatis utriusque Clementis praedecessorum litteris, aliisque omnibus et singulis praemissis, et, quatenus opus sit, de non tollendo iure quaesito, aliisque nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, necnon recolendae memoriae Bonifacii PP. VIII praedecessoris pariter nostri de unâ, et Concilii generalis de duabus dietis, dummodo ultra tres dietas, aliquis auctoritate praesentium in iudicium non trahatur, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, Congregationis et monasteriorum ac Ordinis huiusmodi, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse deroga-

1 Potius non permittens (n. r.).

mus; ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, sic impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die III octobris MDCXX, pontificatus nostri anno X.

F. card. OLIVERIUS.

§ 2. Ac, licet pro parte dictorum monachorum regni Toleti et provinciarum adiacentium executio praesentiarum litterarum aliquandiu impedita sive retardata fuisset, subinde tamen plenarium effectum suum sortitae sunt tam in capitulo generali eiusdem Congregationis, quod anno MDCXXVII celebratum fuit, quam in aliis tribus subsequenter capitulis eiusmodi, in quibus electiones ad abbatias, generalatum, aliaque officia dictae Congregationis, factae, ceteraque transacta fuerunt eâ quiete et animorum concordia, ut monachi, ex utraque parte simul legitime congregati, semel atque iterum deliberaverint, et per secreta suffragia decreverint, bipartitam divisionem, aliasque ordinationes, in dictis Clementis praedecessoris litteris contentas, perpetuo retinendas ac servandas fore et esse, totidemque vicibus plenum definitivum praefatae Congregationis per geminos alios solemnes et publicos actus procuratorem deputaverit pro impetranda ad hac Sanctâ Sede litterarum praedictarum confirmatione et extensione in perpetuum (ingenue fatendo, rationem et normam regiminis in his stabilitam eidem Congregationi apprimè congruere, dum ita omni ae-

1 Potius lege etiam (n. r.).

quitate praelaturae ac munera distribuuntur; et exinde, sicuti experientia edocuerat, cessaverant omnes factiones, quae antea in dictâ Congregatione dominabantur atque praepollebant ac tam perniciose dissidia in eam invexerant, religiosaque tandem pax et tranquillitas eidem Congregationi et monachis redita fuerat; verum postmodum praedicti monachi regni Toletani et provinciarum adiacentium, mutato consilio, ac causati dissensiones in ipsâ Congregatione nedum omnino extinctas, adeoque locum esse novae provisioni a Sede Apostolicâ capiendae iuxta dispositionem earundem Clementis praedecessoris litterarum, coram tunc existente auditore recolendae memoriae Benedicti PP. XIII, praedecessoris etiam nostri, citationem cum insertâ commissione directâ Congregationi particulari ab ipso Benedicto praedecessore deputandâ expediti curarunt. Cui tamen dicti exponentes sese opposuerunt, ac eidem Benedicto praedecessori interim exposito, quod non solum praesentiarum Clementis praedecessoris litterae pacifice observatae fuerant, sed insuper in regno Gallaciae et provinciis de Campos plusquam duae ex tribus partibus monasteriorum seu conventuum praefatae Congregationis reperiiebantur; emanarunt die XX decembris MDCXXVIII a dicto Benedicto praedecessore quaedam litterae, quibus duae ex tribus partibus abbatiarum, officiorum, ac suffragiorum capitularium eiusdem Congregationis exponentibus praedictis adiudicabantur, relictâ eorum reliquâ tertiâ parte praefatis monachis regni Toletani ac provinciarum adiacentium: et aliâs, prout in eiusmodi litteris, quarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso ac inserto haberi volumus, latius dicitur contineri.

1 Male edit. Main. legit causari (n. r.).

§ 3. Cum autem, sicuti eadem apostolice sedis litterarum Benedicti praedecessoris, occasione quinti ac novissimi capituli generalis dictae Congregationis, quaestio inter fratres excitata fuisset super modo procedendi in eodem capitulo generali, allegantibus monachis regni Toletani et provinciarum adiacentium capitulum illud celebrandum esse cum plenâ votorum seu suffragiorum libertate absque ullo alio recursum ad Sedem Apostolicam, tametsi in supradictis Clementis praedecessoris expresse in casu discordiae demandatus fuerat, contra vero exponentibus praefatis eiusmodi litteras Clementis praedecessoris observandas esse asserentibus, et, si secus fieret, de nullitate capituli generalis dicentibus, atque ad dictam Sedem Apostolicam provocantibus; cumque nihilominus capitulum huiusmodi die V maii MDCXXX nulliter habitum fuisset, ac successive ambae partes Sedem praedictam adiissent; a qua monachi regni Toletani et provinciarum adiacentium, capitulum sic celebratum confirmari, necnon deinceps votorum seu suffragiorum libertatem concedi postularunt, ac vicissim dicti exponentes capitulum praefatum nullum declarari, ac praesentiarum Clementis praedecessoris litteras posthac quoque observari petierunt: nos hanc controversiam Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum cognoscendam remisimus, ubi, inter alia dubia inter easdem partes concordata et a dictâ Congregatione cardinalium resoluta, illo quoque proposito ac disputato An, et quomodo esset providendum in futurum in casu, etc., memorata Congregatio cardinalium die XVI mensis maii proxime praeteriti,

Quid actum in anteriori capitulo generali.

re undique perpensa, ac praevis maturo examine discussa, referente venerabili fratre nostro Francisco episcopo Ostiensi et Veliternensi ipsius S. R. E. cardinali Barberino nuncupato, rescipit: *Nobis consulendum ut Clementis praedecessoris litteras praefatas perpetuo servari mandaremus.* Quare dicti exponentes nobis humiliter supplicari fecerunt ut statui eiusdem Congregationis monachorum opportune in praemissis providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur:

Clementis litteras servari praecipitur.

§ 4. Nos igitur, ipsorum exponentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere cupientes, eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de eorumdem venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, qui die xviii mensis iulii mox elapsi, reposita causa cum dubio *An esset standum vel recedendum a decisis quoad perpetuitatem litterarum Clementis praedecessoris*, in decretis die xvi maii perstiterunt, consilio, praeinsertas Clementis praedecessoris litteras enarratas, Benedicti praedecessoris litteris, quas, quatenus opus sit, per praesentes revocamus, minime obstantibus, perpetuo servari in futurum, auctoritate apostolica, harum serie, praecipimus et mandamus; sicque et non aliter per quoscunque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici audi-

tores, ac dictae S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et eiusdem Sedis nuntios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, decernimus.

§ 5. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon omnibus et singulis illis quae idem Clemens praedecessor in litteris suis huiusmodi concessit non obstante, ceterisque contrariis quibuscumque.

Obstantium derogatio.

§ 6. Volumus autem ut ipsarum praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Fides transumptorum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die v septembris mdcxxxii, pontificatus nostri anno iii.

Dat. die 5 septembris 1732, pontif. anno iii.

F. card. OLIVERIUS.

LXXII.

Confirmantur nonnulla statuta pro meliori regimine provinciae Granatensis Ordinis fratrum Minorum S. Francisci de Observantia.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Ioannes de Sok, minister generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, quod, iuxta mentem huius Sanctae Sedis ac

Relatio.

Statuta quaedam referuntur.

resolutionem novissimi capituli generalis eiusdem Ordinis in civitate Mediolanensi anno mdcxxxix celebrati, in capitulo provinciali provinciae Granatensis dicti Ordinis habito die xx maii mdcxxx, communi consensu vocalium, nemineque discrepante, inter alia statutum fuit, ut omnes conventus provinciae praefatae, nullo excepto, nonnisi cantu gregoriano uterentur in divinis officiis et missae sacrificiis solemniter celebrandis, duoque erigerentur aut destinarentur conventus ipsius provinciae, in quibus religiosi studentes, post emensum fructuose triennium studii theologiae moralis practicae, sicuti iam ab eadem Sede in regnis Hispaniarum dispositum et a venerabili fratre archiepiscopo Panormitano, tunc temporis ministro generali praedicti Ordinis, die xix februarii mdcxxvii palam indictum fuerat; sicque et non aliter iidem studentes in provinciali vel intermedio capitulo dictae provinciae, praevis accurato examine, verbi Dei praedicatores et saecularium confessorii institui valerent; in unoquoque vero e praefatis duobus conventibus, huiusmodi studiis destinatis, constitui nequiret nisi unus lector, qui antea per aliquot annos theologiam scholasticam publice ac laudabiliter legisset, vel saltem integrum philosophiae cursum perfecisset; ac lectores eiusmodi pro tempore existentes, qui litterarias exercitationes praescriptas adimplerent, frui deberent privilegiis et exemptionibus, quibus ipsius theologiae scholasticae lectores gaudent, non secus, ac si eandem theologiam scholasticam toto tempore ad id definito legissent; praeterea in congregatione seu capitulo provinciali intermedio supradictae provinciae

1 Aliquid deest, ex. g., theologiae *speculativae* (vel *scholasticae*), incumbere per annum studium, etc. (n. t.).

in civitate Granatensi die xxiv mensis novembris proxime praeteriti peracto, omnium iidem vocalium consensu et suffragio, ordinatum fuit ut unus eiusdem provinciae conventus in seminarium sive professorium institueretur ac deputaretur, quo clerici dictae provinciae immediate post emissam ab eis regularem professionem irremissibiliter mitterentur, ibique per unum saltem annum permanerent, linguae latinae et cantui gregoriano praefato operam navaturi; et interim omnia, quae durante anno probationis observaverant in clausura, tum privatis cum publicis in communitate exercitiis vacando, eodem modo facere tenerentur; utque magister alumnorum dicti seminarii seu professorii, qui rite illos docuisset, privilegiis quoque et exemptionibus magistris novitiorum Ordinis praedicti attributis potiretur.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, praemissa ad maiorem Dei gloriam ac doctrinae et regularis disciplinae in Ordine praefato incrementum tendere dignoscantur, nobis propterea ipse Ioannes minister generalis humiliter supplicari fecit ut illa apostolicae confirmationis nostrae praesidio communire, perpetuaeque eorum observantiae providere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur, eiusdem Ioannis ministri generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E.

Auctoritate apostolica confirmantur.

cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, qui relationem venerabilis fratris nostri episcopi Ostiensis et Veliternensis S. R. E. praefatae cardinalis Barberini nuncupati sibi super praemissis factam, necnon dilectum filium procuratorem generalem Ordinis praedicti audiverunt, consilio, enunciata statuta et ordinationes, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenierint, supplemus: salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clausula.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores ac dictae Sedis nuncios, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Vides transumptum.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, praefatorum Ordinis ac provinciae, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus

et singulis illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die x septembris mdcxxxii, pontificatus nostri anno iii.

Dat. die 10 septembris 1732, pontif. anno iii.

F. card. OLIVERIUS.

LXXIII.

Confirmantur statuta nonnulla super distributione officiorum provinciae Terrae Laboris Ordinis fratrum sancti Francisci de Observantia Reformatorum nuncupatorum.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Pastoralis officii, quod auctore Deo gerimus, cura animum nostrum sollicitat ad ea peculiari paternae charitatis studio statuenda, per quae christifidelium, divinis obsequiis sub suavi religionis iugo mancipatorum, quieti et felici regimini opportunis rationibus salubriter consulatur.

Kxordium.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Iosephus Maria ab Ehora, commissarius generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, quod ad sedandas graves molestias, imo scandalosas controversias in provincia fratrum Reformatorum dicti Ordinis Terrae Laboris in regno Neapolis inter fratres Neapolitanos, adhaerentes et externos, super distributione officiorum, quae in tres partes ab aliquibus, et aliis in duas partes dividi praetenduntur, vigentes, post

Statuta.

maturam considerationem, auditamque super praemissis fratrum graviorum et peritorum eiusdem Reformationis sententiam, ad occurrendum eiusmodi inordinationibus expedire existimat: i. Ut natio Neapolitana deinceps non solum civitatem Neapolitanam, sed totam illius dioecesim complectatur, et semel provincialatum, incipiendo a proximo futuro capitulo provinciali, ac semper duo vota in definitorio habeat; ii. Quod omnes alii religiosi extra dictam dioecesim, suppresso nomine adhaerentium, unum corpus exterorum constituent, et per duas vices continuas provincialatum huiusmodi, et quatuor vota sive suffragia in definitorio, attento quod duas ex tribus partibus eiusdem provinciae componunt, habere debeant; iii. Ut custodis officium etiam per turnum bis ad externos, et semel ad Neapolitanos pertineat; ex sexdecim vero conventibus, quibus dicta provincia de praesenti constat, decem praedictis exteris, quinque Neapolitanis, et reliquis dispositioni ministri provincialis pro tempore existentis attribuantur, ita tamen ut conventus Neapolitani pariter per suum turnum respective provideantur.

Confirmantur.

§ 2. Quare dictus Iosephus Maria commissarius generalis nobis humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur, ipsius Iosephi Mariae commissarii generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat conse-

quendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, huiusmodi supplicationibus inclinati, ac etiam motu proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, ut in posterum supranarrata dispositio fideliter observetur, servata tamen semper canonicae electionis forma, tenore praesentium statuimus et ordinamus; mandantes propterea et distincte praecipientes superiori generali pro tempore existenti Ordinis huiusmodi, ut praedictam dispositionem executioni demandet, et ab iis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, observari faciat, sub excommunicationis, privationis officiorum ac vocis activae et passivae, ac perpetuae inhabilitatis, necnon nullitatis omnium actuum capitularium, quos contra praedictam dispositionem fieri contigerit, adversus contrasacientes infligendis poenis; ac decernentes, ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 3. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon provinciae et Ordinis praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et

Bargatio contrarium.

singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die x septembris MDCCXXXII, pontificatus nostri anno III.

Dat. die 10 septembris 1732, pontif. anno III.

F. card. OLIVERIUS.

LXXIV.

Confirmantur omnia et singula privilegia et exemptiones a Romanis Pontificibus concessa officialibus bombardariis seu libratoribus tormentorum eorumque auxiliatoribus in Arce S. Angeli de Urbe.

Clemens Papa XII.
ad futuram rei memoriam.

Petito bombardariorum.

§ 1. Exponi nobis nuper fecerunt dilecti filii officiales bombardarii seu libratores tormentarii et arcis nostrae S. Angeli de Urbe auxiliatores, quod ipsi per chirographum manu nostra subscriptum, et dilecto filio magistro Carolo Mariae Sacripante Camerae nostrae Apostolicae thesaurario generali dictaeque arcis praefecto seu castellano directum, omnia privilegia et exemptiones, eis concessa ac competentia, necnon pluries etiam a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, et a nobis, dum in minoribus constituti eramus ac thesaurarii generalis dictae Camerae munereungebamur, per sententiam anno MDCCV latam, aliasque resolutiones eiusdem Camerae, respective approbatas, et quibus iidem exponentes, ratione servitii quod praestant, videtur legendum approbata (n. r.).

dictae arcis praestant, fruuntur, confirmari obtinuerunt, et alias, prout in dicto chirographo uberius continetur tenoris qui sequitur, videlicet:

Monsignor Carlo Maria Sacripante, nostro tesoriere generale, castellano della nostra fortezza di Castel S. Angelo. Avendo gli ufficiali, bombardieri ed aiutanti della detta nostra fortezza di Castel S. Angelo di questa città di Roma fatto rappresentare, che, sebbene la loro compagnia, in compenso non meno del peso a cui soggiace del mantenimento a proprie spese della cappella di S. Barbara loro protettrice, esistente nella chiesa della Traspontina, dove hanno la propria sepoltura, fanno ogni giorno celebrare la santa messa, ed ogni anno con nobile apparato e pompa la festa e la processione della solenne festività del *Corpus Domini*, che del continuo servizio quali sono tenuti prestare in tutto l'anno a detta nostra fortezza senza verun stipendio, rispetto però a detti aiutanti abbiano da più Pontefici nostri predecessori ottenuto in diversi tempi vari privilegi, confermatigli ancora dalla felice memoria di Clemente X con suo chirografo del 15 ottobre 1670, et in ultimo luogo da Benedetto XIII di simile memoria con altro suo chirografo del di 20 settembre 1728, e che, tra gli altri privilegi loro conceduti, vi sia particolarmente quello di dover esser esenti dal peso di prender la patente, di pagare le tasse, e da altro qualunque officio e peso delle loro università, consolati ed arti; ed ancorchè dalla Congregazione particolare deputata l'anno 1693 dalla felice memoria di Innocenzo XII fosse loro preservata la detta esenzione, restrettivamente però al numero di soli duecento, compresi ancora i giubilati, e purchè fossero delle quattro arti,

Chirographum thesaurarii generalis datum.

cioè de' muratori, falegnami, ferrari e scarpellini, e non di altre; nientedimeno, essendosi dopo coll'esperienza riconosciuto, non esser in modo veruno praticabile di poter avere dalle dette sole quattro arti il numero di duecento persone atte ed idonee per il suddetto esercizio, e molto meno altro maggiore di duecentoquaranta, che almeno indispensabilmente è necessario per il servizio di detta nostra fortezza; che però, essendo nell'anno 1701 ricorsi alla felice memoria di Clemente XI altro nostro predecessore, fossero con benigno rescritto aggraziati del godimento dei suddetti privilegi, benchè fossero di altre arti diverse delle quattro suddette; e che siccome non mancarono anche dopo alcune delle università delle medesime arti, e particolarmente quella de' ferrari, e l'altra de' calzolari, di pretendere anche giudizialmente d'impugnare la predetta esenzione, promossane però giudiziale istanza nell'anno 1701 avanti di noi, di quel tempo tesoriere generale, ne emanasse contemporaneamente contro le dette due università sentenza favorevole ai detti aiutanti e bombardieri, in cui furono questi dichiarati liberi ed esenti, in virtù di detti loro privilegi, da qualsivieno tasse, pene et altri qualsivieno officii e pesi particolari, provenienti da' statuti delle loro università; e che quantunque, dopo passata in giudicato la detta sentenza, siano state, tanto dal reverendissimo cardinale Corradini, quanto dal fu cardinal Marescoschi, mentre erano uditori di detto nostro predecessore Clemente XI, rigettate le istanze in diversi tempi promosse, in nome particolarmente delle università de' frattaroli e delle altre de' sellari e cappellari, contro i detti bombardieri ed aiutanti, per il pagamento delle suddette tasse, ed

a favore di questi decretata ed ordinata l'osservanza dei detti loro privilegi e della detta sentenza; e che in ultimo luogo ancora, nel di 12 del passato mese di settembre, sia stata dal nostro monsignor uditore rigettata somigliante istanza fatta dalla università de' carrettieri; e non ostante ancora che le dette università, quali nel detto anno 1702 avevano come sopra patito l'accennata contraria sentenza, ne ottenessero poi nell'anno 1724 la commissione al tribunale della piena Camera in gradu restitutionis in integrum; e che propostasi per tre volte la causa a relazione di monsignor Maggi ponente della medesima, sopra il dubbio *An constet de re iudicata, seu potius de causis restitutionis in integrum*, riconosciutasi dal medesimo tribunale la chiara e manifesta giustizia della detta sentenza, rescivesse *constare de re iudicata*: con tutto ciò avendo essi oratori coll'esperienza riconosciuto, e tuttavia sempre più riconoscendo, che non ostante i privilegi conceduti alla loro compagnia, e più volte da' Sommi Pontefici nostri predecessori confermati, la sentenza ed altri giudicati per l'osservanza de' medesimi in diversi tempi riportati, ogni nuovo consolo delle loro rispettive arti vuol tentare colle liti di controvertergli le esenzioni e privilegi suddetti, con grave dispendio della detta loro compagnia di S. Barbara, ed in pregiudizio ancora del continuo servizio che sono tenuti prestare nella detta nostra fortezza di Castel S. Angelo; che però per esimersi dalle molestie che potessero in qualunque tempo venirgli sopra di ciò inferite dai consoli ed ufficiali delle dette loro rispettive arti, ci hanno fatto supplicare affinché ci degnassimo di confermarli le esenzioni e privilegi suddetti, e noi bene informati di tutto

l'esposto da essi oratori, volendo però consolarli come appresso nella loro domanda: quindi è, che avendo nel presente nostro chirografo per espresso e di parola in parola per inserto l'intero tenore dei privilegi alla detta compagnia de' bombardieri, aiutanti ed altri ufficiali di detta nostra fortezza di Castel S. Angelo conceduti et in diversi tempi confermati da più Sommi Pontefici nostri predecessori, e specialmente da Clemente X e Benedetto XIII, della sopraccennata sentenza, risoluzioni del detto tribunale della piena Camera, e degli altri giudicati come sopra emanati, delle ragioni e motivi dedotti, tanto per parte di essi supplicanti, quanto delle università delle arti suddette, ed ogni altra cosa quanto si voglia necessaria da esprimersi, di nostro moto proprio, certa scienza, e pienezza della nostra suprema potestà pontificia, approviamo e pienamente in tutto e per tutto confermiamo i privilegi ed esenzioni come sopra conceduti, e più volte anche confermati da' detti Pontefici nostri predecessori, e canonizzati colle sopraccennate sentenza, risoluzioni della piena Camera, et altri giudicati, e così legittimamente competenti alla predetta compagnia di S. Barbara, alla quale vogliamo che siano perpetuamente osservati, come si prescrive nella detta sentenza, risoluzioni et altri giudicati sopra enunciati; nè possano in avvenire i medesimi supplicanti, contra la forma della sentenza, risoluzioni e giudicati suddetti, essere in verun modo dai consoli ed altri ufficiali delle loro rispettive arti molestati ed impediti nel libero e pacifico godimento delle esenzioni e privilegi suddetti. Per il quale effetto commettiamo a voi, e monsignori tesoreri, castellani di detta fortezza, vostri successori, che in virtù di questo

nostro chirografo facciate e facciano, ora ed in ogni futuro tempo, osservare ed eseguire agli ufficiali, bombardieri ed aiutanti predetti le esenzioni e privilegi come sopra competenti alla detta loro compagnia, dandovi noi intorno a ciò tutte le facoltà in qualsivoglia modo necessarie ed opportune, oltre quelle che come tesoriere e castellano suddetto di già vi competono; ed anche di re-assumere ed avocare a voi e a' detti vostri successori tutte e qualsivoglia cause da qualsivoglia giudice e tribunale, quanto si voglia privilegiato, tanto mosse quanto da moversi contro li detti supplicanti contro la forma dei detti loro privilegi ed esenzioni e dipendenti dai medesimi; e quelle, privativamente quanto ad ogni altro giudice, conoscere, decidere e terminare sommariamente senza strepito e figura di giudizio, *et solâ facti veritate inspectâ*, rimossa ogni e qualunque appellazione e ricorso, essendo così mente e volontà nostra precisa. Volendo e decretando, che il presente nostro chirografo, benchè non ammesso nè registrato in Camera secondo la disposizione della Bolla di Pio IV nostro predecessore *De registrandis*, vaglia e debba aver sempre il suo pieno effetto, esecuzione e vigore con la nostra semplice sottoscrizione; nè gli si possa mai opporre di surrezione, orrezione, nè di alcun altro vizio o difetto della nostra volontà ed intenzione; e che mai sotto tali o altri pretesti possa essere impugnato, moderato, e molto meno rivotato; e che così e non altrimenti debba sempre giudicarsi, definirsi ed interpretarsi da qualunque giudice e tribunale, anche collegiato della stessa nostra piena Camera, e da qualsivoglia Congregazioni, benchè composte di reverendissimi cardinali, e da questi anche legati *a latere*, reverendis-

simo cardinal camerlengo, monsignori tesoreri, e da qualunque altro; togliendo loro ed a ciascuno di essi ogni facoltà ed autorità di giudicare, definire ed interpretare diversamente; dichiarando noi d' adesso preventivamente nullo, irritato ed invalido tutto ciò che scientemente o ignorantemente si facesse o si tentasse di fare in contrario, ancorchè non vi siano stati chiamati, citati nè sentiti li consoli, ufficiali ed uomini di qualsivoglia università ed arti e loro difensori, ed ogni altro che vi avesse o pretendesse di avervi interesse, quanto si voglia privilegiato e privilegiatissimo, non ostante la Bolla del detto Pio IV *De registrandis*, la regola della nostra Cancellaria *De iure quaesito non tollendo*, li statuti delle dette università, obblighi, tasse, pene et altro in essi prescritto, anche confermati specialmente da questa Santa Sede, e qualsivoglia altre costituzioni ed ordinazioni apostoliche nostre e de' nostri predecessori; e, quanto allè cose premesse, le facoltà e privilegi conceduti e competenti a qualsivoglia giudice e tribunale, leggi, statuti, anche di questa nostra città di Roma, sue riforme, usi, stili e consuetudini, ed ogni altra cosa che facesse o potesse fare in contrario; alle quali tutte e singole, avendone il tenore qui per espresso e di parola in parola inserto, e supplendo noi con la pienezza della nostra suprema potestà ad ogni vizio e difetto quantunque sostanziale e formale che potesse intervenire, questa volta sola, per l'effetto premesso, ampiamente deroghiamo. Dato dal nostro palazzo apostolico Quirinale, questo dì 21 agosto 1732.

CLEMENS PP. XII.

Rebutor

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, ipsi exponentes, quoties, quas dilecti pariter filii consules

propriarum artium cum variis et iniustis praetensionibus in dies sibi intentare non cessant, evitare, maiorque, qua par est, diligentia et attentione solitis studiis, a praedictis litigiis interruptis, quibus cum maximo eorum dispendio et temporis iacturâ obnoxii sunt, operam dare valeant, praemissa apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communi summopere desiderant: nos, specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, chirographum praeinsertum, omniaque et singula in illo contenta et expressa, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus pariter et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis vim, robur et efficaciam adiungimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus et sanamus.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras et in eis contenta quaecumque semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sique in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. camerarium et alios cardinales, etiam de latere legatos, necnon Camerae prae-

Praesentium
litterarum
initia.

dictae praesidentes, clericos, thesaurarium et commissarium generales, ceterosque officiales et ministros nunc et pro tempore existentes, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium derogatio.

§ 4. Non obstantibus felicitis recordationis Pii PP. IV praedecessoris pariter nostri de gratiis quaecumque interesse dictae Camerae Apostolicae concernentibus in eadem Camera intra certum tunc expressum tempus registrandis, itaut praesentes litteras ibidem praesentari et registrari nunquam necesse sit, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis, ac omnibus et singulis illis, quae in chirographo praecinserto concessa sunt non obstare; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xv septembris MDCCLXXII, pontificatus nostri anno III.

Dat. die 15 septembris 1732, pontif. annu.

F. card. OLIVERIUS.

LXXV.

Serva Dei Catherina de Ricciis, monialis expresse professa Ordinis sancti Dominici, Beatae nomine appellari, ac cum radiis pingi, etc., conceditur.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

In apostolicae dignitatis fastigio, nullis licet meritorum nostrorum suffragiis, per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam constituti, ad ea, per quae sacrarum virginum, cum caelesti Sponso in beatâ aeternitate regnantium, in quibus utpote vasculis imbecillioribus opus dexteræ Excelsi mirabilius apparuit, ac tamquam pretiosis monilibus multipliciter gaudet atque refulget Ecclesiae matris gloriosa fecunditas, cultus et veneratio in terris promoveatur, libenter intendimus, sicut pia christifidelium praesertim catholicorum principum vota postulant, et ad omnipotentis Dei gloriam, ipsiusque Ecclesiae decus et praesidium, ac aedificationem fidelium et animarum salutem cognoscimus in Domino expedire.

Exordium.

§ 1. Cum itaque, accurate discussis atque perpensis per Congregationem venerabilium fratrum nostrorum S.R.E. cardinalium sacris ritibus praepositorum processibus de Sedis Apostolicae licentiâ confectis super vitae sanctitate et virtutibus in gradu heroico, quibus serva Dei Catherina de Ricciis, monialis expresse professa Ordinis sancti Dominici, clarescere, necnon miraculis, quae ad eius intercessionem a Deo patrata fuisse asserebantur, Congregatio praefata coram nobis constituta, auditis etiam consultorum suffragiis, unanimiter censuerit, ad eiusdem servae Dei beatificationem, quandocumque nobis videretur, tuto procedi posse: hinc est quod nos, piis atque enixis dilecti filii nobilis viri

Processus super vitae sanctitate, etc. Congregationi examinatus.

Ioannis Gastonis, Etruriae sibi subiectae magni ducis, ac totius Ordinis sancti Dominici, necnon dilectarum in Christo filiarum monialium monasterii S. Vincentii civitatis Pratensis, in quo praedicta serva Dei regularem professionem emisit atque in Domino obdormivit, supplicationibus nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de memoratorum cardinalium consilio et assensu, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, indulgemus ut eadem serva Dei Catherina de Ricciis imposterum Beatae nomine nuncupetur, eiusque corpus et reliquiae venerationi fidelium (non tamen in processionibus circumferenda) exponantur, imagines quoque radiis seu splendoribus exornentur, ac de eâ sub ritu duplici recitetur officium et missa celebretur de virgine non martyre singulis annis iuxta rubricas breviarii et missalis romani die xii februarii. Porro recitationem officii ac missae celebrationem huiusmodi fieri concedimus in locis tantum infrascriptis: nempe in civitate Florentinâ, ubi dicta serva Dei ortum habuit, in praefatâ civitate Pratensi, ubi diem clausit extremum, ac in universo Ordine sancti Dominici tam fratrum quam monialium, cuius habitum gessit; et, quantum ad missas attinet, etiam a sacerdotibus confluentibus. Praeterea primo dumtaxat anno a datis hisce litteris, et, quoad Indias, a die, quo eadem praesentes litterae illuc pervenerint, inchoando, in ecclesiis civitatum Florentinae ac Pratensis et Ordinis praedictorum solemnibus beatificationis eiusdem cum officio et missâ sub ritu duplici maiori, die ab Ordinariis respective constitutâ, et intra sex menses promulgandâ, postquam tamen in basilicâ Principis Apostolorum de Urbe celebrata fuerint eiusmodi solemnibus, pro qua re diem xxiii mensis novembris pro-

xime venturi assignamus, pariter celebrandi facimus potestatem.

§ 2. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac decretis de et super non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Obstantium derogatio.

§ 3. Volumus autem ut ipsarum praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu secretarii supradictae Congregationis cardinalium subscriptis, et sigillo praefecti seu pro-paefecti eiusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus et ubique tam in iudicio quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Fides transumptorum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die 1 octobris MDCCLXXII, pontificatus nostri anno III.

Dat. die 1 octobris 1732, pontif. anno III.

F. card. OLIVERIUS.

LXXVI.

Constitutio diversas continens ordinationes pro bona directione conclavis, ac rerum Sede Apostolicâ vacante agendarum.

Clemens episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Apostolatus officium, quod inscrutabilis divinae sapientiae atque clementiae altitudo humilitati nostrae, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, committere dignata est, postulat, ut, non praesentia tantum spectantes, sed futura quoque prospicientes, in iis etiam, quae post resolutionis nostrae diem consummatumque a nobis mortalis huius peregrinationis cursum eventura sunt, per opportunas Deique gloriae ac Eccle-

Exordium.

siae utilitati consentaneas leges dirigendis atque ordinandis, pastoralis sollicitudinis nostrae partes interponamus, sicut, omnibus diutinae considerationis trutinâ perpensis, in Domino expedire arbitramur.

Pontifices, qui constitutionem pro canonica Papae electione ediderunt.

§ 1. Sane plurimi praedecessores nostri, et praesertim recolendae memoriae Symmachus, Nicolaus II, Alexander III, Gregorius X, Clemens V, Clemens VI, Iulius II, Paulus IV, Pius IV, Gregorius XV, ac Urbanus VIII, probe intelligentes quanti ponderis et momenti sit ad dominici gregis ac catholicae Ecclesiae providum regimen electio Romani Pontificis, qui domini et salvatoris nostri Iesu Christi in terris vicarius, beatique Petri successor, ac omnium fidelium pater et pastor existit; nec unius membri, sed totius corporis salutem agi animo reputantes, cum de capite consulitur: multas diversis temporibus etiam in conciliis generalibus saluberrimas ediderunt constitutiones, quibus, omni cupiditati, ambitioni, simoniace, alterive cuiusvis pravitati, turpitudini, deformitati, ac dissidiis ab eiusmodi electione praecluso aditu, summâ prudentiâ, parique consilio providerunt, ut hoc tam sanctum, tamque grave opus pie ac rite perageretur, et in eo non caro et sanguis aut aliquis humanus affectus locum ullum sibi vendicaret, sed Spiritus Sancti gratiâ cuncta dirigerentur ac gubernarentur, sicque ad Christi haereditatis, quam pretioso sanguine suo quaesivit, curam et administrationem gerendam, nonnisi qui vocatus foret a Deo tamquam Aaron assumeretur: veluti quoque, de ancipiti ac Romanae et universali Ecclesiae periculoso tempore, quo illa visibili suo capite ac pastore viduata remanet, anxie solliciti dicti praedecessores, ne eadem Ecclesia multiplicibus longae vacationis exponeretur incommo-

dis, haud praetermiserunt ea opportune statuere, quae ad maturandum ipsius electionis felicem exitum conducero videbantur, ac decernere quae interea agenda et servanda essent; et alias, prout in praefatis constitutionibus, quarum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis haberi volumus, uberius continetur.

§ 2. Quia tamen saepe contingit ut legum vel maxime salutarium, si non crebro excitetur, sensim ex animis hominum effluat memoria, experientiaque edocet, nonnulla ex iis quae Sede Apostolicâ vacante praescripta fuerunt aut usus invexit, pro temporum varietate, iuxta quam humana etiam consilia multoties variare oportet, immutanda ac supplenda esse, ut recto in primis rerum tam difficili tempore agendarum ordini, iustitiae administrationi, atque aerarii pontifici indemnitati cumulatius prospectum cautumque sit, quemadmodum nosmetipsi, qui in minoribus constituti maiorem aetatis partem in Romanâ Curia egimus, ac, dum cardinalatus honore fungebamur, comitiis ad Romanum Pontificem eligendum interfuimus, satis perspeximus, ac plures ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus eximia pietate ac circumspeditione praediti nobis etiam innuere atque significare non omiserunt.

§ 3. Hinc est quod nos pro apostolici muneris nobis divinitus commissi, ratione habitâ prius super praemissis cum memoratis nonnullisque aliis ipsius S. R. E. cardinalibus maturâ deliberatione, de illorum consilio, ac etiam motu proprio et ex certâ scientiâ, deque apostolicae potestatis plenitudine, hac nostrâ perpetuo valiturâ constitutione, ea, quae sequuntur, statuenda, decernenda et ordinanda duximus.

Causae edendae huius constitutionis.

Praedecessorum Pontificum constitutiones confirmantur.

§ 4. Primum igitur enarratos praedecessorum nostrorum constitutiones, ac omnia et singula in eis contenta et disposita, quae praesentibus tamen litteris non adversantur, harum serie confirmamus, approbamus et innovamus, ac inconcusse et inviolabiliter observari praecipimus et mandamus.

Adhortatio ad S. R. E. cardinales, ut solum Deum et Ecclesiae auae utilitatem in eligendo Pontifice respiciant.

§ 5. Ceterum, tametsi opus non esse in Domino confidimus, urgente nos tamen pastoralis officii debito, ac praecipuo, quo tenemur, boni publici desiderio, cardinales nunc et pro tempore existentes per viscera misericordiae eiusdem domini nostri Iesu Christi et per effusionem sui pretiosi sanguinis enixe rogamus, hortamur, obsecramus et monemus, ut tunc potissime, dum scilicet de creando Romano Pontifice agitur, seriò perpendant rei, quam gerunt, gravitatem, ministerii, quod per eos tractatur, magnitudinem, ac personae, quam in Ecclesiâ Dei sustinent, dignitatem; seduloque recogitent, se in renuntiando supremo ipsius Ecclesiae rectore divinae mentis interpretes constitutos, nudaque omnia et aperta esse in oculis eius, cui solemnis et arctissimi iurisiurandi religione fidem suam promissuri et obligaturi sunt; neque aliud esse forsitan posse in omni eorum vitâ factum, de quo tam arduum atque difficile eis futurum sit rationem reddere aeterno instoque iudici, sempiterna vel praemia vel supplicia decreturo. Itaque etiam sub divini interminatione iudicii eisdem cardinalibus praecipimus itidem et mandamus, ut in suffragiis ferendis, ac aliis omnibus et singulis electionem quomodolibet concernentibus, solum Deum praefatos habentes, et non sua, sed quae Christi sunt, quae-rentes, religiose, sincere et libere, humanis quibusque artibus, factionibus, partium studiis, omnique demum car-

nis affectu, ac privatis commodis et desideriis remotis, atque principum saecularium intercessionibus, ceterisque mundanis respectibus, ac etiam grati animi et cuiusvis alterius necessitudinis titulo minime attentis et postpositis, se gerant ad eligendum eum, quem universali Ecclesiae fructuose utiliterque gubernandae idoneum secundum Deum iudicaverint; ac memores supradictarum constitutionum poenarumque in eis contentarum, ne quidquam facere, admittere aut attendere, quod ab hoc proposito alienum sit, vel per quod electio retardetur, aut libertati suffragandi quoquomodo officiatur, per se vel alium, directe aut indirecte, quovis colore praetextu vel ingenio audeant seu praesumant.

§ 6. Porro ab eisdem praedecessoribus provide constitutum est, ut, Apostolicae Sedis vacatione durante, collegium cardinalium in iis, quae ad Pontificem maximum, dum viveret, pertinebant, nullam omnino potestatem aut iurisdictionem habeat, neque gratiam neque iustitiam faciendi aut facta per Pontificem defunctum executioni demandandi, sed omnia futuro Pontifici reserventur: neque de ditione temporali S. R. E. vel de pecuniis Camerae aut Datariae Apostolicae etiam pro solutione debitorum ante obitum Pontificis quomodolibet contractorum, aut alias ex quavis causâ (certis quibusdam casibus expressis dumtaxat exceptis) quidquam disponere, nec ad proprium commodum aliquid percipere, nec aes alienum contrahere possit. Nos, praemissa approbantes, sub poenis per dictas constitutiones indictis, insuper statuimus et declaramus quod idem collegium cardinalium mandata de solvendis pecuniis huiusmodi (praeterquam in praedictis casibus exceptis ac aliis infra ex-

Cardinalium auctoritas Sede vacante.

primendis) favore cuiusvis personae, tam in conclavi quam extra illud existentis, etiam titulo remunerationis, praemii, laboris, ac etiam supplementi mercedis, expedire et relaxare (ita ut tam cardinales, qui contra praemissa aliquid attentaverint, quam camerarius, thesaurarius, depositarius et alii officiales, qui eis in talibus obtemperaverint, de suo proprio Camerae Apostolicae plenarie satisfacere, et pecunias erogatas restituere, et quaevis damna resarcire a futuro Pontifice cogantur), nec etiam eiusmodi titulo licentiam extrahendi frumenta e Statu Ecclesiastico concedere (nisi ubi extractio ex causa vere onerosa competat, et tunc, dummodo quantitatem debitam non excedat, ac tempus, quo extractio permitti solet, advenit), neque cuiquam immunitatem seu exemptionem ab officio vel servitio ei incumbente, vulgo iubilationem nuncupatam, tribuere, nec ullos reos et delinquentes absolvere, vel per liberi comneatus tabulas, quas salvumconductum appellant, etiam ad tempus assecurare, nisi qui leviora delicta Sede ipsa vacante commiserint, minusque exilium aliamve quancumque poenam etiam pecuniariam illis remittere, condonare vel moderari valeat. Si quid vero contra praesentem prohibitionem factum sit, quilibet, ac etiam officialis qui id exequi coactus fuerit, rem denunciare teneatur futuro Pontifici, ut possit ad gestorum revocationem procedere, et in transgressores ad praescriptum huius nostrae ac praedecessorum constitutionum animadvertere. Teneatur quoque thesaurarius generalis, sub poena privationis sui officii, exhibere novo Pontifici, intra mensem ab eius electione numerandum, computa seu rationes accuratas et distinctas omnium expensarum Sede vacante facta-

rum, cum specifica expressione singularum summarum, causarum ac personarum quibus pecuniae persoluae fuerint, ad hoc ut ipse Pontifex aliquot cardinales sibi benevisos, qui tamen non sint tribus numero pauciores, deputet ad examinandum ea computa sive rationes, ac dispiciendum sibi referendum, an aliquid inutiliter sive plus aequo impensum, aut alias praesenti vel praedecessorum constitutionibus aut chirographis, infra etiam nominandis, aliqua ex parte hac in re contraventum fuerit.

§ 7. Cumque tempore Sedis vacantis duplex habeatur cardinalium congregatio, altera nempe generalis, sive totius collegii, et altera particularis constans tribus Cardinalibus antiquioribus, uno scilicet ex quoque ordine, cum camerario, quorum officium tertia die post conclavis ingressum omnino expirat, in eorumque locum tres alii sequentes in ordine quolibet tertio die una cum eodem camerario succedunt: volumus ut in dicta congregatione particulari, sive ante sive post coepta comitia, levioris dumtaxat momenti, ac in dies seu passim occurrentia negotia expediantur. Si quid vero gravioris momenti ac indaginis fuerit, id omne ad congregationem generalem seu collegium cardinalium deferatur; ac ulterius, quae in una congregatione particulari decreta, resoluta vel denegata fuerint, in alia revocari, mutari aut concedi nequeant; sed id faciendi ius habeat ipsa tantum congregatio generalis per pluralitatem suffragiorum.

§ 8. Usam autem multo iam ab hinc tempore vigentem proponendi in prima congregatione generali confirmationem gubernatoris almae Urbis, deinceps quoque retineri mandamus. Et quod attinet ad ceteros Sedis Apostolicae, Cu-

De Congregationibus generalibus et particularibus.

De confirmatione officialibus Curiae Romanae, ac totius ditionis.

riae Romanae, ac ditionis ecclesiasticae officiales et ministros, cuiuscumque qualitatibus, gradus, ordinis et conditionis fuerint, illos omnes in secunda congregatione pariter generali, eodem contextu, ac unico urnae sive bussulae, ut vocant, gyro, iuxta morem antiquum, simul et semel confirmari permittimus; alias pro confirmatis haberi volumus. Si tamen aliquis ex dictis officialibus et ministris adeo graviter in munere suo deliquisse aut defecisse, seu male versatus fuisse credatur, ut plane indignus reputetur, qui in munere sui exercitio relinquatur, statuimus quod cardinales in ordine priores rem totam, ac probationes quae adversus talem officialem seu ministrum suppetunt, distincte ac ordine exponant in una congregatione generali, ad hoc ut singuli cardinales earum subsistentiam atque relevantiam recognoscere possint: ac post tres exinde dies in alia congregatione item generali proponi et agitari debeat, num dictus officialis seu minister confirmandus, vel a sui muneris exercitio suspendendus veniat usque ad electionem futuri Pontificis? Illudque obtineat, ac firmum sit, quod resolutum fuerit maiori parte suffragiorum secretorum. Et, si decreta est suspensio, plures ad minus, de quo agitur, exercendum in primis habiles et idonei a cardinalibus proponantur, et ex iis, qui prae ceteris aptior visus fuerit, in locum officialis seu ministri suspensi subrogetur per pluralitatem similiter suffragiorum, donec eligatur Pontifex.

De edictis pro legatis nomine, ac stemmate legatorum imprimendis.

§ 9. Quoniam vero, exempto ab humanis Pontifice, cardinales legati in provinciis Status Ecclesiastici protinus ad comitia invitantur, iniuncto eis interim suae legationis administrationem tradere pro-legatis, quibus mandatur ut eam sacri collegii nomine suscipiant, popu-

lorum securitati provideant, ac sedulo curent ne tumultus excitentur: ad quamcumque dissensionis et controversiae, quae inter cardinales legatos eorumque pro-legatos facile enasci possent, occasionem submovendam, decernimus ut edicta, quae in provinciis praefatis, Sede Apostolica vacante et cardinalibus legatis absentibus, evulgari contigerit, ab ipsis pro-legatis cum propria subscriptione, appposito tamen eisdem edictis nomine, et, quae typis imprimuntur, etiam stemmate gentilitio cardinalium legatorum absentium, libere publicentur. Cardinales autem legati, quamdiu a legatione abfuerint ac Sedis vacatio duraverit, nulli subalterno in legatione ministro seu officiali, aut cuivis alteri, quicquam, insciis pro-legatis, impere, minusque executioni demandari faciant.

§ 10. Praeterea tres imposterum cardinales ex eis, qui comitiis alias interfuerint, a Collegio eligendos, praefici clausurae, ac curam conclavis habere et gerere, statuimus, qui disposita a praedecessoribus circa clausuram ac curam huiusmodi omni sedulitate et diligentia exequantur: cellas cardinalium bis qualibet hebdomada, aliaque ipsius conclavis loca, crebro visitent, illius munditiae praesint, ac solerter perquirant ne in eiusdem conclavis muris, fenestris, laquearibus vel pavementis vetita foramina fiant, vel fenestrae aperiantur aut amplientur, unde cum exteris colloquendi sive communicandi copia et facultas detur: ac, si quae foramina facta, aut fenestras sic apertas et ampliatas deprehenderint, statim occludi et obturari, in pristinumque statum restitui curent: prohibeant quoque arma seu stemmata gentilitia cuiusvis cardinalis, quocumque officio fungentis, alio quam propriae suae cellae imponi, ap-

Tres cardinales eligendi, qui praesint clausurae etc. conclavis.

pendi et depingi: et, si illa repererint in quacumque alia parte conclavis consistentia, statim amoveri ac deleri faciant: cellas porro cardinalium absentium, sive mobilibus instructas et ornatas, sive non, cardinales in conclavi existentes nusquam occupent, sed ad dictos tres cardinales clausurae et curae conclavis praepositos pertineat earumdem cellarum usum et commodum cardinalibus, qui cellas suas vicinas habent, congruam inter eos servatam proportionem destinare, donec praedicti cardinales absentes advenerint: ipsorum autem trium cardinalium munus istiusmodi toto tempore comitorum durare volumus, eisque quaecumque necessariam amplamque in praemissis et circa ea potestatem harum serie statuimus.

Scrutinia re-
nunciari, aut
recipi prohibe-
tur.

§ 11. Scrutinia etiam, quae pro electione Pontificis bis in die a cardinalibus fiunt, sive manuscripta sive impressa fuerint, e conclavi ad eos, qui foris sunt, mitti ac renunciari, et ab eis recipi, proferri aut evulgari, omnino prohibemus sub poenis adversus mittentes e conclavi, ac exinde respective recipientes litteras, scripta, nuncios, notas, aut signa, etiamsi cardinalatus honore praefulgeant, a dictis praedecessoribus expresse sancitis, eo ipso per transgressores incurrendis.

Frugalitas et
temperantia in
victu servanda.

§ 12. Atque menti praedecessorum pariter insistentes, eisdem cardinalibus praecipimus, ut frugalitatem et temperantiam in victu observent, procul ab omni luxu et pompa, atque etiam, in deferendis ad conclave cibariis, lautioris cultus ostentatione.

Praefiguntur
numerus et ma-
gistrorum caeremoniarum.

§ 13. Ne magistrorum caeremoniarum, qui in comitiis adhibentur, nimium excrescat numerus, in futurum non plures quam sex ad summum, duo scilicet participantes, et totidem non partici-

pantes nuncupati, ac reliqui duo antiquiores ex supranumerariis, in conclave admittantur.

§ 14. In eorumdem quoque praedecessorum constitutionibus inter alia habetur, quod sacrista cum uno clerico coadiutore in officio sacristae, ac unus Collegii secretarius tantum conclave ingrediantur, adsintque unus faber lignarius, et unus caementarius: item octo aut decem servientes publicae utilitati et commoditati omnium, veluti pro lignis portandis, pro verrendo conclavi, et similibus necessariis ministrandis, qui a collegio cardinalium, non tamen ex familia alicuius cardinalis, per fabas secretas eligantur, ita tamen ut is obtineat qui plura vota tulerit, et illis salaria de publico persolvantur. Nos eidem sacristae, ultra clericum huiusmodi ac subsacristam, alterum qui eidem sacristiae et missis celebrandis deserviat seu assistat; magistris caeremoniarum, qui in conclave ut supra admittentur, unum famulum, non quidem pro eorum singulis, sed pro omnibus sic admittendis; secretario autem Collegii duos adiutores, qui eum assiduo, quo tunc maxime oneratur, labore levare possint, ac unum quoque famulum, qui tamen per cardinales deputatos approbari debeant, in conclave ducere et habere permittimus. Cumque octo decemve publice servientes praedictos necessariis in conclavi ministrandis haud satis esse compertum sit, indeque factum ut eorum numerus in praeteritis comitiis auctus fuerit; imposterum trigintaquinque (dictis tamen duobus famulis pro magistris caeremoniarum ac secretario collegii in eo numero comprehensis) et non plures servientes eiusmodi a collegio cardinalium eligantur; qui, sicuti de illis octo aut decem a praedecessoribus dispositum est, non

De numero ser-
vientium con-
clavi.

sint ex familia alicuius cardinalis; minime attentam aut suffragante quacumque contrariam consuetudine aut declaratione, etiam pluries ab eodem collegio cardinalium editam. Quo autem ad fabros lignarium et caementarium, nullus recipiatur qui revera artes illas non calleat, publiceque profiteatur ac exerceat; nec collegium ullam potestatem habeat dispensandi circa dictas qualitates, aliaque praemissa.

De electione
vice-camerarii
et pro-poeni-
tentiarii maio-
ris.

§ 15. Per obitum Pontificis, nec camerarii, nec poenitentiarii maioris officia cessare a dictis praedecessoribus cautum quoque reperitur. Verum, quia contingere potest alterius, sicut in novissimis accidit comitiis, ac etiam utriusque officii huiusmodi vacatio ante novi Pontificis creationem; formam propterea tunc observandam stabilire volentes, decernimus, ut, si et quando id evenierit, congregatio generalis triduo post secutam vacationem alterutrius ex praefatis officiis habeatur, ac vota seu suffragia cardinalium, post absolutum scrutinium simul congregatorum, pro deputatione illius, qui camerarii vel poenitentiarii maioris vices suppleat usque ad electionem novi Pontificis, exquirantur denturque per schedulas secretas et impressas, a magistris caeremoniarum etiam ab infirmis cardinalibus colligendas, ac coram tribus cardinalibus eo tempore in ordine prioribus, praesentibus eisdem caeremoniarum magistris atque collegii secretario, aperiendas; isque deputatus habeatur, in quem maior pars votorum seu suffragiorum praefatorum convenerit; ac sic deputato facultates omnes, quas ipse camerarius vel poenitentiarius maior exercere poterat, quamdiu Sedes vacaverit, attribuimus.

Poenitentiarii
praedicti facul-
tas ampliat.

§ 16. Ad haec, cum iuxta statuta dictorum praedecessorum idem poeniten-

tiarius maior et eius officiales de tantum, tempore Sedis vacantis, facere et expedire valeant ad forum conscientiae dumtaxat pertinentia, quae poterant vivente Pontifice exercere, et in reliquis munus eorum conquiescat, itaut a quibuscumque matrimonialibus et aliis dispensationibus ac absolutionibus et declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtim vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abstinere debeant; aliquae vero sint censurae ecclesiasticae, a quibus illi innodati, praeterquam in mortis articulo constituti, nonnisi ab ipso Romano Pontifice pro tempore existente absolvi queunt, adempta nominalim poenitentiario maiori id faciendi potestate; atque multoties accidat, ut talibus censuris irretiti; vere poenitentes et errata sua sincero animo detestantes, absolutionis beneficium Sede vacante enixius implorent: quo disciplinae ecclesiasticae conservationi simulque animarum fidelium, quos Dei misericordia ad poenitentiam vocaverit, saluti consultum sit, eidem poenitentiario maiori, vel ei, qui in illius locum suffectus fuerit, ut praefertur, facultatem tribuimus, ab his etiam censuris Sede vacante fideles praedictos, re tamen prius in signaturam ipsius officii Poenitentiarie Apostolicae examinata, servatisque aliis servandis, absolvendi, ad tempus scilicet et cum reincidentia in dictas censuras; itant, qui fuerint absoluti, ad novum Pontificem, intra terminum pro distantia locorum definiendum, recurrere et ab eo plenariae absolutionis beneficium petere et obtinere teneantur; nec poenitentiario maiori, seu in illius locum suffecto, praefixum terminum post Pontificis electionem ampliare vel propagare liceat.

§ 17. Et, si vicarium Pontificis in alma Urbe eiusque districtu in spiritualibus

Vice-gerentis
vicarii Urbis

hoc decedente
facultate.

generalem, Sede vacante, e vivis quoque decedere contigerit, ne animae christifidelium Urbis ac districtus praefatorum aliquod inde accipiant in ipsis spiritualibus detrimentum, tunc existenti vicesgerenti dicti vicarii, quamdiu Sedes vacaverit, omnes et singulas facultates, auctoritatem et potestatem, quae eidem vicario pro exercitio officii vicariatus quomodolibet competeant, quasque Pontifex ipse, occurrente vacatione vicariatus, Sede plenâ, vicesgerenti praedicto quandoque per aliquod tempus, donec scilicet successorem vicarium deputaverit, attribuire solet, tenore praesentium concedimus ac impartimur.

De presiden-
do in quibus
necesse est
consuetudine.

§ 18. Inferiorum quoque ecclesiarum, praesertim Sedi Apostolicae immediate subiectarum, necessitatibus, quae Sede vacante occurrunt, aliquâ ratione subvenire cupientes, cum non raro per catholicos praecipue antistites et locorum Ordinarios, aliosve christifideles, instantibus aut ingruentibus illo tempore dictis inferioribus ecclesiis vel aliâ rei ecclesiasticae incommodis, opportunum promptumque a collegio cardinalium requiratur remedium, quod Pontifex, si adesset, ferre minime praetermitteret; volumus, ut, si res talis sit quae in aliud tempus differri valeat, futuro Pontifici omnino reservetur; sin autem nullam admittat moram, tunc eidem collegio concedimus, ut committere possit negotium praefecto et aliquot aliis cardinalibus eius Congregationis, ad quam Pontifex illud examinandum verisimiliter remisisset; qui, negotio accurate discusso, ea desuper decernant, per modum tamen provisionis, donec nimirum eligatur Pontifex, quae iuxta datam sibi a Domino prudentiam iuribus et rationibus ecclesiasticis custodiendis ac tuendis apta et consentanea censuerint.

Audiri si- § 19. Et quia, Sede vacante, eius,

qui munus auditoris defuncti Pontificis obibat, plane expirat iurisdictio, indeque plurium causarum forensium audientia ac iustitiae cursus, non sine ingenti identidem litigantium iacturâ, impediuntur: pro tempore existenti auditori signaturae iustitiae, cuius, dum cardinalatus dignitate fulgebamus, praefecturam gessimus, earumdem tenore praesentium committimus et mandamus, dantes ei ad hoc facultates necessarias et opportunas, ut citationes et recursus, qui coram auditore Pontificis defuncti tunc pendere reperientur, prout iuris fuerit, expediat.

§ 20. Camerae Apostolicae dispendiis, quantum fieri potest, obviare praeterea cupientes, chirographum felicitis recordationis Alexandri Papae VIII praedecessoris etiam nostri, super moderatione expensarum Sede vacante ac ratione conclavis faciendarum, die xxix novembris mdcxc editum, etiamsi antehac executioni usquequaque demandatum non fuerit, in omnibus et per omnia quae praesentibus itidem ac chirographo per nos etiam ut infra, edendo non adversantur, servari praecipimus.

§ 21. Insuper iustis et rationabilibus causis nobis notis animumque nostrum moventibus adducti, officium gubernatoris conclavis, ac utriusque burgi seu civitatis Leoninae, cum eiusdem officii titulo, denominatione, essentia ac iuribus, privilegiis, facultatibus, iurisdictione, stipendiis honoribusque et oneribus universis ei annexis, ipsarum tenore praesentium, perpetui supprimimus, tollimus, extinguimus et abolemus, ac suppressum, sublatum, extinctum et abolitum esse et perpetuo fore, declaramus. Gubernium vero dicti burgi seu civitatis Leoninae tempore Sedis vacantis per almae Urbis gubernatorem in

gubernae iustitiae facultas datur eas prosequendi causas, quae pendebant coram auditore Papae.

Confirmatur
chirographum
Alexandri VIII
super expensis
conclavis.

Officium gubernatoris conclavis ac civitatis Leoninae supprimuntur.

futurum administrari et exerceri sancimus eisdem prorsus modo et formâ, quibus per eum vivente Pontifice administratur et exercetur. Gubernium autem conclavis, unâ cum cohorte militum, sumptibus Camerae Apostolicae alendâ, quam ipsius conclavis gubernator habere consueverat, ceterisque iuribus, privilegiis, facultatibus, iurisdictione, (non tamen in utroque burgo seu civitate Leoninâ huiusmodi) honoribus et oneribus, qui et quae dicto gubernatori conclavis quomodocumque competeant ac incumbant respective, aut competere et incumbere poterant, praefecto palatii apostolici pro tempore existenti Sede vacante similiter in perpetuum demandamus et committimus, idque praeter et ultra facultates ac iurisdictionem in eodem palatio, seu aliter, illi concessas per quasdam pia memoriae Benedicti Papae XIII praedecessoris etiam nostri in formâ Brevis litteras, quas Sede vacante durare ac vigere statuimus, et, quatenus opus sit, ad id tempus extendimus et ampliamus; mandantes propterea per Camera Apostolicam dicto praefecto palatii apostolici in singulos menses, quibus Sedes vacaverit, subministrari mille scuta moneetae romanae, unde cibos ac frugalem mensam praelatis conclavi assistentibus parare ac praebere valeat; ad quem effectum linteis ac suppellectilibus etiam argenteis palatii praedicti ad usum hospitum, seu exterorum, vulgariter *della foresteria*, destinatis, necnon operâ et ministerio officialium palatii praefati, quorum munera per obitum Pontificis minime cessant, uti possit. Ad eundem quoque praefectum palatii spectare volumus curam asservandi ac custodiendi pontificios annulos, illamque suppellectilem argenteam, quae pro futuro Pontifice concinnari et aptari debent.

§ 22. Officium item custodis fontium, qui in conclave demandantur, utpote supervacaneum, perpetuo supprimimus, extinguimus et abolemus, memorati Gregorii XV aliorumque praedecessorum contrariis dispositionibus amplissime derogantes.

§ 23. Cumque recolendae memoriae Innocentius Papa XII praedecessor noster, dum venalitatem officiorum causarum curiae Camerae Apostolicae auditoris ac eiusdem Camerae thesaurarii generalium, atque duodecim praesidentium clericorum et unius praesidis sustulit, omnia et singula emolumenta, tam ordinaria quam extraordinaria, iura, bona, obventiones, iocalia, regalia et alios quoslibet proventus certos et incertos, quae Sede plenâ vel vacante in compensationem pretii persoluti eisdem officialibus debebantur et solvebantur, penitus cessare decreverit; ac tam illa quam subinde universa, quae cardinalis camerarius similiter Sede plenâ aut vacante percipere consueverat, exceptis dumtaxat provenientibus ex sigillo officii camerariatus, quae scilicet ipsi camerario reservata, ac quibusdam aliis quae publicae aromatariae seu medicamentorum officinae pro pauperibus in Urbe institutae assignata fuerunt, ipsi Camerae Apostolicae generaliter ac perpetuo reuniverit, applicaverit et incorporaverit, prout constat ex binis eiusdem Innocentii praedecessoris desuper sub plumbo anno Incarnationis dominicae mdcxcii, x kalendas novembris, et anno mdcxcviii, iv idus augusti expeditis litteris, quarum tenores praesentibus pariter pro plene et sufficienter expressis et insertis haberi volumus: proinde nos, perpetuam reunionem applicationem et incorporationem eiusmodi, dictasque Innocentii praedecessoris litteras similiter confirmantes, ac, quatenus

Klinggoltz
quoniam officium
custodis fontium.

Confirmatur
litterae Innocentii XII de non revocandis camerario, thesaurario, clericis Camerae, etc., illis emolumentis.

opus sit, innovantes, necnon quancumque consuetudinem, usum, interpretationem, gratiam, declarationem aut concessionem in contrarium quomodolibet subsecutam, emolumenta praefata tempore Sedis vacantis respicientem, revocantes et abrogantes, prohibemus, ne de cetero praedicti auditor, thesaurarius, praesidentes, clerici et praeses, ac cardinalis camerarius, nunc et pro tempore itidem existentes, quicquam ex emolumentis aliisque praemissis quibuscumque, sic reunitis, applicatis et incorporatis, Sede vacante, attingant, exigant aut percipiant; translato vicissim in eandem Cameram onere eorum sumptuum, quo dictus cardinalis camerarius ratione emolumentorum praefatorum, dum ab eo percipiebantur, tempore Sedis vacantis sustinebat.

Chirographo
mon. edrodi ru-
ber idem adiu-
eritor.

§ 24. Chirographum insuper pro reformandis potissimum quibusdam minus necessariis aut superfluis, aliisque ordinandis expensis, quae Sede vacante non minus per dictam Cameram Apostolicam, quam per Cameram Capitulinam, seu eius nomine, fieri noscuntur, nonnullisque aliis rebus eo tempore salubriter dirigendis, propediem edere decrevimus, quod eandem vim, robur et efficaciam ac praesentes habere volumus.

De elemosy-
nis in pauperes
erugandis.

§ 25. Neque tamen, dum animum ad levamen aerarii pontificii adicimus, Christi pauperum ac egenorum obliviscimur, probe scientes, eo maxime tempore, cum de creando Pontifice agitur, divinam opem per assiduas preces, aliaque christianae pietatis et charitatis opera impensius expetendam, ac promereri satagendum esse; ideoque, sicuti magnopere commendamus, ita quoque retineri volumus laudabilem morem in tribus postremis comitiis observatum, ut nimirum defuncti Pontificis eleemosynarius

1 Chirograph. habes post hanc Const. (n. r.).

id munus exercere pergat cum debita collegio cardinalium subiectione et ab eo dependentia, donec ac quonsque novus Pontifex eligatur, utque eadem pecuniae quantitas in subventionem dictorum pauperum et egenorum Sede vacante per ipsum eleemosynarium dispensetur ac erogetur, quae vivente Pontifice distribui solet; ad quem effectum consueta mandata a tribus cardinalibus in ordine prioribus seu deputatis expediantur.

§ 26. Postremo districte praecipiendo mandamus omnibus et singulis cardinalibus praesentibus ac quodocumque futuris, ne, contra hanc nostram constitutionem et in ea praescripta atque contenta, quicquam disponere, ordinare, statuere, facere, tractare, moliri vel attentare, eave in aliquo corrigere, alterare seu mutare praesumant quovis praetextu, causa vel exquisito colore.

De stricta lit-
terarum harum
observantia.

§ 27. Utque huiusmodi nostra constitutio inviolabiliter servetur, tres cardinales, qui supramemoratam congregationem particularem pro tempore constituunt, ac ordinum capita communiter appellantur, et cum iis cardinalis camerarius eandem constitutionem in omnibus et per omnia, prout etiam disposita a dictis praedecessoribus, huic nostrae constitutioni non repugnantia, exacte observari procurent et faciant; super quo per eos ipsumque camerarium rationem futuro Pontifici reddi debere statuimus et mandamus.

Clausulas.

§ 28. Decernentes pariter, ipsas praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod eiusdem S. R. E. cardinales, eorumque collegium, et alii quilibet in praemissis ius vel interesse habentes seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati sive auditi fuerint, vel ex alia quacumque causa,

colore, praetextu et capite, etiam in corpore iuris clausa, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae vel interesse habentium, aliove quolibet etiam formali et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari aut in controversiam vocari, vel adversus illa apositionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque iuris, facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari, seu impetrato, vel etiam motu, scientia et potestatis plenitudine paribus concessio vel emanato, quempiam in iudicio vel extra illud uti, seu se iuvare posse; sed easdem praesentes litteras semper et perpetuo firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac iis, ad quos spectat et pro tempore quodocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter quoque observari, sique et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ipsosque cardinales, ac eorum collegium, et quosvis alios quacumque praeeminentia et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium
derogatio.

§ 29. Non obstantibus, praemissis, ac, quatenus opus sit, nostris et Cancellariae Apostolicae regulis de iure quaesito non tollendo, quodque cardinales in constitutionibus et regulis pro tempore edendis non comprehendantur nisi illae eorumdem cardinalium favorem concernant vel de ipsorum seu maioris partis eorum consilio emanaverint, ipsius-

que Pii IV praedecessoris de gratiis, dictae Camerae Apostolicae interesse quomodolibet concernentibus, in eadem Camera intra certum tempus praesentandis et registrandis, itant praesentes litteras ibidem praesentari aut registrari nunquam necesse sit, aliisque apostolicis, ac in universalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon decretis consistorialibus, dictique collegii, et aliis quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel qualibet firmitate alia roboratis, statutis, stylis, usibus et consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis, indultis et litteris apostolicis, eisdem collegio et cardinalibus, ac cuilibet eorum, aliisque, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis ac insolitis clausulis, irritantibusque et aliis decretis, etiam motu, scientia et potestatis plenitudine similibus, ac etiam consistorialiter, et aliis quomodolibet, et ex quavis causa etiam hic forsitan necessario exprimenda, in contrarium praemissorum concessis, emanatis, editis, ac pluries et quantiscumque vicibus confirmatis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialibus specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum dumtaxat,

1 Potius lege specialis (n. r.).

specialiter et expresse ac plenissime et amplissime derogamus ac derogatum esse volumus et mandamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Præsentia
litteras quin-
tæ Cancellæ-
riæ adscriben-
das, etc.

§ 30. Volumus quoque et apostolicâ auctoritate decernimus, has nostras litteras in libellum redigi, aliisque prædecessorum nostrorum constitutionibus, quæ in primâ congregatione generali post decessum Pontificis, et deinde in conclavi leguntur, adiungi, ac unâ cum eis legi, necnon iuramentum a cardinalibus de eisdem nostris litteris observandis emitti, prout quoque illas simul cum dictis constitutionibus quinterno Cancellariæ Apostolicæ adscribi, atque ad valvas ecclesiæ Lateranensis, basilicæ Principis Apostolorum, dictæque Cancellariæ et in acie Campifloræ de Urbe publicari; volentes etiam quod ipsarum præsentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personæ in ecclesiasticâ dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur si forent exhibitæ vel ostensæ.

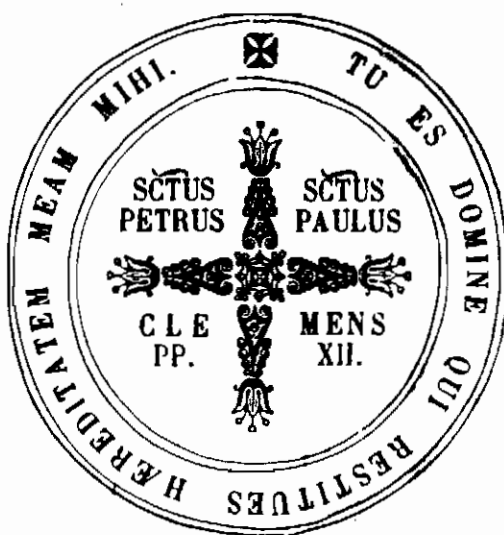
Sacellio præ-
sentis.

§ 31. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrorum confirmationis, approbationis, admonitionis, hortationis, mandatorum, præceptorum, decretorum, statutorum, ordinationum, suppressionis, extinctionis, abolitionis, prohibitionis, voluntatis et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romæ, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis dominicæ mcccxxxii, iv nonas octobris, pontificatus nostri anno iii.

Dat. die 5 (4) octobris 1732, pontif. anno iii.

✠ EGO CLEMENS
CATHOLICÆ ECCLESIAE EPISCOPUS.

† Ego Petrus episcopus Tusculanus cardinalis Ottobonus, S. R. E. vice-cancellarius, promitto, voveo et iuro.

† Ego Ludovicus episcopus Albanensis cardinalis Picus, promitto, etc.

† Ego I. R. tituli S. Laurentii in Lucinâ presbyter cardinalis Imperialis, etc.

† Ego I. A. cardinalis tituli S. Petri ad Vincula presbyter de Viâ, etc.

† Ego A. F. tituli S. Prædix presbyter S. R. E. cardinalis Zondadari, etc.

† Ego P. M. tituli S. Mariæ Transtiberim S. R. E. presbyter cardinalis Corradinus, etc.

† Ego Curtius tituli S. Eustachii S. R. E. presbyter cardinalis Origus, etc.

† Ego Nicolaus tituli Ss. Nerei et Achillei S. R. E. presbyter cardinalis Spinula, etc.

† Ego Julius tituli S. Chrysogoni S. R. E. cardinalis Alberonus, promitto, voveo, etc.

† Ego Georgius tituli S. Agnetis S. R. E. presbyter cardinalis Spinula, etc.

† Ego Cornelius tituli S. Caeciliae S. R. E. presbyter cardinalis Bentivolus, etc.

† Ego Ludovicus tituli S. Priscæ S. R. E. cardinalis Belluga, etc.

† Ego Alvarus tituli S. Bartholomæi in Insulâ S. R. E. presbyter cardinalis Cienfuegos, etc.

† Ego Ioannes Baptista tituli S. Matthæi in Merulanâ, S. R. E. presbyter cardinalis de Alteriis, etc.

† Ego Vincentius tituli S. Onuphrii S. R. E. presbyter cardinalis Petra, maior penitentiarius, etc.

† Ego Angelus Maria tituli S. Marci S. R. E. presbyter cardinalis Quirinus, etc.

† Ego Nicolaus Maria tituli Ss. Ioannis et Pauli S. R. E. presbyter cardinalis Lercari, etc.

† Ego F. A. tituli S. Sixti presbyter cardinalis Finus, etc.

† Ego frater Vincentius Ludovicus tituli S. Pancratii S. R. E. presbyter cardinalis Gotti, Ordinis Praedicatorum, etc.

† Ego D. L. tituli S. Calixti S. R. E. presbyter cardinalis Porzia, etc.

† Ego Petrus Aloysius tituli S. Laurentii in Pane et Perna S. R. E. cardinalis Caraffa, etc.

† Ego Franciscus tituli S. Silvestri in Capite S. R. E. presbyter cardinalis Burghesius, etc.

† Ego A. tituli S. Mariæ de Araceli S. R. E. cardinalis Salviati, etc.

† Ego V. tituli S. Petri in Monte Aureo S. R. E. cardinalis Bichius, etc.

† Ego Ioseph tituli S. Thomæ in Parione presbyter cardinalis Firrao, etc.

† Ego Antonius Xaverius tituli S. Stephani in Monte Caelio S. R. E. presbyter cardinalis Gentili, etc.

† Ego frater I. A. tituli S. Martini ad Montes S. R. E. presbyter cardinalis Guadagni, vicarius, etc.

† Ego T. tituli Ss. Quirici et Iulittæ cardinalis de Aquaviva, etc.

† Ego Laurentius tituli S. Mariæ in Viâ latâ, prior diaconorum, cardinalis de Alteriis, etc.

† Ego C. S. Agathæ diaconus cardinalis Columna, etc.

† Ego F. Ss. Viti et Modesti S. R. E. diaconus cardinalis de Abbatibus Oliveriis, etc.

† Ego Alexander S. Mariæ in Cosmedin S. R. E. diaconus cardinalis Albanus, etc.

† Ego Alexander S. Mariæ de Scalâ S. R. E. diaconus cardinalis Falconerius, etc.

† Ego Nicolaus S. Mariæ ad Martyres S. R. E. diaconus cardinalis Iudice, etc.

† Ego Antonius S. Nicolai in Carcere S. R. E. diaconus cardinalis Bancherius, etc.

† Ego Nerius S. Adriani S. R. E. diaconus cardinalis Corsinus, etc.

† Ego B. Ss. Cosmæ et Damiani S. R. E. diaconus cardinalis Ruspellus, etc.

† Ego Agapitus S. Georgii in Velabro diaconus S. R. E. cardinalis Mosca, etc.

A. card. pro-datarius.
F. card. OLIVERIUS.
Visa de Curia:
I. archiep. Ancyranus.
Loco † plumbi.
D. STIVANUS.
Reg. in Secret. Brevium.

LXXVI bis.

*Chirographum Pontificis pro bonâ directione conclavis iuxta Constitutionem præcedentem*¹.

Reverendissimi cardinali capi d'Ordini
e Camerlango di Santa Chiesa.

Avendo noi con speciale nostra Bolla, spedita sotto il dì 4 di ottobre prossimo passato, provisto al buon regolamento del Conclave, e ad altre cose concernenti la Sede vacante, ed in essa riservatoci di stabilire sopra ciò con susseguente nostro Chirografo altre provisioni, le quali, quantunque non abbiamo stimato opportuno inserire ed esprimere nella medesima Bolla, vogliamo nondimeno che abbiano la stessa forza e vigore, come se in essa di parola in parola fossero inserite e registrate: quindi è che col presente nostro Chirografo, nel quale abbiamo per espresso e di parola in parola registrato l'intiero tenore delle Bolle, costituzioni ed altre disposizioni concernenti specialmente il regolamento del conclave e della Sede vacante, li privilegi, facoltà ed indulti concessi da' nostri predecessori a qualunque persona quantosivoglia graduata e privilegiata, benchè decorata della dignità cardinalizia, ed ogni altra cosa quantosivoglia necessaria di esprimersi, di nostro moto proprio, certa scienza, e pienezza della nostra suprema ed assoluta potestà stabiliamo, prefiggiamo ed ordiniamo le seguenti provisioni e dichiarazioni, cioè:

I. Avendo noi in detta nostra precedente Bolla espressamente proibito al sacro Collegio de' reverendissimi cardinali

¹ Chirographum istud, postea datum die 24 decembris, distinguimus quidem a Constit. præcedenti, at eidem Const. illud subicimus immediate sub eodem numero ratione materiae (n. r.).

ed alla Congregazione de' capi d'Ordini ogni e qualunque spedizione di mandati straordinari a favore di qualsivoglia persona a titolo di remunerazione, premio, fatica, supplemento di mercedi e ricognizioni; perciò, a fine quelli, i quali attualmente servono necessariamente in Conclave, e che solevano avere simili premi o sussidi straordinari da noi aboliti, abbiano un congruo assegnamento, confermando primieramente le provisioni di scudi cento il mese assegnati ai due medici, e di altri scudi cento il mese al chirurgo, ed altre provisioni o assegnamenti fissamente somministrati finora a diversi altri ministri o persone, vogliamo inoltre, che:

Al segretario del sacro Collegio si paghino parimente scudi cento il mese, col peso di dover somministrare il vitto alli due aiutanti che gli abbiamo permesso con detta nostra Bolla di condurre in conclave, ai quali vogliamo inoltre che si paghino scudi dieci il mese per ciascheduno, in ricompensa delle non ordinarie fatiche alle quali succombono;

Ai maestri di cerimonie non partecipanti, che entreranno in conclave, assegniamo e vogliamo che si paghino scudi venticinque il mese per ciascuno; ed alli maestri di cerimonie soprannumerari, quando a tenore di detta nostra Bolla ne vengano ammessi due o uno di loro in conclave, altri scudi venti il mese similmente per ciascuno: proibendo di nuovo espressamente, che, nè a titolo del peso di suonare il campanello, nè per qualunque altro motivo, possa spedirsi a loro favore alcun altro mandato: dichiarando però, che, quando si trovino, come presentemente sono, tre maestri di cerimonie non partecipanti, s'intende che il terzo de' medesimi

debba preferirsi per esser introdotto in Conclave a qualunque degli altri maestri di cerimonie soprannumerari, de' quali in tal caso non si possa introdurre al più che un solo, acciocchè non eccedano mai il prefisso numero di sei;

Al confessore del Conclave assegniamo e vogliamo che si paghino scudi trenta il mese, et altri simili scudi trenta il mese al sotto-sagrista;

Alla persona che s'introdurrà col sagrista per servire le messe, assegniamo scudi sei il mese.

Occorrendo il caso che il primo maestro di cerimonie sia decorato del carattere vescovile, come accade presentemente, vogliamo che al medesimo sia permesso di condurre in Conclave un sacerdote che gli assista, conforme suole praticarsi con il sagrista, e che a ciascuno di essi loro assistenti si paghino scudi dieci il mese.

Incarichiamo poi ed ordiniamo espressamente al suddetto primo maestro di cerimonie, che usi una particolare attenzione, acciocchè le ruote dalla parte interiore del conclave siano chiuse ai tempi debiti, e che le chiavi vengano da lui medesimo custodite, nè restino, massime in tempo di notte, in mano altrui. Vogliamo inoltre che sia incombenza dei tre reverendissimi cardinali destinati, a tenore della nostra Costituzione, alla soprintendenza della chiusura e cura del conclave, d'invigilare parimente all'esatta osservanza di questa disposizione, visitando di tempo in tempo le medesime ruote.

II. Vogliamo ed ordiniamo che alli trentacinque scopatori si debbano dare due stramazzi con capezzale, due lenzuoli, e una coperta, quando entrano in conclave, e che in fine del primo mese debbano loro darsi due altri lenzuoli, oltre de' quali, per qualun-

que durazione quantosivoglia lunga della Sede vacante, non possano essi pretendere alcun'altra cosa, nè per il servizio del letto, nè per qualunque altro titolo, per lo che proibiamo espressamente ed individualmente il concedere loro, conforme è stato praticato negli ultimi Conclavi, li camini, ed ogni altra ricognizione di ferri, legni, stigli, cementi, e cose simili, le quali tutte vogliamo che rimangano a beneficio della nostra Camera, e che detti scopatori debbano restare contenti de' salari a loro assegnati, e delle ricognizioni che sogliono ricevere da' reverendissimi cardinali.

III. Vogliamo ed ordiniamo che li reverendissimi cardinali deputati alla struttura del Conclave debbano far chiudere con muri stabili le porte, scale e scalette del nostro palazzo Vaticano, le quali corrispondono nel medesimo Conclave, ed invigilare che non si chiudano inutilmente camini, finestre, porticelle, ed altri luoghi da quelle parti, dalle quali non può aversi alcuna corrispondenza tra li conclavisti e gli estranei.

IV. A fine di togliere l'abuso che venga a bello studio riempito il magazzino delle legna corrispondente in Conclave, quando si stima verisimilmente essere prossima l'elezione del nuovo Papa, vogliamo perciò ed ordiniamo che qualunque volta occorra di riempirlo in tutto il tempo della Sede vacante, debba sempre prendersene la licenza dalla Congregazione de' reverendissimi cardinali capi d'Ordini: dichiarando in oltre che qualunque quantità di legna, la quale rimanga inconsunta in tempo di detta elezione, debba questa intieramente riservarsi a beneficio del nostro palazzo apostolico, ed a tal effetto debbano i prefetti *pro tempore*

di detto palazzo avere il peso e cura di farcene render conto da chi ne ha la custodia, subito terminato il conclave.

v. Vogliamo che le due compagnie delle nostre guardie di fanteria, le quali sogliono aquartierarsi in Borgo nel tempo della Sede vacante, si debbano aquartierare una dalla parte di borgo Pio, e l'altra dalla parte della chiesa di S. Spirito, e che nel corpo di guardia di questa ultima si custodisca di notte la chiave di un rastello, che noi ordiniamo debba farsi in avvenire in tempo di Sede vacante per chiudere l'apertura verso fiume vicino a detta chiesa ed ospedale di S. Spirito, ove corrisponde il passo della barchetta.

vi. Ordiniamo inoltre espressamente a tutti li corpi di guardia e loro ufficiali che debbano lasciar passare liberamente di giorno e di notte gli esecutori del governo e del governatore di questa nostra città, il quale dovrà continuare ad esercitare la sua giurisdizione anche in detto borgo, per avere noi estinta, soppressa ed abolita la carica del governatore del conclave e la giurisdizione che ivi esercitava. Nel caso però che detti esecutori passino di notte, vogliamo che il loro caporale debba mostrare alla guardia quel contrassegno, o indicare quel nome, di cui converranno insieme il governatore di Roma ed il commissario delle armi.

vii. Essendo dalle costituzioni d'Innocenzo XII, confermate e rinnovate in detta nostra Bolla, stati tolti al cardinal camerlengo, all'uditore generale della nostra Camera, tesoriere parimente generale, alli dodici chierici e presidente di detta Camera, tutti e qualsivoglia emolumenti si ordinari come straordinari, anche a titolo di regalie e giocali, dichiariamo che tra questi s'intendano compresi e tolti anche li panni lugubri,

e qualunque altra cosa di qualsisia specie, sotto qualsivoglia titolo e denominazione, che si pagava in tempo di Sede vacante dalla Camera Apostolica, Camera Capitolina e Palazzo Apostolico.

viii. Di più espressamente ordiniamo e vogliamo che a niun altro ministro camerale si somministri nel tempo della Sede vacante veruno di quegli emolumenti, che altre volte in detto tempo distribuivansi loro sotto nome e titolo di regalie, regali e panni lugubri; ed inoltre proibiamo che a chiunque si sia dalla Camera Apostolica e dalla Capitolina, o sia a nome dell'una o dell'altra, si diano panni lugubri, corrucci e veli, o l'equivalente in danaro, dichiarando che in questa disposizione sono comprese ancora tutte e singole persone, alle quali venivano accordati dal chirografo di Alessandro VIII segnato li 29 novembre 1690, a cui in questa parte espressamente deroghiamo. Non intendiamo però che in questa ordinazione siano compresi quegli emolumenti, che sotto anche un tal titolo sono soliti a pagarsi a coloro che godono qualche vacabile o altro ufficio acquistato *titulo onoroso* collo sborso effettivo di danaro, alli quali vogliamo che si paghino come prima facevasi; e per giuste particolari ragioni, che muovono l'animo nostro, eccettuiamo ancora da questa generale ordinazione la partita di scudi 563 solita distribuirsì a monsignor sagrista, cantori ed altri della nostra capella pontificia.

ix. E siccome avanti le tre prossime passate Sedi vacanti, atteso che cessavano e l'ufficio di elemosiniere e quelle elemosine che da lui distribuivansi in tempo di Sede piena, pareva molto conveniente l'assegnamento che davasi a ciascheduno dei caporioni per distribuirlo in tante porzioni di scudi cinque l'una

a povere famiglie ne' loro rioni, e l'altro ad ogni conservatore per lo stesso effetto, conforme si è anche praticato nelle dette ultime tre Sedi vacanti; così, avendo noi colla nostra Costituzione stabilmente provvisto al maggiore sollievo de' poveri col far continuare la carica di elemosiniere, per le mani del quale debbano distribuirsì l'elemosine in tutta la stessa considerabile quantità, che sogliono somministrarsi vivente il Pontefice, ed a cui potranno ricorrere le povere famiglie per quelle particolari contingenze ancora per le quali da principio fu introdotta la suddetta distribuzione che doveva farsi dai conservatori e caporioni, proibiamo che in avvenire si diano ai suddetti conservatori e caporioni i mentovati denari.

x. Avendo oltre questo fatta seria riflessione a quanto distribuivasi nel più volte mentovato tempo della Sede vacante al senatore, conservatori, priori de' caporioni, ed altri ufficiali del popolo romano ogni dieci giorni anticipatamente a titolo, di paga il che importava ciascheduna volta scudi 1055; ed avendo dall'un canto maturamente considerati i motivi, per tali quali erano queste paghe assegnate, e che sono presentemente in gran parte cessate; nè volendo dall'altro intieramente levare loro questo emolumento, anche in riguardo di qualche maggiore fatica ed attenzione che devono in detto tempo usare: ordiniamo che in avvenire le suddette paghe si riducano e riformino per la metà; eccettuando però i tredici caporioni, ai quali, invece delli venticinque scudi che a ciascheduno di loro si davano ogni dieci giorni, vogliamo che si paghino scudi diecisette, ed il comandante delle ripe e lo scrittore del popolo romano, alli quali, e per la mag-

1 Videtur legendum per li quali (B. T.).

giore spesa in tal tempo, e per la natura de' loro uffici, ordiniamo che si continui il solito assegnamento: siccome parimente si dovrà continuare al conservatore che assiste alla ruota, in riguardo del maggiore dispendio ed incomodo che soffre nella permanente dimora a S. Pietro per tutto il tempo del conclave, dovendo però cominciare questo assegnamento maggiore degli altri dal giorno solamente che principierà la suddetta assistenza.

xi. Rispetto poscia alla soldatesca del popolo romano, che in tal tempo soleva arrolarsi in numero di 300 persone, compresi gli ufficiali subalterni, ordiniamo che la medesima in avvenire sia composta del colonnello, alfiere, due sergenti, nove caporali, due tamburini, un foriere, un cancelliere, soli duecento sedici soldati effettivi; espressamente proibendo l'abuso introdotto delle piazze morte, e l'altro gravissimo talvolta succeduto, che le persone arrolate non godano della intiera paga, potendo nascere da ciò moltissimi disordini in pregiudizio ed inquietudine delle povere famiglie ed artisti; e specialmente incarichiamo il commissario delle armi, collaterale, ed altri che assistono al pagamento delle medesime soldatesche, d'invigilare, acciocchè non succedano in avvenire questi inconvenienti; ed il suddetto commissario delle armi dovrà subito fare arrestare quei soldati che comparissero in vece delle piazze morte, e molto più quelli che venissero scoperti di servire con qualche condizione di rilasciare ad altri o tutto o parte dello stipendio che loro si paga; ed inoltre dovrà dar parte ai reverendissimi capi d'Ordini di ogni particolarità e complici della scoperta contravvenzione, acciocchè dai medesimi vengano ordinati i più severi proporzionati castighi contro

coloro che avranno delinquito. E volendo estinguere ogni vestigio e nome di piazze morte, ordiniamo che a quelli ufficiali, ai quali erano legittimamente assegnate, si dia a proporzione qualche compenso in danaro, purchè tra tutti non ecceda l'equivalente della paga di nove soldati.

xii. Essendo in oltre cessati quei motivi, per li quali anticipatamente pareva necessario in tempo di Sede vacante di eleggere diversi ufficiali, principalmente per le custodie delle porte ed altri luoghi di Roma e sue vicinanze, in maniera tale che presentemente nel suddetto tempo o le persone elette in verun conto esercitano i supposti uffici, o parte degli assegnamenti destinati a questo titolo si impiegano ad altri effetti: quindi è che estinguiamo, supprimiamo ed aboliamo, e vogliamo che si abbiano per estinti, soppressi ed aboliti tutti quegli uffici ed ufficiali del popolo romano che altre volte si eleggevano dal cardinal camerlengo *pro tempore* in tempo di Sede vacante; nè vogliamo che si paghi più cosa alcuna a chiunque sia nè dalla Camera Apostolica nè dalla Camera Capitolina a titolo di panni, danari o altri assegnamenti che distribuisansi a conto dei suddetti uffici, eccettuando unicamente da questa generale ordinazione gli assegnamenti di quei tali che godono qualche vacabile o altro ufficio acquistato *titulo oneroso* collo sborso effettivo di danaro, e quegli dei conclavisti de' reverendissimi cardinali, che di fatto entreranno in Conclave: volendo però che negli ordini dei pagamenti rispetto ai primi si esprima che si dà tal somma in vece di quel tanto che distribuisvasi loro a titolo degli uffici, come sopra soppressi, e rispetto ai secondi, che vengono loro somministrati per la spesa delle zimarre che sogliono portare in conclave.

xiii. A fine poscia di prevenire le istanze degli stessi conclavisti per qualche altro aiuto in congiuntura di dovere colla mutazione della stagione rinnovare le suddette zimarre, espressamente ordiniamo che tali istanze non si ammettano in veruna maniera dal sacro Collegio, che nel primo giorno di novembre o nel primo di luglio, e dopo che siano passati due mesi almeno di conclave; sperando però nella divina assistenza, e nella pietà dei reverendissimi cardinali, che impediranno i gravissimi pregiudizi della Chiesa colla pronta elezione di un nuovo Pontefice. Venendo poi il tempo ed il caso di ammettere la mentovata istanza, saranno somministrati scudi 30 per ogni cella di cardinale che si troverà in conclave.

xiv. Di più vogliamo ed ordiniamo, che dopo terminata la Sede vacante, e seguita l'elezione del Pontefice, si debbano onninamente con tutta la maggiore esattezza rivedere i conti al commissario, provveditore del conclave, ed a tutti gli altri ministri che si saranno ingeriti ed averanno avuta parte nelle spese concernenti il medesimo, riconoscendosi le robe comprate, la loro qualità e prezzi, affinchè la nostra Camera non venga defraudata; e di questa revisione ne faccia susseguentemente la relazione al Pontefice eletto, secondo viene prescritto in detta nostra Bolla.

xv. Ed affinchè sia inviolabilmente osservato tutto ciò che viene da noi disposto nel presente Chirografo, siccome nella nostra Costituzione è stato da noi prescritto, così presentemente ripetiamo e vogliamo che chiunque contro l'espresso tenore del medesimo ordinerà o darà esecuzione a qualche pagamento da farsi dalla Camera Apostolica, dalla Capitolina o dal Palazzo Apostolico, a titolo di quanto è stato da noi di so-

pra proibito, estinto, abolito e soppresso, sia tenuto del proprio a risarcire i danni inseriti con tali indebiti pagamenti.

xvi. Vogliamo ed ordiniamo inoltre, che succedendo in conclave la morte di qualche cardinale, li conclavisti del medesimo si debbano subito fare uscire a tenore delle costituzioni de' nostri predecessori, e non possano esser pigliati al servizio da verun altro cardinale nel medesimo conclave.

xvii. Perchè alcune variazioni e dichiarazioni da noi stabilite ed ingiunte in detta nostra precedente Costituzione richiegono che si provveda a quello che dovrà farsi nel tempo dei novendiali, vogliamo perciò ed ordiniamo che il solito foglio, il quale s'imprime per regola alle congregazioni dei reverendissimi cardinali, contenga quanto segue, cioè:

Che nella prima congregazione generale, la quale si aduna nella camera de' paramenti, si leggano dal segretario del sacro Collegio le costituzioni dei sommi Pontefici Gregorio X, che incomincia *Ubi periculum* al § *Ceterum*, di Giulio II, *De simoniaca electione*, di Pio IV, Gregorio XV, *De electione*, e di Urbano VIII confermatrice del rito dell'elezione stabilito dal detto Gregorio, aggiungendovi ancora la detta nostra Costituzione, le quali tutte vengano nell'istesso tempo giurate dalli reverendissimi cardinali;

Che si franga l'anello piscatorio; che li presidenti del piombo consegnino l'impressorio del piombo delle Bolle, che parimente verrà infranto; che il datario o sottodatario consegnino la cassa delle suppliche, ed il segretario dei Brevi, o il suo sostituto, quella dei Brevi; che si proceda poi alla conferma, ovvero elezione del governatore

di Roma, e si deputino due persone erudite, l'una per fare l'orazione in lode del defunto Pontefice, e l'altra sopra l'elezione del nuovo; che si deputino parimente alcuni cardinali, i quali soprintendano alla struttura del conclave; il che terminato, si accompagni poi il cadavere del morto Papa alla Basilica Vaticana;

Che nella seconda congregazione, da tenersi nella sagrestia di S. Pietro, si debbano a tenore di detta nostra Bolla, alla quale intieramente ci riferiamo, confermare con un solo giro di bussola tutti gli ufficiali di Roma e dello Stato Ecclesiastico; che vengano ammessi li conservatori di Roma; e che li cardinali deputati riferiscano la situazione da loro stabilita per la struttura del conclave;

Che nella terza congregazione venga eletto con voti segreti il confessore, e dopo l'ocaso del sole si dia sepoltura al cadavere del morto Pontefice, standovi presenti li cardinali dal medesimo creati;

Che nella quarta congregazione si leggano due medici ed il chirurgo;

Che nella quinta congregazione si leggano parimente lo speciale e due barbieri con due coadiutori;

Che nella sesta congregazione dall'ultimo cardinale diacono vengano estratte le celle, e che li maestri di cerimonie non partecipanti esibiscano i loro Brevi facoltativi di entrare in conclave, purchè fra tutti non eccedano il numero di sei, a tenore di quanto in detta nostra Bolla è stato prescritto;

Che nella settima congregazione si propongano le istanze per avere il terzo conclavista dai cardinali presenti in Roma, riservando quella dei cardinali assenti al tempo del loro arrivo; e che si eleggano gli scopatori per

servizio e mondezza del conclave, a tenore di detta nostra Costituzione.

Che nell'ottava congregazione si eleggano due cardinali, da' quali debbano approvarsi li conclavisti; e che ai medesimi nello stesso giorno debbano tanto li cardinali, quanto ogni altro, che avrà l'ingresso in conclave, trasmettere in un foglio da loro sottoscritto li nomi e cognomi, grado e patria di quelli che intendono di seco condurre in conclave, avvertendo che rispetto ai cardinali esattamente si osservino le Bolle apostoliche, le quali tra le altre cose dispongono che i conclavisti debbano esser persone che siano state almeno un anno al loro servizio;

Che nella nona congregazione si deputino per suffragi segreti tre cardinali, i quali debbano per tutto il tempo della della Sede vacante soprintendere ed invigilare alla chiusura e cura del conclave, ed altresì alla mondezza del medesimo, il tutto a tenore di detta nostra Costituzione; porteranno pertanto seco i cardinali una schedola, nella quale siano scritti li nomi di quei cardinali che stimeranno più opportuni per una tale incombenza, le quali schedole verranno aperte in publico, e rimarranno eletti quei cardinali, che avranno maggior numero di voti, quantunque non eccedano la metà;

Che nella decima congregazione li cardinali non costituiti in ordine sacro siano tenuti di esibire i loro Brevi per aver la voce nella elezione; e che vengano deputati il muratore ed il falegname per servizio del conclave, i quali dovranno avere li requisiti espressi in detta nostra Bolla, avendo riguardo di preferire secondo il solito quei soggetti che dal cardinal camerlengo saranno stati deputati per la struttura del conclave.

Che poi nel giorno seguente, cantata la messa dello Spirito Santo, e recitata l'orazione *De eligendo*, li cardinali entrino processionalmente nel conclave, e vengano loro lette le antiche costituzioni unitamente con l'altra da noi come sopra promulgata, le quali dovranno da essi secondo il solito giurarsi; dopo di che il cardinal decano farà loro un'esortazione per la sollecita elezione di un buon Pastore della Chiesa universale.

Quali provisioni e dichiarazioni da noi come sopra stabilite, e ciascuna di esse singolarmente, vogliamo che si debbano sempre ed in perpetuo onninamente, pienamente ed esattamente osservare, adempire ed eseguire; che non si possano mai in alcun futuro tempo, sotto qualunque pretesto e causa, benchè incognita ed inopinata, da veruna persona impugnare, da quelle in tutto o in parte reclamare, o in qualsivisia modo controvertere, o ritardare la di loro inviolabile esecuzione; e per tal effetto ordiniamo a voi, reverendissimi cardinali capi di Ordini e Camerlengo *pro tempore*, che dobbiate a suo tempo invigilare per il loro totale adempimento, con darne gli ordini opportuni, ed in caso di bisogno, pubblicarne qualunque editto, delegandovene noi sopra ciò tutte le opportune facoltà, e farete tutt'altro, che per l'esecuzione di tutte le cose premesse stimerete in qualunque modo essere necessario, per esser così mente e volontà nostra precisa ed espressa. Volendo e decretando, che al presente nostro Chirografo, il quale ordiniamo che immediatamente venga registrato in Camera e ne' suoi libri a tenore della Bolla di Pio IV *De registrandis*, non si possa mai opporre di surrezione, orrezione, nè di alcuno altro vizio o difetto della nostra

volontà ed intenzione; nè che mai sotto tali o altri qualunque pretesti, quantunque validi, validissimi, legittimi e sostanziali, benchè chiusi nel corpo della legge, anche di ius quesito e pregiudizio del terzo, possa essere impugnato, moderato o rivotato, ridotto ad *viam iuris*, o concedersi verso di esso l'aperizione *oris*, o altro qualunque rimedio di ragione o di fatto, di grazia o di giustizia, o concesso per moto proprio e con pienezza di podestà, giovare ad alcuna persona, o in qualunque modo impedire la perpetua ed inviolabile esecuzione di quanto è stato da noi, come sopra, ordinato e stabilito; e che così, e non altrimenti, debba sempre giudicarsi, definirsi ed interpretarsi sì da voi, che da qualunque giudice e tribunale, benchè collegiale, commissario e delegato, congregazioni anche di reverendissimi cardinali, legati *a latere*, camerlengo di Santa Chiesa, tesoriere, presidenti, uditori di Rota, chierici di Camera, e qualunque altro, togliendo loro ogni facoltà e giurisdizione di definire ed interpretare diversamente; dichiarando noi fin d'adesso preventivamente nullo, irritato ed invalido tuttociò che da ciascuno di essi con qualsivoglia autorità, scientemente o ignorantemente, fosse in qualunque tempo giudicato, o si tentasse di giudicare contro la forma e disposizione del presente nostro Chirografo; quale vogliamo che vaglia e debba aver sempre il suo pieno effetto, esecuzione e vigore colla semplice nostra sottoscrizione, benchè non vi siano stati chiamati, sentiti nè citati quei che in qualunque modo vi avessero o pretendessero avervi qualunque interesse; non ostanti la regola della nostra Cancelleria *De iure quaesito non tollendo*, e qualsivisiano altre costituzioni ed ordi-

nazioni apostoliche, Brevi, chirografi, anche per nuove permissioni e concessioni, ed altri qualunque iudulti nostri e de' nostri predecessori, concernenti specialmente il conclave e Sede vacante, nelle parti però repugnanti a queste nostre provisioni e dichiarazioni, le facoltà e privilegi in essi concessi anche ai cardinali e sacro Collegio, ed a qualunque altra persona quantosivoglia privilegiata e privilegiatissima, che per comprenderla vi si ricercasse di farne una espressa ed individua menzione, benchè muniti di decreti irritanti ed altre forme e clausole, anche derogatorie delle derogatorie più effrenate, insolite ed inusitate, che avessero bisogno di espressa specificazione, e che si dovessero registrare di parola in parola, decreti concistoriali e camerali, leggi civili e canoniche, statuti, riforme, stili, usi, consuetudini, anche immemorabili, e qualunque altra cosa che facesse o potesse fare in contrario; alle quali tutte e singole, avendone il tenore qui per espresso e di parola in parola inserito e registrato, e supplendo noi con la pienezza della nostra podestà pontificia ad ogni vizio e difetto quantunque sostanziale e formale, che vi potesse intervenire, per questa volta sola, e per la piena e totale esecuzione, ad effetto di quanto si esprime nel presente nostro chirografo, ampiamente ed espressamente deroghiamo, anche con pienezza di derogatoria delle derogatorie.

Dato dal nostro palazzo apostolico di Monte Cavallo questo dì 24 dicembre 1732.

CLEMENS PP. XII.

Dat. die 24 decembris 1732, pontif. anno III.

LXXVII.

Erectio ac dotatio collegii Ritus Graeci in oppido Ullani Bisignanensis dioecesis pro pueris et adolescentibus dicti ritus ex Epiro descendantibus.

**Clemens episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.**

Exordium.

Inter multiplices onerosi nobis ex alto commissi pastoralis officii sollicitudines, illa potissimum mentem animumque excitat nostrum, per quam ecclesiastica Italo-Albanorum iuventus, quae procul a Turcarum tyrannide ad maternum S. R. E. se contulit sinum, et in eiusdem fidelis adolescit amplexu, per rectos sacrae disciplinae tramites dirigatur, ut sic directa pretiosos absconditosque in agro dominico bonorum morum, sacrarum litterarum, et divinarum rerum inveniat thesauros illos, qui eam aliosque per eam aeternam beatitudine locupletent, eisque sic locupletatis provide sacrorum conciliorum id enixe exoptantium decreta debitum sortiantur implementum.

Causa huiusce erectio.

§ 1. Cum itaque, sicut accepimus, in terris regni Siciliae citra Pharum, et praesertim Calabriae, quamplura ritus graeci loca reperiantur, quorum iuventus, etsi probis moribus sacrisque litteris addiscendis ad latinorum seminaria puerorum ecclesiasticorum inibi existentia admittantur, nihilominus, ob ritus et idiomatis diversitatem, ab huiusmodi admissione eidem iuventuti ea non proveniat utilitas, quae eiusdem ritus cultui opportuna esse dignoscitur; unde quamplures errores abususque, ac multa eidem ritui in spiritualibus dissona oriuntur: nos, bonae, exactaeque, ac a nonnullis Romanis Pontificibus et praesertim a felicitis recordationis Clemente Papa XI praedecessoribus nostris

optatae iuventutis praedictae educationi, reiue spiritualis debito cultui consilere volentes, atque attendentes nullum aptius remedium a nobis adhiberi posse, quam si, prout collegiorum nationalium alibi erectorum experientia docet, in oppido Ullani Bisignanensis dioecesis, quae fere tota a familiis dicti ritus collitur, unum collegium huiusce ritus erigatur, in quo pueri et adolescentes ex Epiro in qua¹ regni praedicti terris citra Pharum ex honestis parentibus legitimoque matrimonio orti alantur, et graecis litteris, liberalibus disciplinis ac scientiis, sacra praesertim theologia, ecclesiasticis praeterea ritibus, a viris probatae fidei et doctrinae, ritusque memorati peritis sedulo instituuntur, ut, postquam in huiusmodi studiis profecerint, non solum spiritualibus suae nationis necessitatibus, verum etiam missionibus orientalibus operam suam locare valeant, et sic divina favente gratia recta sacramentorum necnon divinum officiorum administratio sperari possit, sic ut sana et integra fidei praedicatio et doctrina in Orientis partibus aliquando restituatur:

§ 2. Hinc nos, ut tam pium ac necessarium opus ad omnipotentis Dei gloriam et sanctae fidei catholicae exaltationem et iuventutis bonam exactamque educationem debite perficiamus, motu proprio, ac ex certa scientia meraque deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, a monasterio abbatia nuncupato S. Benedicti de Ullano, eiusdem S. Benedicti, seu alterius Ordinis, dicti oppidi eiusdemque dioecesis, quod dilectus filius noster Petrus Aloysius tituli S. Laurentii in Pane et Perna S. R. E. presbyter cardinalis Caraffa nuncupatus in com-

¹ Quid legendum pro in qua non mihi succurrit; forsitan aut in (R. T.).

Erectio collegii ut in rubrica.

mendam ad sui vitam ex concessione et dispensatione apostolicis ad praesens obtinet, palatium abbatiale dicti monasterii cum omnibus et singulis eius mansionibus, aedibus, aedificiis, officinis, aliisque membris, una cum omnibus et singulis domunculis eidem palatio annexis, necnon ecclesiam eiusdem S. Benedicti eidem palatio propinquam (et in qua animarum cura parochianorum dicti monasterii, quae illius abbati perpetuo commendatario pro tempore existenti subest, et per unum presbyterum idoneum ab eodem abbate perpetuo commendatario pro tempore nominandum, et ab Ordinario loci approbandum, exercetur) ac perpetuam sine cura capellaniam in dicta ecclesia (cui per alterum presbyterum eiusdem ritus ab eodem abbate perpetuo commendatario deputato deservitur, quique missam singulis festis diebus inibi celebrare tenetur, eique ab eodem abbate eleemosyna pro celebratione cuiuslibet missae huiusmodi duo caroleni monetae dicti regni persolvuntur) apostolica auctoritate, de consensu praefati Petri Aloysii cardinalis, dismembramus, separamus et segregamus, itaut nullum ius alicui imposterum in palatio et ecclesia praefatis competat, aut competere quomodolibet possit et valeat: eisque sic dismembratis, separatis ac segregatis, palatium iamdictum in collegium puerorum et adolescentium ritus graeci ex Epiro provenientium, et in dicto regno, quod Neapolitanum appellatur, ex veris catholicis parentibus ortorum, in oppido Ullani apostolica auctoritate perpetuo erigimus et instituimus: eoque¹ sic erecto et instituto ecclesiam memoratam et domunculas (praevia curae animarum parochianorum a monasterio, necnon iuris nominandi unum pro exerci-

¹ Aptius lege eique (R. T.).

Bull. Rom. — Vol. XXIII.

tio curae animarum parochianorum huiusmodi, ac deputandi alterum presbyteros pro ecclesia a nobis, sicut praefertur, dismembrata¹ servitio ac missae celebratione², ab abbate perpetuo commendatario abdicatione) eadem apostolica auctoritate de dicto consensu similiter perpetuo unimus, annectimus et incorporamus: dictamque curam per dicti collegii rectorem, cui collegium congruam sustentationem assignare debeat et teneatur, exercendam, necnon ius nominandi et deputandi huiusmodi ad dictum collegium a nobis, ut praefertur, per praesentes erectum et institutum (ad quod, et pro eo ad illius rectorem ius deputandi presbyterum, qui unus ex eiusdem collegii minister, non tamen illius rector existat, pro dictae missae celebratione deputare spectet et pertineat, cum hoc tamen quod nunc et pro tempore existens dicti monasterii abbas et perpetuus commendatarius eidem collegio pro celebratione missae consuetam duorum carolenorum praedictorum pro qualibet missae celebratione eleemosynam persolvere debeat et teneatur) eadem apostolica auctoritate de pari dicti Petri Aloysii cardinalis consensu transferimus:

§ 3. Ac eidem collegio, pro illius dote, illiusque alumnorum, magistrorum, praefectorum, aliorumque ei inservientium sustentatione, omnes et singulos fructus, iura, obventiones et emolumenta universa quaecumque, tam certa quam incerta, et ex cura animarum parochianorum, ac aliis quomodocumque et undecumque ex domunculis provenientia, et in quacumque re consistentia, necnon omnes et singulas taxas, quae seminariis puerorum ecclesiasticorum ritus latini in dicto regno ex

¹ Potius lege *ecclesiae ... dismembratae* (R. T.).

² Edit. *Main. legit celebrationi* (R. T.).

Dote assignata.

istentibus, a praedicto aliisque monasteriis, in quibus Itali Albani ritus graeci degunt et existunt, commendari solitis, ad praescriptum Concilli Tridentini annuatim persolvuntur, praevia taxarum huiusmodi a seminariis ritus latini huiusmodi, quae ulterius pueros Italos-Albanos ritus graeci admittere non teneantur, separatione, collegio a nobis per praesentes, ut praefertur, erecto (ita ut praedictum aliaque monasteria et beneficia existentia in dictis locis et terris Italo-Albanorum praedicti ritus graeci pro tempore obtinentes, taxas ab eis, ut praefertur, persolvi solitas, imposterum collegio a nobis per praesentes erecto huiusmodi persolvere debeant et teneantur) eadem apostolica auctoritate pariter perpetuo applicamus et appropriamus.

Alia sex mil-
lia autorum
eodem collegio
aspirantur.

Cora eundem
Bisignanensi a-
piecipio com-
munitur.

§ 4. Et nos summam sex millium scutorum monetae romanae, ad effectum illa investiendi in tot bona stabilia in utilitatem et manutentionem dicti collegii et alumnorum, ex apostolica nostra benignitate in eiusdem collegii a nobis per praesentes, ut praefertur, erecti subsidium assignamus, elargimur et donamus.

§ 5. Curam vero, regimen et administrationem collegii a nobis erecti venerabili fratri nostro moderno et pro tempore existenti episcopo Bisignanensi, ac per eum sub legibus praescribendis, servataque forma Concilii, regendi, gubernandi et administrandi, committimus et mandamus, illudque eius ordinariae iurisdictioni subiicimus, et subiectum esse volumus; eique, donec in dictum collegium illius alumni admittantur, liceat omnium et singulorum a nobis unitorum, annexorum et incorporatorum, per se vel alium ab ipso episcopo deputandum, seu alios, dicti collegii nomine realem, actualem et corporalem possessionem propria auctoritate libere apprehendere, et apprehensam perpetuo retinere, il-

lorumque fructus, redditus, proventus,
iura, obventiones et emolumenta quae-
cumque, necnon sex millia scuta prae-
dicta percipere, exigere, levare, ac in
eiusdem collegii a nobis per praesentes
erecti utilitatem investire in bonis sta-
bilibus, ut praesertur.

§ 8. Verum, quia frumenta aliaeque fruges, quae ex annuis redditibus primodicti monasterii colliguntur, in duobus dicti palatii, a nobis in collegium per praesentes erecti huiusmodi, horreis reponi ac conservari consueverunt, volumus, ut dicto Petro Aloysio cardinali, donec ipse vixerit et monasterium, sicut praefertur, obtinnerit, liber decernatur ingressus ad horrea, donec alter sibi ad repositionis et asservationis huiusmodi effectum, collegii a nobis erecti sumptibus, sibi exhibeatur locus; praedicti vero Petri Aloysii cardinalis in monasterio successores, aliunde, et in loco, a collegio, a nobis per praesentes erecto, omnino separato, sibi quaerere debeant et teneantur. Ac demum, ut collegium a nobis per praesentes erectum aliquod perenne grati animi obsequium ergo monasterii abbates perpetuos commendatarios exhibere valeat, unam libram ceræ albae in die festo S. Benedicti dare debeat et teneatur.

§ 7. Decernentes, praemissa omnia et singula ad easdem praesentes nullo unquam tempore ex quibuscumque causis de subreptionis aut obreptionis seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, in ius vel controversiam vocari, ad viam et terminos iuris reduci, aut adversus eas quodcumque iuris vel facti, aut gratiae remedium impetrari, aut etiam motu proprio deque apostolicae potestatis plenitudine concedi, nec sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum re-

2 Censei annuus
abbati commen-
datorio sulren-
dus,

Clausulae.

vocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus per quoscumque Romanos Pontifices successores nostros, ac etiam per nos et Sedem Apostolicam praefatam pro tempore faciendis et concedendis, comprehendi posse vel debere; sed semper ab illis excipi, et, quoties illae emanabunt, toties in pristinum, et eum in quo ante praemissa quomodolibet erant statum restitutas, repositas et plenarie reintegratas, ac de novo etiam sub quacumque posteriori datâ per dictum modernum et pro tempore existentem episcopum Bisignanensem quandocumque eligendâ concessas, validasque et efficaces fore et esse, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ac collegio seu seminario a nobis per praesentes, ut praesertur, erecto huiusmodi, illiusque pueris, magistris, officialibus, aliisque ministris in eo pro tempore existentibus praefatis, perpetuo suffragari, sicque, et non aliter per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, vice-legatos, dictaeque Sedis nuncios, iudicari et definiri debere, irritumque et inane decernimus si secus super his a quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio
contrariorum.

§ 8. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon primodi dicti monasterii, et Ordinis cuius illud existit, etiam iuramento, confirmatione apostolica,* vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, quibusvis superioribus et personis, ac quibusvis collegiis seu seminariis, illorumque rectoribus, aliisque personis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis derogatoriis

derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis clausulis, ac etiam irritantibus et aliis decretis, in genere vel in specie, etiam motu simili, ac aliàs in contrarium praemissorum quomolibet concessis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, latissime et plenissime et expresse hac vice dumtaxat derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

i. Sanctio poe-
nalis.

§ 9. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae dismembrationis, separationis, segregationis, erectionis, institutionis, unionis, annexionis et incorporationis, translationis, applicationis et donationis, commissionis, mandati, voluntatis, decreti et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Mariam Ma-
iorem, anno Incarnationis dominicae
MDCCCXXII, v idus octobris, pontificatus
nostri anno III.

Dat. die 10 octobris 1732, pontif. anno III.

Visa de Curid:

I. archiep. Ancyranus.

A. card. pro-datarius.

LXXVIII.

*Moderantur quaedam decreta pro pro-
vinciâ Conceptionis B. Mariæ Vir-
ginis Ordinis Minorum S. Francisci*

*de Observantiâ Discalceatorum regni
Portugalliae.*

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Haec provin-
cia in duo ter-
ritoria aliâ di-
visa.

Decreta de
quibus in
Brica.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus
Gilius Michaël a Iesu Maria minister pro-
vincialis provinciae Conceptionis B. Ma-
riae Virginis Immaculae Ordinis fra-
trum Minorum S. Francisci de Observantiâ
Discalceatorum nuncupatorum regni Por-
tugalliae, quod aliâs pro conservatione
pacis iustitiaeque distributivae, et ad
arcendum ambitum, eadem provincia di-
visa est in duo territoria, alterum *Beira*
et alterum *Minium* respective nuncupata,
e quibus par numerus definitorum, guar-
dianorum aliorumque officialium in ca-
pitulis et congregationibus dictae pro-
vinciae constitueretur; minister vero
provincialis et custos alternatim elige-
rentur: et inter alia decretum, stabili-
tumque fuit, quod, si minus pro tem-
pore existentis ministri provincialis pro-
vinciae praefatae intra triennium, quo
illud durare consuevit, per decessum
seu aliter vacare contingeret, dignior
pater totius provinciae illius sigillum
assumeret, et capitulum pro electione
vicarii provincialis convocaret: item,
quod si in uno ex dictis duobus terri-
toriis aliqui de novo erigerentur con-
ventus seu hospitia, eorum superiores
in capitulo eiusdem provinciae suffra-
gari nequirent, donec in altero terri-
torio totidem conventus seu hospitia
pariter erigerentur; idque ad servan-
dam aequalitatem votorum sive suffragio-
rum in utroque territorio: quae omnia
subinde per quasdam felicis recordatio-
nis Clementis PP. XI praedecessoris
nostri desuper in simili formâ Brevis
die xxv februarii MDCCXIX expeditas li-
teras, quarum tenorem praesentibus
pro plene et sufficienter expresso et in-

serto haberi volumus, approbata et con-
firmata fuerunt.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expo-
silio subiungebat, experientia postmo-
dum edocuerit, bono regimini et tran-
quillitati ipsius provinciae expedire, ut
enarrata duo decreta reformarentur ac
immutarentur, atque in capitulo pro-
vinciali dictae provinciae anno MDCCXXVI
celebrato unanimis prodierit resolutio,
quatenus minister provincialis apud hanc
Sanctam Sedem pro congruâ eorum mo-
deratione obtinendâ instaret: quare
praedictus Michaël nobis humiliter sup-
plicari fecit ut in praemissis opportune
providere et ut infra indulgere de be-
nignitate apostolicâ dignaremur. Nos
igitur, ipsum Michaëlem specialibus fa-
voribus et gratis prosequi volentes, et
a quibusvis excommunicationis, suspen-
sionis et interdicti, aliisque ecclesias-
ticis sententiis, censuris et poenis, a
iure vel ab homine, quavis occasione
vel causâ latis, si quibus quomodolibet
innodatus existit, ad effectum praesen-
tium dumtaxat consequendum, harum
serie absolventes et absolutum fore cen-
sentes, supplicationibus eius nomine
nobis super hoc humiliter porrectis
inclinati, de venerabilium fratrum no-
strorum S. R. E. cardinalium, negociis
et consultationibus episcoporum et re-
gularium praepositorum, qui rem ma-
ture discussissent, consilio, auctoritate
apostolicâ, tenore praesentium, statui-
mus, ut deinceps, occurrente officii mi-
nistri provincialis supradictae provinciae,
infra tempus quo durare solet, per
decessum seu aliâs vacatione, sigillum
eiusdem provinciae assumat, capitulum-
que pro electione vicarii provincialis
convocet dignior pater provinciae eius
territorii, cuius erat minister provin-
cialis; deficiente vero patre provinciae
huiusmodi, definitior seu custos anti-

Moderantur.

quior in electione; hisque pariter de-
ficientibus in dicto territorio, illius
guardianus habitu antiquior, quo sem-
per idem suffragiorum sive votorum
numerus ex utroque territorio habeatur
in quacunque electione: utque erecto
uno conventu aut hospitio in aliquo ex
territoriis praefatis, eius superior statim
suffragari possit in capitulo praedicto,
dictusque superior sit per unum trien-
nium ex uno, et per aliud triennium ex
altero territoriis: salvâ tamen semper
in praemissis auctoritate memoratae Con-
gregationis cardinalium.

Harum litterarum
firmas.

§ 3. Decernentes, ipsas praesentes
litteras firmas, validas et efficaces exi-
stere et fore, suosque plenarios et in-
tegrus effectus sortiri et obtinere, ac
illis, ad quos spectat et pro tempore
quandocumque spectabit, in omnibus
et per omnia plenissime suffragari, et
ab eis respective inviolabiliter observari,
sicque in praemissis per quoscumque
iudices ordinarios et delegatos, etiam
causarum palatii apostolici auditores,
iudicari et definiri debere, ac irritum
et inane si secus super his a quoquam,
quavis auctoritate, scienter vel ignoran-
ter, contigerit attentari.

Obs. autem
derogatio.

§ 4. Non obstantibus, quoad ea quae
praesentibus adversantur, supradictis
Clementis praedecessoris litteris, ac
constitutionibus et ordinationibus apo-
stolicis, necnon, quatenus opus sit,
Ordinis et provinciae huiusmodi, etiam
iuramento, confirmatione apostolicâ, vel
quavis firmitate aliâ roboratis, statutis
et consuetudinibus, privilegiis quoque,
indultis et litteris apostolicis, in con-
trarium praemissorum quomodolibet con-
cessis, confirmatis et innovatis; quibus
omnibus et singulis, illorum tenores
praesentibus pro plene et sufficienter
expressis ac ad verbum insertis ha-
bentes, illis aliâs in suo robore per-

mansuris, ad praemissorum effectum,
hac vice dumtaxat, specialiter et ex-
presse derogamus; ceterisque contra-
riis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maio-
rem, sub annulo Piscatoris, die xvii no-
vembris MDCCXXXII, pontificatus nostri
anno III.

Dat die 17 novembris 1732, pontif. anno III.

LXXIX.

*Confirmatis litteris sanctae memoriae
Clementis PP. XI, presbyteris Con-
gregationis Piorum Operariorum, post
decennalem in eadem moram ac Ordi-
narii loci approbationem ad sacramen-
tales confessiones audiendas, vltum in
capitulis generalibus conceditur.*

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Dudum, pro parte tunc existentis
praepositi et capituli generalis Congre-
gationis presbyterorum Piorum Opera-
riorum nuncupatorum, recolendae me-
moriae Clementi PP. XI praedecessori
nostro exposito, quod ex eorum con-
stitutionibus, potissimum cap. II°, erue-
batur, capitulum dictae Congregationis
singulis annis cogi, omniaque eiusdem
Congregationis¹ officia annalia seu ad
annum esse debere; itidem in cap. III
ipsarum constitutionum habebatur, quod
in receptione vocalium omnes, qui de-
cennale tyrocinium in dictâ Congrega-
tione laudabiliter explevisent, admit-
terentur; et aliâs, prout in praefatis
constitutionibus, quae a felicis recor-
dationis Gregorio XV et Urbano VIII Ro-

Alia sanctae
Sedis supplica-
tum, ut capitulum
generale
quotibet trien-
nio celebrare-
tur, singula offi-
cia forent trien-
nalia.

¹ Clementis XI litteras legere est, tom. XXI,
pag. 762.

² In loco parallelo legitur 20 (R. T.).

³ Verba cogi, omniaque eiusdem Congre-
gationis addimus ex loco parallelo (R. T.).

Ac vocalium
numerus ad tri-
centum in red-
ucatur.

manis Pontificibus praedecessoribus pa-
riter nostris apostolico munimine in
formâ specificâ roboratae, atque ab initio
eiusdem Congregationis eousque serva-
tae fuerant, uberius asserebant contine-
ri: quoniam vero iam pridem compertum
erat, dictas constitutiones Congregatio-
nis huiusmodi, quae primum in civitate
Neapolitanâ ortum habuerat, et subinde
quoque extra illud regnum adoleverat,
in eius exordio optime accommodatas,
tunc aliquo modo progressum et bo-
num ipsius regimen impedire; ideo anno
praecedente in capitulo generali statu-
tum fuerat, ut idem capitulum futu-
ris temporibus nonnisi triennio expleto
celebraretur, dictaque officia deinceps
triennalia forent; utque vocales ad nu-
merum tricenarium reducerentur, ita ut
in casu vacationis tantum alii iuxta for-
mam praescriptam admitterentur, quem-
admodum in resolutionibus desuper ha-
bitis fusius asserebatur etiam contineri:
porro, cum die xxiv iulii mcccxi, ad
preces tunc quoque existentis procura-
toris generalis ipsius Congregationis,
dictae duae resolutiones in Congrega-
tione tunc pariter existentium S. R. E.
cardinalium negotiis et consultationibus
episcoporum et regularium praeposita
relatae fuissent, eadem Congregatio car-
dinalium die xxv septembris anni prae-
dicti illas confirmandas esse censuerat;
sed, quia aliqui presbyteri praefatae Con-
gregationis Piorum Operariorum, qui
ad praescriptum primitivae regulae illi
nomen dederant, deduxerant praeiudi-
cium quod ex limitatione numeri vo-
calium sentiebant, ea huic resolutioni
adhibita erat moderatio, ut sine illorum,
qui primodictam Congregationem Piorum
Operarium ante publicationem decreti
huiusmodi ingressi fuerant, praeiudicio
procederetur: nonnullisque ex eisdem

1 Edit. Main. legit ex pro in (R. T.).

presbyteris adversus praefatas duas re-
solutiones reclamantibus, negotium ite-
rum ad supradictam Congregationem
cardinalium delatum fuerat, et, partibus
utriusque voce et scriptis informantibus,
dicta Congregatio cardinalium in decisis
perstiterat: et in eadem expositione
subiuncto, quod ipsi exponentes binas
resolutiones huiusmodi apostolicae con-
firmationis patrocinio communiiri pluri-
mum desiderabant: idem Clemens prae-
decessor, supplicationibus praedictorum
exponentium nomine sibi super hoc hu-
militer porrectis inclinatus, binas reso-
lutiones a capitulo generali factas, ut
praefertur, cum omnibus et singulis in
eis contentis, auctoritate apostolicâ con-
firmavit; et aliâs, prout in ipsius Cle-
mentis praedecessoris litteris in simili
formâ Brevis die i aprilis mcccxvii de-
super expeditis, quarum tenorem prae-
sentibus pro plene et sufficienter ex-
presso ac de verbo ad verbum inserto
haberi volumus, plenius continetur.

§ 2. Cum autem, sicut dilecti filii
modernus praepositus alique presby-
teri capitulares dictae Congregationis
Piorum Operariorum nobis nuper exponi
fecerunt, experientia edocuerit, enarra-
tam limitationem numeri vocalium ad tri-
ginta dumtaxat multis in eadem Con-
gregatione incommotis occasionem prae-
bere: in novissimo capitulo generali
praedictae Congregationis, die ii aprilis
anni proxime praeteriti celebrato, con-
cordibus suffragiis resolutum fuit, ut
numerus praefatus sub certis modo et
formâ infra dicendis augeretur, et in
hac parte procuraretur derogatio me-
moratarum Clementis praedecessoris lit-
terarum. Nobis propterea dicti expo-
nentes humiliter supplicari fecerunt ut
in praemissis opportune providere et
ut infra indulgere de benignitate apo-
stolicâ dignaremur.

In novissimo
capitulo derre-
tam, ut a Sede
Apostolica vo-
calium maior
numerus depo-
siceretur.

AN. C. 1732

Votum pres-
byteris a de-
cessu in Con-
gregatione de-
gentibus conce-
ditur.

§ 3. Nos igitur, eosdem exponentes
specialibus favoribus et gratis prosequi
volentes, eorumque singulares perso-
nas a quibusvis excommunicationis, sus-
pensionis et interdicti, aliisque eccle-
siasticis sententiis, censuris et poenis,
a iure vel ab homine, quavis occasione
vel causâ latis, si quibus quomodolibet
innodatae existunt, ad effectum praesen-
tium dumtaxat consequendum, harum
serie absolventes et absolutas fore cen-
sentes, huiusmodi supplicationibus in-
clinati, de venerabilium fratrum no-
strorum ipsius S. R. E. cardinalium ne-
gotiis et consultationibus episcoporum
et regularium praepositorum, qui re-
lationem dilecti filii procuratoris ge-
neralis dictae Congregationis Piorum Ope-
rariorum sibi desuper factam attende-
runt remque undique mature discus-
serunt, consilio, resolutionem enunciati
capituli generalis novissime celebrati,
per quam disponitur quod omnes pres-
byteri eiusdem Congregationis Piorum
Operariorum, qui decennium post no-
vitiatum in Congregatione praedictâ
transegerint atque ab Ordinario loci ad
sacramentales fidelium confessiones au-
diendas approbati fuerint, votum sive
suffragium in capitulo generali ipsius
Congregationis habere possint, eadem
auctoritate, tenore praesentium, con-
firmamus et approbamus, illique invio-
labilis apostolicae firmitatis robur addi-
cimus, ac omnes et singulos iuris et
facti defectus, si qui desuper quomo-
dolibet intervenerint, supplemus: salvâ
tamen in reliquis praefatorum Clementis
praedecessoribus litterarum formâ et
dispositione, necnon, quoad praemissa,
auctoritate eiusdem Congregationis car-
dinalium.

Clauusulae.

§ 4. Decernentes, ipsas praesentes
litteras firmas, validas et efficaces exi-
stere et fore, suosque plenarios et inte-

gros effectus sortiri et obtinere, ac
illis, ad quos spectat et pro tempore
spectabit, in omnibus et per omnia ple-
nissime suffragari, et ab eis respective
inviolabiliter observari, sicque in prae-
missis per quoscumque iudices ordina-
rios et delegatos, etiam causarum pa-
latii apostolici auditores, iudicari et
definiri debere, ac irritum et inane si
secus super his a quoquam, quavis au-
ctoritate, scienter vel ignoranter, con-
tingerit attentari.

§ 5. Non obstantibus, quoad ea quae
praesentibus adversantur, supradictis Cle-
mentis praedecessoris litteris, aliisque
praemissis, ac constitutionibus et ordi-
nationibus apostolicis, necnon, quatenus
opus sit, Congregationis Piorum Ope-
rariorum praedictorum, etiam iuramento,
confirmatione apostolicâ, vel quavis fir-
mitate aliâ roboratis, statutis et consue-
tudinibus, privilegiis quoque, indultis
et litteris apostolicis in contrarium prae-
missorum quomodolibet concessis, con-
firmatis et innovatis; quibus omnibus
et singulis, illorum tenores praesenti-
bus pro plene et sufficienter expressis
ac ad verbum insertis habentes, illis
aliâs in suo robore permansuris, ad
praemissorum effectum, hac vice dum-
taxat, specialiter et expresse deroga-
mus; ceterisque contrariis quibuscum-
que.

Datum Romae, apud S. Mariam Ma-
iorem, sub annulo Piscatoris, die xxvi
novembris mcccxxxii, pontificatus nostri
anno iii.

Dat. die 26 novembris 1732, pontif. anno iii.

LXXX.

Decretum, ut fratres provinciae Portu-
galliae Tertii Ordinis sancti Fran-
cisci ad studia extra illam se conferre

nequeant sine licentia provincialis, eiusque definitorii, vel sine facultate ministri generalis cum consilio eiusdem definitorii provincialis.

Clemente Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Proces. parum-
que caua.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Antonius a Conceptione minister provincialis Tertii Ordinis sancti Francisci provinciae Portugalliae, quod, licet in eadem provincia studia pro iis religiosiis, qui illis operam dare velint, non deficiant, plures tamen ex eis fugam arripiunt, ac in Hispaniis profiscuntur sub praetextu ibidem incumbendi litterariis exercitationibus in aliquo ex conventibus dicti Tertii Ordinis, vel fratrum de Observantia, quod dum perveniunt, ut plurimum contigit, eos maiorem laborem in addiscenda musica, quam in litteris consequendis impendere.

Decretum.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dictus Antonius minister provincialis, quo talis inordinatio cum disciplinae regularis detrimento imposterum tollatur, opportune in praemissis a nobis provideri et ut infra indulgeri plurimum desideret: nos, ipsum Antonium ministrum provincialem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium, negotiis et consultationibus episcoporum et

regularium praepositorum consilio, ut fratres memorati Tertii Ordinis provinciae Portugalliae ad studia extra dietam provinciam sine licentia provincialis eiusque definitorii, vel sine facultate ministri generalis cum consilio eiusdem definitorii provincialis, sub poenis fugitivorum a iure et statutis religionis, se conferre nequeant, auctoritate apostolica, tenore praesentium, decernimus: salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem cardinalium.

Clausulae.

§ 3. Decernentes pariter, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrarium derogatio.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, provinciae et Ordinis praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xx decembris MDCCXXXII, pontificatus nostri anno III.

Dat. die 20 decembris 1782, pontif. anno III.

F. card. OLIVERUS.

LXXXI.

Innovatio litterarum Clementis X super prohibitionem ambitus, ac confirmatio quorundam decretorum capituli generalis Congregationis clericorum regularium de Somascha pro huiusmodi impediendo ambitu.

Clemente Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

A generali
Congregatione
huius capituli
edita decreta.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius procurator generalis Congregationis Clericorum Regularium de Somascha nuncupatorum, quod capitulum generale dictae Congregationis, mense maio proximo praeterito Mediolani celebratum, in executionem mandatorum Congregationis venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, quibus eidem capitulo generali iniunctum fuerat ut rationem iniret occurrendi ambitiosae cupiditati religiosorum ipsius Congregationis de Somascha, qui vocalatus in ea pro tempore vacantes aut gratias expectativas ad illos a Sede Apostolica procurabant re diligenter, uti par erat, discussa, nonnulla edidit decreta, quae ad compescendum eiusmodi ambitum in primis expedire sibi visa sunt, quaeque a maiori parte vocalium simul congregatorum singillatim et ad unum approbata fuerunt, tenoris qui sequitur, videlicet:

Quae sint huiusmodi decreta.

i. Che eletti da chi spetta li revisori dei meriti, e questi riconosciuti da' medesimi

deputati, debbano i nomi di coloro, che avranno i requisiti, restare affissi per tre giorni in luogo pubblico secondo l'ordine delle provincie, affine che ogn' uno de' padri vocali segretamente possa informarsi delle loro qualità e merito formale, per indi, inerendo alle nostre costituzioni, proporsi li meriti all'intero capitolo generale, che dovrà con voti segreti giudicarli.

ii. Che in avvenire non si possano approvare i meriti di alcuno, il quale non abbia fatta scuola per tre anni ai nostri, o pure non sia stato maestro in *moribus* dei novizi, o de' chierici, o esercitata la cura d'anime (purchè non sia superiore), o abbia servito all'ospitale, e per lo spazio dei suddetti tre anni, quando ad uno de' detti ministeri sia stato destinato da superiori; ma sopra tutto, che nella approvazione dei meriti debba attendersi più al costume, che a qualunque altra condizione.

iii. Che oltre i soliti giuramenti espressi nelle nostre costituzioni, prima d'obbligarsi il novizio ai tre voti solenni, debba fare il giuramento di non procurare in alcun modo breve di vocalato.

iv. Che succedendo il caso (che Dio non voglia) che alcuno de' nostri ricorresse *directe vel indirecte, mediate vel immediate* per conseguire Breve di vocalato, resti *ipso facto* decaduto da' suoi meriti. Chi informerà sopra il memoriale, sotto pena delle privazioni di voce attiva e passiva debba avvertire che per forza del detto ricorso il recorrente è decaduto dagli stessi meriti che saranno enunciati nel memoriale, ed incorso nelle pene comminate nella Bolla di Clemente X.

v. Che resti comandato in virtù dello Spirito Santo e con formale precetto di santa obbedienza a qualunque graduato e non graduato della nostra Congregazione, quando non sia ricercato da N. Signore, di non fare attestati, fedi ed altre simili informazioni, le quali possano facilitare il conseguimento del vocalato, e rivotato non possa nascondere la proibizione del ricorso come sopra.

vi. In fine, che dal nostro padre procu-